

Tứ Đại Danh bộ chấn Quang Đông 4 - Thảm Lục

Contents

Tứ Đại Danh bộ chấn Quang Đông 4 - Thảm Lục	1
1. Chương Một Phong Hoa Tuyết Bút	1
2. Chương Hai (phần 1) Nữ Tử Nhiều Tai Kiếp	13
3. Chương Hai (phần 2) Nữ Tử Nhiều Tai Kiếp	22
4. Chương Hai (phần 3) Nữ Tử Nhiều Tai Kiếp	32
5. Chương Ba (phần 1) Hai Kẻ Cô Đơn	42
6. Chương Ba (phần 2) Hai Kẻ Cô Đơn	52
7. Chương Ba (phần 3) Hai Kẻ Cô Đơn	61
8. Chương Ba (phần 4) Hai Kẻ Cô Đơn	70
9. Chương Bốn (phần 1) Thiếu Nữ Ăn Hoa	77
10. Chương Bốn (phần 2) Thiếu Nữ Ăn Hoa	87
11. Chương Năm (phần 1) Còn Chưa Kết Thúc	97
12. Chương Năm (phần 2) Còn Chưa Kết Thúc	107

Tứ Đại Danh bộ chấn Quang Đông 4 - Thảm Lục

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. comDịch Con Vịt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-chan-quang-dong-4-tham-luc>

1. Chương Một Phong Hoa Tuyết Bút

Nàng mộng mơ các loại hoa, nàng trồng cây, nàng nuôi mèo, chó cùng chim nhỏ. Nàng mộng mơ thấy gió thổi nhẹ, lá cây đung đưa, mùa thu lay động, nàng nghe thấy được hơi thở của gã. Ngẩng đầu còn có thể nhìn thấy đôi lông mày như cánh chim vỗ cánh muốn bay, còn có một đôi mắt đa tình. Nàng mộng mơ thấy Tam bá, Lục thúc, tứ thẩm, còn có biểu thúc Thanh Hà , biểu ca Thanh Hổ đối với nàng quan tâm, ôn nhu, lời nói nhân hậu ... Nàng nghe được tiếng ca tiêu dao thâm tình, hơn nữa nghe thấy ý vị văn chương, thi

hoạ. Nàng ngửi được mùi thịt khô cùng hương mai vàng trộn lẫn trong lễ mừng năm mới, nàng cảm giác được bếp đã nhóm lên rồi.

Mọi người đang muốn dùng các loại phương thức làm cho nàng đi ra ngoài ăn đoàn bữa cơm đoàn viên... Nàng còn giống như đang ngủ trên chiếc giường mềm mại như nhung nhồi lông thiên nga, vì quá ấm áp mà nước mắt lại rơi, song lò sưởi ngoài kia người cũng đang muốn dập tắt, chỉ còn lại có một chút tro tàn, ửng đỏ

Hồng? Không biết Tiểu Hồng hiện tại ra sao?

Diêu Hồng đang ngủ chột vì cái ý nghĩ này mà giật mình tỉnh lại.

Mấy ngày gần đây nàng thường kinh hoàng mà tỉnh giấc, mỗi lần thức tỉnh lý do đều khác nhau, thậm chí mỗi khi thức tỉnh là ở một nơi khác nhau, nhưng mỗi lần cũng đều là vì kinh hoàng mà tỉnh giấc.

Thức còn kinh hoàng hơn.

Phía trước là một núi lửa, đúng là đã cháy hết rồi, chỉ còn một chút dư âm, gió núi rít gào, vu vu, những đốm lửa lập loè. Mặc dù là đã đốt gỗ thành than, nứt nẻ giống như cây sắt tôi qua mà mãi lúc lửa đỏ!

Trên núi, lúc gần bình minh đặc biệt hắc ám.

Rất lạnh.

Tiếng gió thê lương.

Diêu Hồng cảm thấy phát rét, thê lương.

Nàng bắt giác kéo quần áo cao lên một chút. Lúc đó nàng mới phát giác hai tay vẫn đang bị vải trói chặt, rất bất tiện.

Ở đây không có chiếc giường êm ái.

Ở đây không có hoa thơm, chim hót véo von.

Ở đây cũng không có người ôn hoà, từ ái.

Nàng đã lâu không ăn thức ăn nóng hổi, nàng thậm chí đã hai ngày không có ăn uống gì.

Này không thấy đôi lông mày tung bay, đôi mắt đa tình.

Gã không có ở đây .

Còn sót lại có lẽ là ở trong mộng bởi vì cảm động mà ở gò má nàng còn lưu lại nước mắt.

Đó là mộng.

Mộng náo nhiệt.

Hiện tại tỉnh.

Sau khi tỉnh lại buồn bã.

Dáng ngồi tịch mịch cổ kính trên núi.

Đêm trên hoang sơn trừ thanh âm êm dịu của chỉ có sự sợ hãi cùng lưu vong.

Mấy ngày qua, chạy trốn trên núi nàng chỉ nhớ một việc, ngoại trừ thiên nguy vạn khổ hay vạn khổ thiên nguy đến cứu tử nhất sinh nhất sinh cứu tử, chính là hoang vu, thê lương cùng với bi ai.

Chỉ một thứ đẹp đẽ chính là lúc mặt trời mọc, mặt trời lặn, lúc hoàng hôn và bình minh mặt trời tròn xoe, ánh hồng toả sáng.

Thậm chí trong cơn cuồng phong bão tố này khiến nó còn sáng hơn bình thường.

Nàng nhìn đồng lửa tàn cũng khó tránh khỏi nhìn thấy ‘người’ nằm bên cạnh đồng lửa.

Không, không thể coi như là người.

Đó là từ thưở hồng hoang còn sót lại một con dã thú.

Không, không! Cũng không thể xem như là một con thú.

Bởi vì gã hoàn toàn mang hình người, nhưng toàn thân rách nát tung toé, gã không có mảng da thịt nào không rữa nát, không một khí quan nào không dị dạng. Xem như thú cũng là coi trọng thể diện của gã, một con thiềm thử so với gã cũng còn toàn vẹn hơn. Toàn thân gã đau nhức, xương cốt gãy lìa, co quắp. Tiếng ngáy vang lên như sư tử cùng sói đang giao phối, toàn thân như để cho sài lang cắn nát. Gã mặc dù đang ngủ nhưng răng vẫn nghiến ken két, con mắt phải vẫn mở to nhưng hoàn toàn trắng dã chỉ còn lại có một chút đỏ sẫm, giống như bên đọng lại một ít hồng bảo thạch, một màu hồng mê hoặc.

Diêu Hồng nhìn ‘nó’, nàng cùng “vật này” lên núi những ngày vừa qua.

Ngày.

Nàng bỗng nhiên lặng lẽ muốn khóc.

Bất lực.

Thất tán.

Hơn nữa hoàn toàn không chỗ nương tựa.

Tuyệt vọng không chỗ nương tựa.

Cô độc.

Ngoài cửa sổ bóng đêm sáng lên từ từ nhưng vẫn không rõ, phẳng phất như có người thổi một búng máu, ở thời điểm này có khi hoá thành một trái tim.

Thiết Thủ cùng ác điều đang đọc Phiêu hồng tiểu ký.

Phiêu hồng tiểu ký đóng thành quyển sách nhưng bên trong chia làm ba tập, hiển nhiên là hai người bọn họ nhớ kỹ.

Thiết Du Hạ cùng Lưu ác điều dĩ nhiên theo trật tự xem Tập một trước. Trang đầu tập một viết hai chữ Hiểu Hồng, đại khái nội dung bên trong ghi nhớ những tâm tình, cũng giống như tăng sáng ánh hồng tràn ngập, tâm tư vui vẻ như vậy lại không viết lại đôi dòng sao?

Chữ Hiểu Hồng màu đen viết theo thể quyên tú, vẻ bề ngoài đầy anh khí nhưng cũng toát ra vẻ trêu chọc, ngây thơ, có vài câu lại ánh lên sự kinh diễm tài tình. Có những ý nghĩ đan xen bộc lộ tài văn chương. Có lúc giống như một ca khúc, có đoạn lại như một câu thơ, như phong hoa tuyết bút.

Những thứ đó đến tập thứ hai Loạn hồng đã hoàn toàn biến thành rồi phong sương cùng tang thương.

Ác điều cùng Thiết Thủ lúc này thời gian vội vã gấp rút dĩ nhiên không cách nào đọc tường tận Phiêu hồng tiểu ký. Bọn họ dĩ nhiên cũng không kịp ghi nhớ nội dung chi tiết của tập Hiểu Hồng. Nhưng đây là Thiết Thủ thần bộ cùng Hắc dạ quỷ bộ, bọn tuy chỉ đọc lướt qua nhưng sự vật, tâm tình của nàng tuyệt đối không như phù quang lược ảnh mà đều ghi nhớ vào trong lòng.

Trong Phiêu hồng tiểu ký phần Hiểu Hồng, Diêu Hồng cô nương đại khái ghi chép lại những năm tháng đã qua của mình, thâm lục.

Nàng có một tuổi thơ và thời niên thiếu rất hạnh phúc.

Khi đó, mẫu thân của nàng vẫn còn sống. Mẹ Diêu Hồng là hòn ngọc quý trên tay Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia ngoại hệ An Nhạc đường Đường chủ Công Tôn Tự, Công Tôn Tiểu Nương.

Công Tôn Tiểu Nương xinh đẹp như hoa chẳng những ở trong võ lâm nổi danh mỹ nữ, ở trên giang hồ được rất nhiều hiệp khách, danh sĩ ái mộ cùng theo đuổi. Ngay cả trong Thần Thương hội các lộ đệ tử, cao thủ cũng có không ít người quý gồi dưới váy Công Tôn Tiểu Nương.

Công Tôn Tiểu Nương chẳng những người đẹp mà nhân tâm cũng tốt, quảng kết nhân duyên, trong cửa ngoài cửa, tất cả mọi người thương yêu nàng. Nàng còn học được một thân Nhất Trụ Kinh Thiên do Công Tôn Tự đích thân truyền dạy, khinh công cực cao còn tinh thông Tứ đại bí pháp Đạn chỉ thính thanh, Thính

âm biện huyết, Kim sai tác mệnh, Ngân châm độ hoạt. Chẳng những văn hay mà còn võ giỏi, không những hiền hậu lại có nghĩa khí được người người ca tụng.

Cuối cùng, bởi do Côn Tông Lạc, người quản sự trong Thần Thương hội đường chủ Nhất quán đường một trong nội đường tam đại đường chủ, tận lực tác hợp, Công Tôn Tiểu Nương rốt cục gả cho một cao thủ nổi danh siêu quần trong Nhất Ngôn đường, Tôn Cương.

Sau khi Công Tôn Tiểu Nương cùng Tôn Cương kết duyên sự nghiệp Tôn Cương phát triển không ngừng. Không lâu sau đó chủ trì Nhất Ngôn đường Tôn Tự Tẩn xuất lãnh tam đao lục động nhất thương thất sát tiêu diệt Ô Hữu bang Ngô thị huynh đệ Thập Bát ky, vì Tứ Phân Bán đường Trần thị huynh đệ phục kích tổng đường khi trở về nuốt hận mà thoát. Tôn Cương nhanh chóng thăng lên làm đường chủ Nhất Ngôn đường bởi vì uy vọng hơn người cùng với thanh thế cực lớn của lão, trên giang hồ lúc ấy đã xưng tụng lão là Sơn Quân.

Tôn Cương có Công Tôn Tiểu Nương từ An Nhạc đường cung ứng tài nguyên, tài lực hùng hậu cộng thêm Tôn thị phu phụ, đối ngoại, đối nội đạo lý rõ ràng, Thanh danh Nhất Ngôn đường Sơn Quân càng hưng thịnh, lên như điều gặp gió. Hơn nữa quyền lực cùng sức ảnh hưởng cũng càng lúc càng lớn.

Lúc này Diêu Hồng chào đời.

Trước khi Diêu Hồng sinh ra còn có một ca ca tên là Tôn Bình. Nhưng mới ra đời không lâu đã mất. Vì thế vợ chồng Tôn Cương xem Diêu Hồng như bảo bối.

Khi đó, Tôn Cương tính tình còn chưa trở nên giống như sau này, thô bạo, thích giết chóc mà đối với thê tử hết sức bảo bọc, cả nhà sinh sống hết sức sự hòa thuận luyện ái.

—— đối với sự trưởng thành của Diêu Hồng lúc trước, nhất là từ khi nàng hiểu chuyện, trong tiểu ký chỉ ghi lại chút ít cũng không tường tận. Đó là vì nàng tuổi còn nhỏ, sự tích của cha mẹ nàng cũng là nghe từ nhiều người mà tường tận.

Chỉ là lời đồn đãi về Nhất Ngôn đường cùng An Lạc đường rất nhiều, hai người bọn họ đã nghe qua không ít nên cũng không có gì lạ lắm.

Quả thật là nàng không thể quên cái khoảng thời gian hạnh phúc ấy! Cái khoảng thời gian đắm chìm trong không khí vui tươi mà khi viết lại nàng vẫn thập phần vui vẻ.

Công Tôn Tiểu Nương thường xuyên đưa nàng về nhà mình. Ông ngoại đối với nàng hết sức cưng chiều. Hơn nữa An Nhạc đường tài nguyên phong phú, bà con đông đảo, ai cũng đối với cô bé cực kì thông minh, bệ nguyệt tu hoa này thương yêu che chở, khiến thời gian thơ ấu của nàng trải qua hết sức ấm áp, phong phú và nhiều kỷ niệm đẹp đẽ.

Khi đó, Tôn gia dòng chính và phụ thường ở chung một nơi, bao gồm cả trưởng tôn. Thân hữu Công Tôn, Trọng Tôn ở An Nhạc đường đoàn tụ An Nhạc đường, thật có thể nói là tại vùng võ lâm Đông Bắc là một thiên đường an cư lạc nghiệp.

Đối với Tôn Diêu Hồng, năm tháng ở An Nhạc đường luôn bình an, vui vẻ . Chỗ đó có thân nhân của nàng, trưởng bối, bạn bè, nhà hoàn, gia đình ... toàn gia hoà thuận vui vẻ.

Mùa hè, bọn họ ra hồ sen bắt ếch, thả diều trên đồng cỏ, tứ thẩm sên cho nàng que hạt sen đường phèn, biểu ca Thanh Hồ len lén đưa cho nàng con tò he. Hàng đêm phe phẩy quạt ngồi nghe người lớn thuật chuyện xưa, bất giác nghĩ lại ... tất cả mọi người đều đặc biệt thương nàng.

Mùa đông, có một ngày tuyết rơi đúng lúc, hoa mai trong một đêm bùng nở, vạn cây ngàn nhánh trở đầy băng hoa. Biểu thúc Thanh Hà đặc biệt dùng tiền khắc một tượng đá là cầm tinh của nàng, Lục thúc mua cho nàng một chiếc áo nhung đỏ mặc mừng năm mới ... Có một năm, pháo nổ tung trời trên mặt tuyết trắng điểm đầy xác pháo hồng ai cũng ưa thích cô bé tinh nghịch, xinh xắn động lòng người đầy cả.

Nàng thích đặt tên cho những cây cối trong sân nhà, ngay cả mèo chó cũng không buông tha.

Nếu như nàng thích trái cây, mắt thấy nó trưởng thành, thành thực, nàng không ăn được, nó sống có sinh mạng, người khác ăn nó nàng sẽ vì nó mà khóc.

Có lần nàng lén cả bà vú Hà đại mụ người hết sức thương yêu nàng khắc tên của nàng lên một quả lê. Hà đại mụ ban đầu không để ý, tình cờ đứng dưới cây lê bỗng nhiên phát hiện thấy trên quả lê có khắc chữ Hồng.

Nàng không ăn lê nữa thậm chí ngay cả nước lê cũng không dám uống.

Sau Thập nhị thúc Tôn Cự Dương nói với Hà đại mụ ‘Chữ Hồng kia chắc là Diêu Hồng cô nương cầm giấy mà viết trước sau dán lên quả lê. Trải qua hồi lâu dầm mưa dãi nắng đến khi xé đi mảnh giấy chữ Hồng hiện ra do màu sắc bất đồng nhìn qua giống như ăn vào quả lê vậy.’

Thập nhị thúc bác học đa tài, cơ trí hơn người giải thích mới khiến Hà đại mụ không còn nghi hoặc.

Ngày qua ngày Diêu Hồng vui cười nhiệt náo, đùa giỡn với Công Tôn Yêu Hồng cùng Chu Thái Hà, Lâm Phong cùng nhau nghịch tuyết dưới ánh mặt trời. Nắng chiều nhàn nhạt, cuộc sống trôi qua thật sự thoải mái,

Sau nàng lớn lên trong nhà có chút chút ít chuyển biến.

Đương nhiên là chuyện không vui lần lượt tới.

Tuy nhiên, thay đổi là đến từ nam nhân.

Bởi vì trong An Nhạc đường xuất hiện hai nhân vật vô cùng xuất sắc, bọn họ rất trẻ tuổi, cũng rất phi thường.

Một người tên là Tôn Thanh Hà.

Một người tên là Công Tôn Dương Mi.

Tôn Thanh Hà khi đó khoảng hai mươi mấy tuổi, vốn là nhân tài mới xuất hiện tại Nã Uy đường Thần Thương hội, nhưng gã hình như vì không thích Nã Uy đường sát phạt quá nặng, nên đề nghị với người chịu trách nhiệm quyết sách trong Nhất quán đường xin điều tới An Nhạc đường. Chuyện này có thể cũng bởi vì gã luôn luôn đối với Đường chủ Công Tôn Tự hết sức ngưỡng mộ.

Người này so với người khác rất khác biệt. Sơn Đông Tôn gia mọi người lấy thương pháp thành danh, gã lại luyện được tuyệt thế kiếm pháp, sáng tạo lối đi riêng, kiếm pháp chỉ công rất ít thiêu thủ gọi là Nhất Trục kiếm.

Kiểm pháp của gã giống như là nước xuôi dòng không giống như đâm tới. Động tác của gã cũng như mây trôi tự nhiên chứ không phải cố ý mà làm.

Ngay cả mẹ ruột của nàng cũng nhìn không được tán tụng khinh công của gã: “Thấy thân pháp tuyệt mỹ của gã không khỏi nghĩ rằng mình đang tàn phế.”

Nhưng Tôn Thanh Hà đối với mẫu thân nàng lại rất ngưỡng mộ.

Gã từng khen ngợi Công Tôn Tiểu Nương với thập nhị thúc Tôn Cự Dương.

“Cái khí chất cao nhã, uyển chuyển như thế khiến ai cũng khó mà bắt chước, cùng nàng đứng chung một chỗ, cứ như mình vừa lặn dưới đất đứng lên toàn thân đầy bùn.”

Lúc ấy, Tôn Thanh Hà ở trong võ lâm đã rất nổi danh.

Võ công của gã rất cao từng đánh bại cường địch là Vô Toán.

Đương nhiên gã cũng gây thù hằn vô số.

Gã nổi danh ngoài chiến tích cũng bởi gã rất phong lưu.

Nơi gã lướt qua luôn lưu lại danh phụ bạc.

Lưu tình khắp nơi .

Nhưng tình của gã cũng như gió thoảng.

Bởi vì gã rất không giống người bình thường, vốn nhạc cao ít người hoạ, lại trêu hoa ghẹo nguyệt lãng tử lưu danh, mà khi xuất thủ vừa vô cùng lăng lệ, cực kỳ lợi hại, quyết không dung kẻ địch, cũng không nương tình với kẻ thù, thậm chí đồng môn cũng gọi gã là Dâm Tình Kiếm Ma.

Gã mặc kệ.

Cũng không để ý.

Gã không quan tâm.

Gã không nghĩ sẽ nhận lỗi với ai nên mặc kệ người khác nghĩ gì.

—— phảng phất chỉ cần gã thích người, để mắt đến người, người có gọi gã là tên vương bát đản cũng không sao. Nhưng nếu như gã không thích người, căm hận người, cho dù người khấu đầu kêu to “Đại gia”, “Đại hiệp”, gã cũng một kiếm lấy mạng của người!

Gã chính loại người như thế.

Mẹ Diêu Hồng rất tôn trọng Tôn Thanh Hà.

Có lần nàng nghe mẫu thân nói với thập nhị thúc Tôn Cự Dương: “Chỉ có người bất phàm như vậy mới có thể mang đến vinh dự cho Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia chúng ta.”

Một người khác, có thể sánh bằng Tôn Thanh Hà hơn nữa còn rất trẻ.

Khi đó, gã hoàn toàn là có thể nói danh phù kỳ thực, ngựa non háu đá, thiếu niên anh hùng.

Gã là Công Tôn Dương Mi!

Công Tôn Dương Mi là con của lục thúc Công Tôn Dư.

Con trai độc nhất.

Gã cùng Tôn Diêu Hồng giống nhau đều là nhân vật hậu sinh được sủng ái trong hàng ngàn hậu duệ Thần Thương hội.

Công Tôn Dương Mi là một thiếu niên.

Lông mày gã rất đẹp trông như hai cái lông chim đen tuyền. Gã chịu ảnh hưởng rất lớn của Tôn Thanh Hà, gã cũng bỏ thương pháp mà luyện kiếm pháp. Hơn nữa, từ rất sớm trong Thần Thương hội lan truyền ra gã tự sáng tạo ra một bộ Dương Mi kiếm pháp. Chưa tới hai mươi tuổi gã đã liên tục chiến đấu ở các chiến trường Đông Bắc, giành được thanh danh, nhất tề cùng tam nhân kinh sư tề danh.

Đây là thời điểm của anh hùng xuất thiếu niên Dương Mi xuất kiếm.

Hai người này ngày sau đối với Thần Thương hội còn có An Nhạc đường cùng Nhất Ngôn đường ảnh hưởng rất lớn. Đối với mẹ con Tôn Diêu Hồng khi còn sống còn ảnh hưởng lớn hơn nữa!

Công Tôn Dương Mi khi đó trong võ lâm đã có một chỗ đứng nhất định.

Nếu như nói Tôn Thanh Hà là anh hùng trong Nã Uy đường Thần Thương hội thì Công Tôn Dương Mi chính là thiếu hiệp của An Nhạc đường.

Hai người bọn họ đều nổi danh.

Hai người bọn họ hào quang chói mắt.

Bọn họ xê xích nhau chừng mười tuổi, ở một lần tỷ đấu (không người nào có thể biết kết quả trận chiến ấy!) hai người bọn họ lại càng quý mến lẫn quý trọng nhau.

Tâm đầu ý hợp.

Chỉ là, Tôn Diêu Hồng biết Công Tôn Dương Mi nhưng không phải là gặp mặt mà là qua một bức tranh.

Nàng thường lầm không phải là Công Tôn Dương Mi mà là bức tranh của gã.

Nàng từ nơi ở của người bạn thân Công Tôn Yêu Hồng xem rất nhiều bức tranh.

Có khi là tranh sơn thủy.

(làm sao mà bức tranh sơn thủy chỉ bằng vài nét phỏ phác đã có thể biểu hiện một tình cảm mãnh liệt lại đầy chí khí như vậy!?)

Có khi là hoa và cây cảnh.

(làm sao bức tranh hoa hoa thảo thảo cũng có thể vẽ ra được tình cảm như vậy hơn nữa còn tràn đầy thâm tình!?)

Có khi là bức vẽ người phụ nữ.

Tôn Diêu Hồng thích nhất chính là gã vẽ các cô gái

(sao lại giống ta thế!?)

(gã gặp qua ta ư!?)

(gã là ai vậy?)

Diêu Hồng xem những bức tranh gã vẽ các cô gái liền nhận thấy đúng là rất giống nàng, bất giác gương mặt ửng hồng.

Ngay cả Hà đại mục, Tôn thập nhị thúc, Yêu Hồng, Tiểu Hồng ... cũng cảm thấy bức tranh gã vẽ rất giống nàng.

“Mỗi cái nhăn mày, nụ cười quả thực giống nhau như đúc!”

Bọn họ cũng nói như vậy.

Khi nàng biết gã họa sĩ tuổi chỉ bằng nàng thì trái tim nhảy liên hồi như hươu chạy. Đến nỗi Tiểu Hồng, Yêu Hồng đều cười nói sẽ giới thiệu người họa sĩ ấy cho nàng làm quen. Nàng vì e lệ, cũng không khỏi có cảm giác thân mật khó hiểu còn có nguyên do không hiểu được nhưng có điểm giống tình ý hơn là e sợ, toan tính nên nhất quyết cự tuyệt.

Mặc dù cự tuyệt nhưng sau rất hối hận.

Chỉ là, hữu duyên đúng là vẫn sẽ có duyên .

—— mặc dù hữu duyên không nhất định có kết quả.

Thời điểm gã vẽ cũng đã sớm nghe nói qua trong gia tộc có một mỹ nhân.

Nhưng gã cho tới giờ chưa từng thấy qua nàng.

Cũng không có khát vọng nhìn thấy nàng.

Chẳng qua gã cảm thấy cô đơn.

Gã tài hoa nhưng phát tiết quá sớm làm gã cô tịch. Gã gươm roi đánh ngựa chạm tới không chỉ là gió còn có sự cô đơn. Gã ngắm mặt trời lặn trên sông dài, đó là vòng tròn mang màu hồng cô tịch. Gã ngắm khói bốc thẳng trên đại mạc, cũng là một đường thẳng cô liêu. Gã xuống phố dùng binh khí đánh nhau, đâm máu khổ chiến, giành được thắng lợi còn có mang theo thương thế. Đau đớn cô tịch. Gã tung hoành chiến đấu ở các chiến trường, thắng hiểm đại địch, chém giết thù nhân, trở về vinh dự, cũng là ôm một nỗi cô liêu.

Gã vẽ tranh, thật ra thì vẽ đấy không phải là sơn thủy, không phải là hoa cỏ càng không phải là mỹ nữ mà là tịch mịch.

Gã nhắm mắt nghe thanh âm, nghe được chính là tịch mịch.

Gã nuôi một con chó nhỏ, thật giống như đang nuôi tịch mịch.

Gã hình như là dùng tịch mịch viết thành .

Kiểm pháp cũng thế.

Tịch mịch.

Tịch. Mịch.

Tịch mịch.

Tịch

Mịch.

Hơn nữa cô tuyệt.

Khi đó gã vẫn còn trẻ cũng sợ yêu.

Gã cảm thấy yêu dễ dàng sẽ hủy diệt một người, thậm chí nếu so với hận thù sát thương còn lớn hơn gấp bội.

Yêu là muốn giao ra bản thân.

Cho nên dễ dàng thua chính mình.

— yêu ắt khổ não, không yêu cũng chẳng sao.

Gã sợ yêu.

Gã cố ý trốn tránh tình yêu.

Cho đến khi gã gặp Diêu Hồng.

Nghe tim nàng đập.

Nghe tiếng lòng nàng.

Ngày đó hoàng hôn, đưa mắt nhìn hồng, ánh nắng chiều đầy trời, từng tia nắng nhảy nhót xuyên qua bức tranh.

Nàng ở hậu hoa viên Tiêu Tương quán An Nhạc đường bỗng nhiên cảm xúc dâng lên thối lên khúc loạn hồng, loạn hồng bay qua cho thu đi, hoa rơi người đứng, vũ yển song phi.

Gã nghe được tiếng nhạc du dương.

Gã hoàn toàn cảm nhận được sự tịch mịch trong khúc tiêu.

Trong nắng chiều gã nghe thấy.

Ngơ ngẩn.

Gã đột nhiên cảm giác đau lòng.

Ngây dại .

Gã tìm được nàng.

Thấy nàng.

Chết đứng.

... gã, cả đời này, không phải là vì thấy nàng mà đến đây sao?

Ước hẹn lục sinh tam thế làm sao chính mình cơ hồ đã quên, thiếu chút nữa bỏ lỡ?

Nếu cứ như vậy bỏ lỡ chẳng phải chính mình đến nhân gian một chuyến này phí hoài sao.

Công Tôn Dương Mi gặp được nàng, mới biết được cái gì gọi là sợ hãi. Gã trước kia trong chiến đấu cũng không sợ. Đang lúc kịch đấu cũng chưa từng sợ, sống chết trước mắt càng quên sợ. Song khi gã gặp được Diêu Hồng gã rốt cuộc biết rồi cái gì gọi là sợ hãi.

Gã sợ chính mình không đủ anh tuấn tiêu sái khiến Diêu Hồng Hội sẽ không để gã vào mắt. Gã sợ mình quá thô lỗ không văn nhã, đường đột giai nhân. Gã sợ chính mình hôm nay không có nghe thấy tiếng tiêu mà đến vậy chẳng thể gặp gỡ khiến trọn đời di hận sao. Gã sợ mình chết sớm nên không thể cùng nàng rằng

long tóc bạc. Gã sợ mình mất đi trí nhớ, đến nỗi không thể tương tư nàng. Gã sợ nỗi sợ của mình thành sự thật. Gã sợ bị bệnh. Gã sợ. Gã sợ...

Gã sợ mất nàng,

Thật ra thì gã cần bản không cần phải lo lắng.

Bởi vì nàng vừa nhìn thấy gã, cũng biết chính là gã.

Gã tới.

Là gã tới.

Nàng biết người đồng lứa nàng đợi, chờ, người duy nhất nàng chờ rốt cục đã xuất hiện.

Nàng thích gã vẽ mặt đang lúc lộ ra ngạo khí, phảng phất mỗi nhất cử nhất động cũng đủ để lu mờ ánh sáng trăng sao, mỗi một cái giờ tay, một cái nhấc chân đều rực rỡ.

Trăng quá già rồi, ánh sáng của nó đã không chiếu rõ mặt của bọn họ.

Sao quá mềm yếu rồi, mệnh mang so sáng cũng thấy không rõ đường đi của bọn họ.

Tuy nhiên, gã chỉ tập trung vào nàng.

Thâm tình.

Nàng yêu cái giọng nói của gã, giống như một câu nói trong sách “”Đọc sách, học tập nhiều hơn nữa để mong chờ tương lai chẳng khác nào trói buộc tự do tự tại của hiện tại, như đeo đá vào chân!” nếu là người khác nói ra chẳng cần nói nhiều cũng rất chi là vô lễ.

Nhưng khi gã nói ra là khí phách cũng là không khí trong lành.

Còn có thành ý.

Cho đến bọn họ ở chung một chỗ đến lúc phân không rõ ai là ai, không còn nhớ đến thời gian, gã mới biết được thì ra là nàng là Tôn Diệu Hồng, nàng mới hiểu được thì ra là gã chính là Công Tôn Dương Mi.

Nhưng lúc đó bọn họ đã quyết định, riêng của mình, bọn họ đem hết cái sức lực của mười tám, hai mươi năm nghỉ ngơi dưỡng sức đã qua oanh oanh liệt liệt yêu đương một trận. Hơn nữa bọn họ nguyện ý sẽ cùng nhau ứng phó và gánh chịu mọi hậu quả.

Đến lúc này, nàng mới biết được tranh là do gã vẽ.

Thì ra là bàn tay sử kiếm đó cũng có thể vẽ ra bức tranh như vậy.

Nàng vì gã thổi tiêu.

Gã thích nghe.

Tình yêu như một giấc mộng đẹp.

Gã vì nàng vẽ tranh.

Gã vẽ nàng.

Nàng ở Tiêu Tương quán ngâm thơ, gã mô tả nàng, vì nàng mà vẽ, vì nàng vẽ ra ngàn loại khí chất trăm loại phong tình, gió thu tinh tế, lá lá ngô đồng, màu đỏ như lửa, bay loạn như máu, vẽ nàng như người ta thiên hô vạn hoán, thiên ngôn vạn ngữ nhưng không một tiếng động đổ vào trong bút họa.

Bức tranh hoàn thành.

Người người đều nói thế là đủ rồi. Vốn là ta đối với Kim Đồng Ngọc Nữ lẽ dĩ nhiên người người ca ngợi, đối với bọn họ ân ái lại càng không mong tưởng uyên ương.

Nhưng nàng tự mình cho là không giống.

Bởi vì cho dù giống nữa, rất giống, càng giống cô gái khi gã chưa thấy nàng, không thấy nàng trước đó cũng đã vẽ bức tranh ra, viết ra rồi đến nỗi khi gã nhìn thấy nàng sau, vẽ nàng thì lại trở nên xa xôi không thành thật rồi.

Điểm duy nhất giống ngược lại là khí chất.

Cùng với chút ít cảm giác không thể nói rõ, là phong tình.

Đọc Phiêu Hồng tiểu ký đến đoạn này Thiết Thủ chợt nhớ tới ở bức tranh trên vách ở Phi Hồng cư.

Bức tranh vẽ cô gái.

.... nàng cười lúm đồng tiền rực rỡ nhưng ánh mắt tịch mịch.

Tay áo nàng giống như ngọn nước lưu động, động là một loại phong tư, hàng ngàn chuyển động là hàng ngàn loại phong tư. Ai cũng có thể nhìn ra, họa sĩ đối với cô gái trong bức tranh trong lòng có vạn điều muốn nói, cũng vì một tiếng cười trong trẻo mà hạ bút.

Gã vì nàng mà đau.

Đau đớn.

Nhưng từ bóng hình xinh đẹp của nàng vẫn toát ra cái cảm giác cô liêu làm cho không người nào có thể quên được, tựa như nàng đã cô độc tự trăm năm rồi, tịch mịch đã ngàn năm rồi! Nếu như trong bức tranh sắc đẹp cô gái là vĩnh hằng thì nói như vậy về cô tịch của nàng cũng giống nhau không khác biệt.

Tại sao gã có thể vẽ bức tranh về nàng như vậy?

Vì sao gã ở trong lúc mà tình yêu cuồng nhiệt lại vẽ ra nàng như thế?

Thiết Thủ biết cách làm người của gã.

Gã là loại người đứng ở bất kỳ địa phương nào cũng tựa như gã chính là chủ nhân của địa phương đó.

Tung hoành nhưng không câu nệ.

Thiết Thủ hiểu rõ loại người này.

Gã vốn biết loại người này.

Hắn vốn là phân nửa mục đích mà gã đến đây. Gã vì hắn mà xông vào Nhất Ngôn đường, còn có thể vì hắn mà xông lên Thái Sơn.

Gã tới, đã không có lựa chọn nào khác.

Thiết Thủ nghe qua gã nói đến chuyện của nàng thì gã thậm chí cho là bản thân gã yêu nàng đến tận chân tơ kẽ tóc.

Gã có thể bằng vào ánh mắt cũng đủ để đem dịch thủ xé thành vạn mảnh.

Nhưng gã vì sao phải vẽ nàng như vậy? Tình yêu chân thật như vậy. Sâu như vậy. Đilen như vậy, cuồng như vậy, dưới ngòi bút gã, nàng, lo lắng như vậy, ưu tư như vậy, lạnh lẽo như vậy, buồn bã như vậy!

... chẳng lẽ ngay khi gã đang cùng nàng hạnh phúc đã cảm thấy được tương lai của bọn gã là không may mắn? Cái cảm giác không nắm chắc, không biết dừng lại trước vực sâu?

Thiết Thủ không biết. Thiết Thủ không hỏi.

Khi đó gã chỉ biết là hắn đang yêu.

Bọn họ ở kinh sư, tương giao tâm đầu ý hợp, nhưng gã hay vội vàng trở về Đông Bắc.

Bởi vì nàng ở đó tim của gã sớm đã bay trở về.

Sau đó rất lâu cũng chưa có tin tức của gã.

Thiết Thủ khi đó còn chưa xem bức họa này.

Gã trong một cuộc chiến mà biết gã, hai người không đánh không quen biết, hết sức thân thiết.

Gã chính là người gọi là Dương Mi kiếm hoặc Dương Mi tài tử Công Tôn Dương Mi.

Tăng sáng.

Thiết Thủ cùng ác điều còn đang học “Hiếu Hồng” .

Bọn họ sắp lên đường, lên Thái Sơn, giết Sơn Kiều, cứu Diêu Hồng.

Nhưng gã vẫn chưa đọc xong phần Hiếu Hồng trong Phiêu Hồng tiểu ký.

Bọn họ còn đang đọc.

Đọc nàng.

Buổi sáng sớm trời rất lạnh.

Phía ngoài truyền đến tiếng hành binh huyền ảo, khí thế sát phạt nồng đậm.

Trên thực tế “Nhất Ngôn đường” mấy ngày nay luôn đằng đằng sát khí.

Nhưng trong Nhất giam viện danh bộ Thiết Thủ, còn có quỹ bộ ác điều đều đang đọc ‘Phiêu Hồng’. Hiểu rõ tâm tư Diêu Hồng mặc dù cảm thấy trong lòng có chút mát mẻ nhưng trên mặt phát lạnh.

... người đã lạnh như vậy, trên núi nhất định còn lạnh đến đâu?

Trên núi tuyết có rơi không?

.... nàng chịu nổi chăng?

Phần Hiếu Hồng đến đoạn sau, rõ ràng có khúc ngoặt.

Đầu tiên là lời đồn.

Bởi vì Công Tôn Tiểu Nương thường nấn ná ở nhà mẹ đẻ An Nhạc đường khó tránh khỏi thị phi.

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, nói thầm, phao tin. Lúc ban đầu là đồn Công Tôn Tiểu Nương cùng Tôn thập nhị có quan hệ không thể cho ai biết.

Tôn thập nhị vì tị hiềm, không muốn liên lụy Công Tôn Tiểu Nương cho nên dứt khoát buông bỏ mọi thứ rời xa Đông Bắc về chủ trì Lão mẫu động tại vùng Chiết Giang chuyên phụ trách liên lạc giữa Thần Thương hội cùng Giang Nam đồng đạo.

Có lời đồn khác rằng Tôn Cương biết Tôn Cự Dương cùng ái thê có mập mờ rất tức giận. Lão từng tìm tới Tôn Cự Dương tính sổ, Tôn Cương giận dữ mắng mỏ tôn thập nhị ‘Không nên ngay cả chị dâu của mình cũng đã tâm lang sói!’ Tôn Cự Dương thì cãi lại ‘Có thể vũ nhục ta nhưng không thể khinh nhờn Tiểu Nương!’ Cho nên hai người đại chiến trong An Nhạc đường, Sơn Quân Tôn Cương đánh trọng thương Tôn Cự Dương. Bởi vì bị thương mà lão chạy trốn chết đến Lão mẫu động giữ mạng, miễn cưỡng cầu sinh, công lực không lớn bằng lúc trước, cũng không hỏi chuyện giang hồ nữa.

Nhưng lời đồn đãi cũng không vì Tôn thập nhị mai danh ẩn tích mà tiêu tán.

Lần này lời đồn đãi là về Tôn Thanh Hà.

Thanh danh gã trước giờ rất không tốt, nhưng trong Thần Thương hội vì kiếm pháp cực cao, tài cán hơn người nên trước đến giờ đều bị người ta dè dặt.

Nữ vẫn là Công Tôn Tiểu Nương.

Cho dù nàng đã lớn, lập gia đình, có con nhưng vẫn xinh đẹp rạng ngời. Nàng chưa lập gia đình chỉ như một giọng nước long lanh. Sau khi cưới chồng lại như một cuộn sóng tung mình rung động. Khi nàng còn là con gái bọn họ luôn nghĩ rằng không có nàng quả thực chuyện bi thảm của đời người, có người còn cảm thấy rằng lòng mình đã chết. Khi nàng đã trở thành thiếu phụ thì không theo năm tháng qua mà trở nên già cỗi mà ngày càng thành thực, theo tuế nguyệt mà mài giũa hoàn hảo hơn, phẳng phất như chẳng già đi mà ngày càng phong quang hơn.

Tôn Thanh Hà ngày qua ngày cũng chỉ như thế tục công tử, hơn nữa phóng đảng khôn cầm, hoàn toàn không đếm xỉa dư luận.

Mọi người đối với bảo bối trong mộng của mình cách nhìn thường thường là không phải vô cùng mong đợi mà thà rằng ngọc nát.

Lời đồn đãi đối với bọn họ mà nói tuyệt đối không đáng tồn tại.

Tôn Thanh Hà cũng không phải là Tôn Cự Dương, gã đối mặt lời đồn đãi kiên định phản kích. Tựa như gã không tiếc giết hổ chém gấu lột da bọn chúng trải dài dưới đất từ Lao Sơn cho tới núi tuyết Côn Luân cũng như nhau ...

Nhưng Tiểu Nương làm không được.

Nàng dù sao cũng là nữ tử.

Nàng chịu không nổi đủ loại thị phi, đàm tiếu.

Lời đồn đãi thương người có khi càng sâu hơn dao chém.

Tôn Thanh Hà kiên định, kiên cường, cũng không nguyện đẩy nàng vào chỗ khó. Cộng thêm gã hành sự tuý vào suy nghĩ của mình, yêu ghét rạch ròi khiến ở Đông Bắc đã gây thù hằn không ít, ở Thần Thương hội cũng tứ diện Sở ca. Gã đối với chế độ Tôn gia cũng có nhiều bất mãn. Cho nên, gã cuối cùng tôn trọng quyết định của nàng, gã cũng bước chân theo Tôn thập nhị.

Gã đi.

Rời Đông Bắc.

Gã thậm chí tiến hơn một bước, thoát ly Thần Thương hội.

Công Tôn Tiểu Nương thì trở về Nhất Ngôn đường.

.... Chỉ có cùng vị hôn phu ở chung một chỗ nàng mới có thể bỏ qua mọi lời đồn đãi.

Nàng mang Diêu Hồng rời khỏi An Nhạc đường.

Lúc này từ nét chữ ghi chép đã rõ ràng có thể cảm giác được:

Nàng đối với cha mẹ trong lúc nổi lên xung đột cùng mâu thuẫn đã cảm thấy hết sức lo âu bất an.

Nhưng ở phương diện của nàng, hơn nữa ở trong chuyện tình cảm cũng chưa quá mức thất vọng.

Bởi vì Tôn Cương mặc dù đối với thê tử có sự khắt trương, hơn nữa rất tức giận nhưng cũng không phản đối Diêu Hồng cùng Công Tôn Dương Mi lui tới, còn ra sức tài bồi.

Cho nên Công Tôn Dương Mi gia nhập Nhất Ngôn đường.

Gã còn được nể trọng, trở thành cánh tay phải của Tôn Cương.

Diêu Hồng mặc dù trở lại Nhất Ngôn đường nhưng vẫn vì chuyện của cha mẹ mà lo sợ nghi hoặc. Cho dù vậy chuyện này cũng không có khiến nàng cùng Công Tôn Dương Mi phân ly. Chỉ là nàng đã không thể thấy toàn gia bên ngoại hòa thuận, ấm áp.

Nàng trở ‘nhà’ nàng.

Bởi vì ... ‘Nhà’ nàng cảm thấy tương đối lạ lẫm, cho nên nàng trồng rất nhiều loại hoa.

Hoa màu hồng.

Công Tôn Dương Mi từ từ nhận được sự trọng thị tín nhiệm của Sơn Quân, nhận trách nhiệm nặng nề, công việc bận rộn thường xuyên ra ngoài. Nàng như tảng đá lớn giữa rừng hoa, nàng lưu luyến, nhớ nhung nhiều, rất nhiều, nhiều lắm cuộc sống lúc trước.

Đáng tiếc, hoa đẹn ít khi nở..

Hoa không hồng ngàn ngày.

Hiếu Hồng đến đây dừng lại, tựa như phong hoa tuyết bút.

Mặt trời ló dạng ở phương Đông.

Sắc trời sáng rõ.

Bóng ngọn Thái Sơn cao vút đổ xuống theo ánh sáng mặt trời. Đổ xuống người Thiết Thủ cùng ác quỷ bên cửa sổ.

Đường lên núi gập ghềnh, núi cao dốc đứng nhưng rất bình thường dưới mắt bọn họ.

Bọn họ nhãn giới vốn rất cao.

Cũng chỉ xem thủ đoạn như thế nào?

Vận khí như thế nào!

2. Chương Hai (phần 1) Nữ Tử Nhiều Tai Kiếp

Ngay cả khi nàng trồng một hạt tiêu đỏ nó cũng trở thành tiêu vương, cả mẹ nàng cũng không nhịn được mà thốt: "Màu đỏ này thật là chói mắt quá!"

Chỉ có điều năm, sáu năm trước tất cả mọi chuyện đột nhiên trong một đêm biến đổi.

Đêm hôm đó, từ Thái Sơn cuộn tới một trận cuồng phong, đại khái muốn vùi vàng cuốn tới Lao Sơn thì phải. Hoa cỏ một đêm tan mất, sáng ngày trong vườn hoa tàn hồng phủ rợp, khắp nơi hoang tàn.

Sau lần đó vận khí của nàng ngày càng sa sút, chưa bao giờ sống vui vẻ được nữa.

Lúc này, nàng mới biết được thì ra là trước kia đủ loại tao ngộ cũng là do vận khí tốt mà ra.

Thì ra là vận khí tốt là như vậy.

Đáng tiếc lúc nàng nhận ra thì không còn kịp quý trọng.

Người luôn là mất đi mới hoài niệm.

Lúc mất đi mới biết quý trọng.

Nàng bây giờ là người bất hạnh .

... nữ tử nhiều tai kiếp.

Nàng đang ứng kiếp.

... kiếp nạn khi nào tới?

Tai kiếp nặng nề, có khi nàng thật muốn chết.

Nhưng nàng không thể chết được.

Ít nhất bây giờ không thể.

Bởi vì nàng còn có tâm nguyện chưa thành.

... nàng vốn dễ dàng nhớ ơn người khác, nàng đối với hết thảy trong lòng đều rất cảm kích. Cảm tạ cha mẹ sinh ra nàng, thân nhân nuôi nấng nàng, mọi người thương nàng. Cảm tạ nàng được mỹ lệ, khỏe mạnh. Thậm chí đối với bốn mùa lui tới, hoa nở hoa tàn cũng sinh cảm động, cho đến hiện tại...

Mà nay, nàng có thù phải trả.

Nàng đã thù sâu như biển.

Nàng có huyết hải thâm cừ.

Ánh hồng bình minh, hận sâu như biển.

Tầng tầng mây phủ.

Lớp lớp thù.

Không chỉ là thù, còn là buồn.

Nàng nghĩ người này trong lòng liền thăm nào.

... trên thực tế, ‘hắn’ chỉ sợ không thể nói là một ‘người’.

Một ‘Người’ như vậy: tóc của hắn dựng đứng như Lang Nha bổng, như mũi tên nhưng ở giữa đầu một mảng lớn trống trơn, ngay cả một cọng lông tóc cũng không có. Nhưng chiếm cứ khoảng trống ấy không là da đầu, mà là một màu xanh biếc, ánh nắng chiếu thẳng vào mơ hồ lấp lánh ánh sáng tà dị, ánh trắng chiếu vào lấp lánh điểm hàn quang.

Nhưng hắn không phải là ‘Cá’ Mặc dù chẳng bao giờ hắn ngủ ngon nhưng bốn cái răng nanh vẫn lộ ra miệng, thanh âm vang vọng ‘răng rắc, răng rắc’ như đang cắn một quả dưa. Có khi còn đột nhiên phun ra mấy lời mắng nhiếc, vung đánh mấy quyền. Trên núi tình cờ lui tới vài con thú hoang chợt nghe thấy cũng sẽ cong đuôi chạy trốn. Ngay cả đám gấu to gan vùng Đông Bắc cũng không ngoại lệ. Khi đó, mặt của hắn đột nhiên xanh lè, hàm răng nhe ra, đầu lưỡi duỗi dài, liếm cái đốm đen thui trên mặt ... thật ra thì chỗ đó là một cục thịt nhão, theo lý hắn là đầu mũi của hắn. Chỗ hắn nằm ngủ sau một lúc sẽ ướt nhẹp bởi vì nước miếng của hắn chảy ra một vũng lớn, phần lớn màu xanh có khi có màu vàng nhưng bất kể xanh hay vàng nhất định có đờm. Lúc này thật sự hắn trông như mặt xanh nanh trắng nhưng hắn không phải là răng hươu, mặt nai... . Chợt nhìn còn tưởng rằng hắn có ba chân, mặc dù trong ba cái chân có một chân không đầy đủ. Một chân chỉ có thể thấy được máu mủ còn có thể thấy cả xương trắng. Một chân giống như chân chó săn không sai biệt lắm. Truyền thuyết chỉ có thời viễn cổ lúc người và vượn vẫn còn tạp giao sẽ có hiện tượng này, đó vẫn gọi là người?? Tương truyền hoàng đế đến phía bắc gặp một tộc người ở vùng Thiểm Tây, Cam Túc. Cũng có một loại thú (chính là dạng ba chân) chân giống như chân người. Chỉ là khi nhìn kỹ lại nó được sinh trưởng đốt xương cùng giữa đùi, vậy hắn là cái đuôi mà không phải chân. Chỉ là, hắn không phải là loài bò sát Một ‘Người’ như vậy thật sự là người sao? Có thể xưng là người sao? Có thể đối đãi như với người sao?

Diêu Hồng mỗi khi nghĩ tới đây đều muốn khóc.

Tuyệt vọng đến muốn chết đi.

Nhưng nàng chính vì bi phần mà không chết, tuyệt vọng mà không thể khóc.

Nàng phải sống sót, muốn báo thù thì không thể chết. Càng không thể xa xỉ đi khóc lóc, buồn bã thăm thiết.

Mặc dù đây là núi hoang, ánh sáng mặt trời vẫn còn lạnh lẽo, yên tĩnh nhưng nguy cơ tứ phía. Mà nàng chỉ là nữ tử yếu đuối, thật như một thứ hàng hoá mặc cho người ta vứt đi. Đi cùng với nàng là một con thú ...

Đột nhiên, bất chợt ... con thú kia bỗng nhiên thức tỉnh.

... giống như trong mộng đột nhiên bị người ta đâm một dao mà kinh hoàng bật dậy.

Chỉ là, đó có vẻ giống như đây là cách hắn tỉnh giấc từ đó đến giờ.

Hắn quả thật cho tới bây giờ cũng chưa từng có một giấc ngủ ngon, an lành mà tỉnh lại, hắn ngủ cũng chẳng khác biệt gì mấy.

... chỉ sợ đến ngày hắn chết đi có khi nào giống như cương thi bỗng nhiên bật dậy không?

Hắn nhảy bật lên vừa loạng choạng vừa phòng bị, vừa kinh vừa sợ, giống như con chó bị người ta đá vào đầu làm cho tỉnh.

Hắn dòm chừng chung quanh, như chim sợ náy, hai cánh mũi khẽ lay động, cuồng nộ đánh hơi các loại mùi vị.

Song hần chỉ cần động dậy cả khu vực lũng đặng, mát mẻ đầy mây phủ trên núi đều bốc lên mùi hôi của hần ... cũng không biết là từ trên thân thể rách tung toé của hần toả ra hay là từ hơi thở của hần.

Hần đứng lên rất khó nhọc.

Đôi mắt của hần (trong đó một con chỉ còn lại một hố sâu hun hút) chuyển từ màu đỏ sậm sang màu xanh, một màu xanh âm u sâu thẳm.

Sau đó hần lập tức ‘tìm’ nàng. Cho đến hần nhìn thấy nàng, ánh mắt lại chuyển thành màu tím hồng. Khi hần phát hiện nàng thì nàng cũng đang nhìn hần, nàng cúi thấp đầu xuống rồi dời tầm mắt đi chỗ khác. Lúc này ánh mắt quỷ dị của hần làm người ta thực sự cảm thấy hoang mang rối loạn.

Diêu Hồng phát hiện ra hần lần nào cũng như vậy.

... ít nhất mỗi lần tỉnh lại cũng là như vậy.

Nhưng lần này, hần ngoác miệng cười toe toét, Diêu Hồng thậm chí nhìn thấy rõ ràng trên dưới hàm răng lởm chởm của hần còn nhiều nước bọt chảy xuống.

Hơn nữa lần này hần tỉnh giấc lần này có vẻ khủng hoảng, kinh hãi hơn những lần trước.

“Oá ó a ... ó ha ...” thanh âm âm trong cổ họng hần phát ra cổ lăm cũng chỉ có thể phát ra mấy từ như ép hơi bắn ra, cơ hồ như tiếng thú gầm gừ chẳng có chút ý nghĩa nào. Thật không khỏi người ta tưởng hần vốn là một con chim học nói tiếng người, như một ảo giác “... Có người đến...”

Diêu Hồng nghe liền cảm thấy hoa mắt.

“Có người đến!”.

... hần nói có người đến, tất có người đến, nhất định không sai.

Bởi vì hần là thú.

Hần có bản năng của dã thú.

Diêu Hồng phảng phất lại nghe tiếng binh khí, móng vuốt, răng cắn xé rách xương cốt vang đến.

Nàng giống như vừa nhìn thấy thật sự những thứ đó hiện ra, huyết quang tung toé, máu đỏ tràn lan cùng ánh mắt yêu thú trong gió tanh mưa máu hoan lạc ...

“Đi!”

Hần nhảy lên quát một tiếng.

Song do sự mỗi một không chịu nổi hay là tâm lý cự tuyệt trốn chạy của nàng, nàng muốn chống đối nhưng kháng cự cũng không còn chút sức lực nào, nàng đành đứng lên, đôi chân bị thương nhói đau, nhất thời ngay cả đứng cũng không ổn. Đối diện ánh mắt trời nàng cảm thấy trong lòng, trước mắt, một màu hồng ảm áp, cả người như ánh nắng chiếu nghiêng lao mình men theo vách núi lao xuống.

Con thú đưa tay lên bắt được nàng.

Tay to như tay gấu.

So ra còn dày hơn.

Thô hơn.

... cũng thối hơn.

Tay hần không dài, không bén nhọn nhưng móng tay vừa đều vừa đẹp, chứa đầy bùn sinh trông giống như những chiếc xẻng.

Hần nhún vai đặt nàng lên lưng.

Sau đó hần lao đi, chui lủi, giống như đang bị ba trăm mười hai tên thợ săn cùng hai trăm ba mươi mốt con chó săn đuổi theo, liều mạng chạy trốn.

Trốn!

... trên đường gió rất mặt, sức lực suy giảm nàng nhắm mắt lại chỉ cảm thấy mùi hôi nồng nặc.

Núi Thái Sơn cao vút, càng lên cao, Diêu Hồng càng cảm giác mình đã trầm luân, rơi xuống sâu không thấy đáy.

Nàng tựa như một món hàng hóa tùy vận mệnh cùng con thú này định đoạt.

Ở đây cảnh tượng tuyệt mỹ.

Phong quang vô hạn.

Từ nơi này mà nhìn ra gió núi cuộn cuộn, dưới tầm mắt bờ ruộng dọc ngang chạy dài, vùng đất bằng phẳng vạn dặm, muôn dặm rừng xanh, vạn khe ngàn núi thu hết vào mắt.

Bóng núi, bóng cây, bóng đá, bóng mây đan vào nhau tạo thành cảnh tượng tuyệt mỹ. Mây hồng nắng vàng mênh mang đầy trời, gió cuộn tầng tầng không tung hoành trời cao, dãy núi trập trùng, tầng hoa kỳ thạch, không nơi nào gió không thoảng tới, không nơi nào không có phong cảnh mê hoặc, cả khoảng không không chỗ nào không có gió, không chỗ nào không là cảnh đẹp.

Hồ sơn thế hổ.

Ma Thiên Lĩnh chống trời mà đứng.

‘Quái thú’ theo sườn núi một đường phóng lên, khí thế như hổ mãnh tiến, càng cao hấn càng muốn lên, càng dốc hấn càng phải vượt, hấn cuồng chân chạy như điên, hơi thở gấp rút, phì phò đường như hấn đã quên trên lưng hấn còn có người.

Nàng đã đánh hấn mười mấy cái. Nhìn từ xa trông nàng giống như mãng xà quấn cột, phía sau có mảnh vải quấn chặt. Sau đầu hấn có một bọc vải, mặt của nàng gối lên trên bọc vải này.

Chạy như điên chính là quái thú này, không phải nàng.

Nàng hoàn toàn không dùng sức. Có lẽ trải qua mấy ngày nay nàng đã mất sức thậm chí không có khí lực để sinh tồn.

Nàng gối mặt lên kia bọc quần áo nhỏ nhìn hấn liều mạng băng núi vượt đèo, mấy lần cơ hồ trượt chân. Càng lâm hiểm cảnh cảnh tượng lại càng tuyệt mỹ, nguy đến cực điểm lại cảm giác tựa như mạo hiểm. Nàng bỗng nhiên phát giác có thể như vậy không chết không sống tồn tại, cũng là một loại hạnh phúc

Đang khi nàng mới vừa cảm nhận được điểm này, bên dưới người nàng quái thú đột nhiên ngừng lại.

Xoay mình ngừng lại.

Hấn dừng lại, tựa như có ma pháp hoá hấn thành tảng đá, bất động, cũng không nhúc nhích.

Thậm chí còn không thở dốc.

... so với việc hấn chạy như điên càng thêm đột ngột.

Yên lặng, dừng lại.

Diêu Hồng phảng phất nghe thấy mồ hôi tụ thành dòng chảy dưới lớp da dày cùi của hấn.

Diêu Hồng nhìn quanh thấy hàng hàng lớp lớp các tảng đá, cái ngồi cái đứng uy mãnh tựa La Hán mà kiểu dáng mỗi tảng đều khác nhau, nàng không nhìn được cúi xuống phía dưới hỏi hấn:

“... Có chuyện gì vậy!?”

Không có hồi đáp.

Yên lặng.

Dừng lại.

Hấn xoay mình quát to một tiếng: “Đi ra!”

Lập tức có người ra, không nhiều lắm.

Đồng thời ra tới là bảy cây thương.

Bảy cây thương màu sắc bất đồng, bảy đạo thương phong bén nhọn phá không, nhanh, mãnh hướng về phía hần!

Hướng về phía hần cũng là đâm về nàng ... bởi vì ... lúc này nàng cùng là nhất thể !

Thấy được lối xuất thủ này lòng của nàng trầm xuống.

Nàng biết người tới là ai.

... Tôn thị thất hổ, hoa thương, Thất Sắc Đoạt Mệnh Huyết Hoa thương!

Nàng biết chắc Nhất Ngôn đường đã hạ Quyết sát lệnh. Bằng không cho dù Tôn thị thất hổ có gan bằng trời bọn họ cũng quyết không dám xuất thủ không kiêng nể như thế. Một lưới bắt hết!

Nàng biết rõ Tôn Cương có hạ Quyết Sát lệnh nhưng lại không nghĩ được rằng lệnh sẽ đến nhanh như vậy, gấp như vậy, không chừa đường lui như vậy, mất hết tính người như vậy!

Mặc dù nàng đã sớm thấy hậu quả, nàng từ lâu đã biết sẽ không có kết quả tốt nhưng một khi nhận ra nó tới nhanh như vậy, vô tình như vậy, quyết liệt nhẫn tâm như vậy nàng vẫn không khỏi đau xót trong lòng, trong mắt nóng lên.

... tuyệt tình như vậy, chỉ có nhân tài từ nhà mình mới có thể làm ra được!

Trong chớp mắt nàng đã không quan tâm đến sinh tử, tử sinh cũng đã không còn quan trọng. Nàng nhắm nghiền hai mắt chờ Thất sắc hoa thương trở ra trên mình nàng mười bốn lỗ thủng.

Nhắm mắt lại nàng cảm nhận được mặt trời đã lên.

Đỏ rực.

Đỏ như hoa.

Như máu.

Nhỏ ra từ trái tim.

Nàng đã không thể né tránh.

Nàng cũng cự tuyệt trốn chạy.

Nàng không tránh.

Nàng đang chờ.

Chờ chết. Ngay lúc cái chết chết trong nháy mắt sẽ đến, hiện lên trong lòng nàng một câu hỏi ‘Đi đến cảnh tượng này là ai ép nàng đến tuyệt lộ?’

oOo

Khi xem quyển thượng Phiêu Hồng tiểu ký Thiết thủ cũng không hiểu, hần nhìn thấy một thiếu nữ hạnh phúc, ôm ấp tình cảm, một cô gái vui vẻ không lo toan ... làm sao lại dẫn đến việc nàng đau khổ đến muốn chết, bị bắt cóc?

Hần tưởng tượng không ra một đôi tình nhân như vậy, bọn họ yêu nhau. Nam là thiếu hiệp anh hùng, hào hoa phong nhã. Nữ ôn nhu kiều mỵ, luôn được sủng ái. Làm thế nào lại loạn tới mức như thế, gia đình tan nát, hoa lạc nhân vong, một người mất tích, một người gặp nạn?

Gã không thể hiểu được, cho nên gã muốn đọc tiếp tập hai Phiêu Hồng tiểu ký, trang đầu chỉ viết hai chữ:

“Thẩm hồng” .

Hồng là màu sắc vui vẻ.

Màu đỏ chói mắt.

Hồng không thăm, nhiều lắm chỉ đem lại chút thê lương.

... vì sao gọi “Thăm hồng” ?

Màu đỏ như là phong cảnh khó nhìn, cũng là vì sao đi đến tuyệt lộ?

Thăm Hồng viết, Diêu Hồng cô nương rời An Nhạc đường trở lại Nhất Ngôn đường.

Trở lại Nhất Ngôn đường ban đầu nàng cảm thấy có chút xa lạ, có chút không quen. Sau đó nàng càng ngày càng không thể thích ứng, càng lúc càng mất tự nhiên, thậm chí còn cảm thấy càng lúc càng cảm giác có điều gì đó không đúng .

Không thích hợp nhất, yếu hại nhất lại chính là phụ thân của nàng, ông đã không còn là phụ thân tốt đẹp như trong trí nhớ của nàng nữa. Khi nàng sống nhờ ở nhà ngoại tổ Công Tôn Tư thực là những năm tháng tốt đẹp khi ấy phụ thân Tôn Cương sảng khoái, từ ái làm người ta dựa dẫm quả là một người cha tốt. Ông rất ít khi tức giận nhưng không giận mà uy. Ông rất ít khi nói chuyện lớn tiếng, nhưng ho nhẹ một tiếng cũng nghiêm nghị khiến người ta kính nể. Diêu Hồng nhớ được bởi vì có lúc Nã Uy đường Toả Thần thương Tôn Bạt Nha với Nộ Thần thương Tôn Bạt Hà vì đối với nàng nảy sinh tà ý mà phát sinh xung đột hết sức lớn ông liên tục sáu ngày sáu đêm không chợp mắt, chưa từng nghỉ ngơi quá nhưng ánh mắt vẫn trong sáng, rõ ràng một chút vẩn đục cũng không có, con mắt đen ngòm. Diêu Hồng nhớ được có một lần phụ thân cùng đường chủ Nã Uy đường Thanh Long Cương Nguyệt thương Tôn Xuất Yên quyết chiến ba trăm hiệp vẫn nói nói cười cười. Thậm chí đến một sợi tóc cũng không rối.

... phụ thân chính là khí định thần nhàn ai so ra cũng kém cỏi.

Trong lòng đứa trẻ Diêu Hồng ẩn tượng về phụ thân đầy uy lực mà ôn hoà hiền hậu, cánh tay lúc đặt lên cổ, lúc choàng bên hông tạo thành cánh nôi vì nàng mà đung đưa. Mẫu thân thì ở bên cạnh khẽ mỉm cười nhìn hai cha con nàng. Trời chiều, ánh hồng mờ mờ.

Tự như ngồi xích đu đây ... nhưng thập phần an toàn, cảm giác ấm áp!

Nhưng bây giờ trở về mọi thứ đã khác rồi.

Phụ thân trở nên hung bạo, phiến não.

Ông thường vì chuyện nhỏ mà giận dữ thậm chí động thủ giết người.

Thanh danh của ông càng lúc càng vang dội nhưng cũng càng lúc càng bận rộn.

Diêu Hồng cơ hồ rất ít khi gặp ông, càng không còn cái khung cảnh lấy tay làm nôi, cái chỗ ngồi ấm áp, ôn nhu đó nữa.

Diêu Hồng rất nhưng nhớ cảnh tượng ngày đó.

Không khí đó.

Cảm giác kia.

Nàng càng nhớ nhưng hơn chính là Công Tôn Dương Mi.

Kể từ khi Công Tôn Dương Mi bởi vì muốn gần gũi nàng mà gia nhập Nhất Ngôn đường thì gã cũng giống như Tôn Cương, càng ngày càng bận rộn, hai người cũng càng ngày càng ít gặp mặt.

Công Tôn Dương Mi ở trước mặt Tôn Cương trở nên càng lúc càng trọng yếu. Ở Nhất Ngôn đường địa vị cũng ngày càng thăng tiến ... có lẽ bản thân gã cũng đã thay đổi.

Trước kia gã mặc dù có khi quá tung hoành, quá ngạo khí khinh người, xuất thủ cũng quá tàn nhẫn nhưng vô luận nói như thế nào cái khí chất cao thượng cùng với hiệp khí bao dung của gã khiến người khác cảm thấy hẳn cũng không quá phận, hoặc chú ý.

Nhưng hiện tại không giống với lúc trước.

Gã trở nên hết sức giảo hoạt.

Gã từng ý chí hào hiệp, khí thế xuất trần nay lại trở nên điên cuồng, che dấu tội lỗi, xấu xa. Ngày càng trở nên không giống gã mà giống như một người khác, Sơn Quân Tôn Cương.

Diêu Hồng không thích sự thay đổi đó.

Nàng càng không thích hơn chính là cha mẹ nàng thường cãi vã.

Cãi vã giống như ruồi nhặng vào mùa xuân, mùa hạ thường tránh không được mà càng lúc càng nhiều, lực sát thương cũng dần dần ngấm sâu vào bên trong.

... cha mẹ trong lúc cãi vã đến tột cùng là điều gì Diêu Hồng vốn không chú ý.

Nàng chỉ biết mẹ giống như biết một ít chuyện gì đó của cha và hết sức phản đối, mà cha hay vì những lời đồn đãi trước kia của mẫu thân mà động nộ chất vấn.

Hai người xung đột kịch liệt.

Tình cảm nồng ấm trước kia đã không còn nữa.

Mẫu thân có khi bị đánh, nàng nhớ được có lần toàn thân bà đầy thương tích, bể đầu chảy máu, mẫu thân nắm chặt tay nàng nói: “Đừng để Dương Mi theo cha con học xấu! Đi, nhanh đi khuyên hắn, ghìem cương trước bờ vực ... nếu không khó mà cứu vãn!”

Mẫu thân cũng không nói ra là chuyện gì. Diêu Hồng có lần hỏi bà chỉ lẩm bẩm: “Con đừng biết đến tốt hơn ... lão dù sao cũng là cha con. Cho lão một cơ hội xem sao!”

Trong lúc này phụ thân ngược lại cùng Nã Uy đường Tôn Xuất Yên, Tôn Bạt Hà, Tôn Bạt Nha nhất môn tam phụ tử Thiên Địa Nhân tam thương bắt tay thân thiện, hợp tác chặt chẽ, không hề xung đột. Diêu Hồng chỉ mơ hồ phát hiện đến mừng một, mười lăm đều có một người quái dị đến tìm phụ thân, vào thẳng vào thư phòng hoặc mật thất của phụ thân nói chuyện với nhau, mật nghị một lúc lâu, sau khi người nọ về cha mẹ lại phát sinh cãi vã.

Không biết người ấy tới nói chuyện gì? ... nhưng trong lòng Diêu Hồng dĩ nhiên vô cùng không thích người này nhưng nàng chưa từng thấy qua hình dáng người nọ.

Người nọ mặc dù không che mặt nhưng dường như không muốn để nàng hoặc người trong Nhất Ngôn đường chú ý (lẽ đương nhiên lúc ấy thân tín của Tôn Cương Công Tôn Dương Mi là ngoại lệ). Hắn ít khi để cho người ta thấy diện mục thật của hắn.

Không biết sao mỗi lần người này đi qua hoặc là nàng đi ngang người này mặc dù cách xa nhau khá xa, nàng đều có hai loại cảm giác.

Thứ nhất là quen thuộc.

Cái loại quen thuộc này giống như là từ một bộ y phục lâu năm, đã nhiều lần mặc lên người, nên nay cho dù nhắm mắt lại mặc vào cũng hoàn toàn quen thuộc màu sắc, vải vóc, cảm giác ...

Thứ hai là sợ hãi. Đó là nửa đêm nửa mơ nửa tỉnh người phát hiện có một con côn trùng bò vào trong chăn. Nhưng nàng vẫn không biết diện mạo của người này, chỉ biết là sau mỗi lần hắn tới cha trở nên hơn thô bạo hơn gần như đều cùng mẹ cãi vã. Công Tôn Dương Mi nháy mắt cũng biến mất. Hơn nữa trên mặt đất trước Thiên Thủy Loan vọng đến thanh âm thê lương như ai đó đang điên cuồng gào thét dồn dập không dứt chẳng khác nào địa ngục nhân gian. Có khi còn mơ hồ vang lên từ Cửu Đỉnh thánh, Phi Hồng hiên thanh âm như khóc như rên, quỷ khóc thần sầu, không rõ là thanh âm của thú hay người ... chẳng lẽ quái thú đã trốn ra khỏi địa lao?

Diêu Hồng trong lòng vừa kinh nghi vừa sợ hãi.

Đồng thời Diêu Hồng phát hiện Công Tôn Dương Mi giết quá nhiều người. Hơn nữa giết quá nhiều người không nên giết, làm quá nhiều chuyện không nên làm. Hơn nữa sau khi nàng hết sức tỉnh cờ nhìn thấy ‘Quái vật’ kia nàng càng không thể dễ dàng tha thứ cho gã.

Nàng đã không thể nhịn được nữa, cuối cùng người yêu nàng lại trở thành người như vậy, biến thành sát nhân cuồng ma, gian trá tiểu nhân.

Một chiều kia, nàng quyết định ở Bán Hồng hiên, nơi đây có có chút ít hoa cỏ hữu danh lẫn vô danh, hẹn hẳn nói chuyện để khuyên can, trút cạn nỗi lòng.

“Chàng còn như vậy chàng sẽ không còn là chàng! Ít nhất, không phải là người mà ta đã yêu thương!”

Nàng nói như vậy với gã.

Công Tôn Dương Mi nghe qua phản ứng rất quyết liệt.

“Ta làm hết thấy mọi việc cũng là vì nàng!”

Công Tôn trả lời làm Diêu Hồng hết sức nghi hoặc.

“Vì cái gì chứ?”

“Cha nàng đồng ý cho ta cưới nàng nhưng nhất định phải thay ông ấy hoàn thành những chuyện này!” Công Tôn Dương Mi buồn rầu nói “Bằng không ông ấy sẽ không để ta đến gần nàng!”

“Cho nên hết thấy mọi việc cũng là vì nàng mà ta làm!” đôi mày kiếm của gã nay đã không còn tung bay ngược lại ủ dột, chau lại trên đôi mắt lấp lánh hữu thần: “Mà nàng lại... . .”

Diêu Hồng bấy giờ mới hiểu được.

Tim của nàng đập rất mau.

Bóng hoa phơn phớt.

Bóng cây loang lổ.

Mặt của nàng rất nóng.

“Chàng ... Không cần vì ta mà làm như vậy.”

Không biết có phải vì Công Tôn Dương Mi ngộ tính cao hay là gã hoàn toàn có thể lĩnh hội tâm ý của Tôn Diêu Hồng nhưng Diêu Hồng cô nương lại thốt:

“Chàng tiếp tục như vậy, là trầm luân không phải phi thăng. Ta thích là người đường đường chánh chánh, hiệp nghĩa, ta muốn gả cho người như thế. Chàng còn trợ Trụ vi ngược thì chàng sẽ đánh mất ta ...”

Công Tôn Dương Mi thốt: “Thật ra thì ta cũng không thích làm như vậy. Trưa nay Gia Cát tiên sinh cùng đại bộ đầu Vô Tình đã tới Nhất Ngôn đường cũng lén nói qua chuyện này với ta. Bọn họ cũng hi vọng ta gặp vực ghìm cương không nên tự hủy tương lai. Ta cũng biết theo cha nàng hành sự sẽ không có kết quả tốt. Ta cùng Thiết nhị bộ đầu cũng có giao tình thâm sâu, gã cũng là nhất phương hào kiệt, sư phụ cùng sư huynh gã tự nhiên cũng là rộng phượng trong loài người. Bọn họ nói ta nghe thấu ... Chỉ là, Sơn Quân biết bọn họ nói chuyện với ta liền rất không hài lòng. Bọn họ vừa đi đã trách ta ... hôm nay, như nàng nói vậy với ta, ý tứ của nàng ta hiểu rồi...”

Sau đó gã nói ra quyết định của mình.

“Ta ngày mai sẽ nói rõ với cha nàng. Những sự tình ông ấy làm thương thiên hại lý, tổn hại âm đức ta cũng khuyên ông ấy buông tay! Chuyện này đã kinh động quan sai trong kinh, vô lâm chú ý, ông ấy cường hoành thực hiện chỉ sợ gây ông đập lưng ông. Ông ấy ...”

Gã rất tình cảm nói tiếp: “Ta dù sao cũng ủng hộ ông ấy. Ông ta dù sao cũng là phụ thân của nàng ... vạn nhất sinh biến ta cũng không thể làm gì khác hơn là giúp ông ấy dọn dẹp tàn cuộc!”

Diêu Hồng nghe xong trong thâm tâm hết sức cảm động.

Lúc đó đã rất khuya.

Lúc đó là ban đêm, hết sức tối tăm.

Gió rít.

Đêm sâu thăm.

Bóng hoa tán loạn.

Loạn hơn chính là tâm của Diêu Hồng.

Bởi vì kẻ bên chính là hơi thở của Dương Mi.

Nhìn thấy thâm tình của gã, đôi mắt u buồn mang một theo một ít màu đỏ sậm nàng đột nhiên minh bạch, thấu hiểu.

Nàng hoàn toàn hiểu được.

Hoàn toàn triệt triệt để để rất rõ ràng hiểu được.

Nàng vốn cho rằng gã rất kiêu ngạo .

Ít nhất, gã vẫn tự cho mình là con cưng của trời.

Gã cực độ tự tin, tự tin đến mức tự đại.

Nhưng thì ra là những thứ kia chẳng qua là che dấu cái yếu ớt nhất. Gã ngoan cố, chỉ bởi vì gã đã dẫn quá sâu, chìm quá sâu xuống hồ.

Gã không thể thua được.

Bởi vì khi gã thấy được nàng gã đã sớm thua chính mình rồi.

Gã vì quá chú trọng nàng mới đặc biệt ngoan cố cộng một ít tự ái cùng một chút tự trọng.

Thật ra thì gã cơ hồ là vì nàng mà sống. Bằng không, gã cũng không cam lòng vì Sơn Quân mà hành sự.

Gã ở trước mặt nàng chỉ còn lại có cái vỏ bọc yếu ớt bên ngoài, thậm chí còn không chịu nổi cả một cơn gió đổi mùa.

Mà nàng cũng vậy.

Gã nghĩ rằng nàng là thiên chi kiêu nữ, theo đuổi dưới váy nàng đếm không hết người, nàng mắt cao hơn đầu, giống như phượng hoàng trên Tử Cấm thành không để tâm đến đám phàm phu tục tử.

Nhưng đó cũng chỉ là cái vỏ bên ngoài của nàng.

Cái vỏ yếu mềm cho nên mới đeo nhiều loại trang sức hồng che dấu, hi vọng gã sẽ không nhìn thấu.

Thật ra thì lòng của nàng đã sớm thuộc về gã.

Nàng mê đắm gã.

Thủy chung với gã.

Có lẽ tình yêu một đoạn thời gian giấu kín sau đó mới trao nhau thâm tình, như một trò chơi. Mà bọn họ bây giờ trái tim đã tương thông, vốn đã không còn che giấu tình cảm dành cho nhau.

Thậm chí đã không cần bóng bẩy, ẩn dụ.

Gã yêu nàng.

Nàng thương gã.

Chỉ vậy.

Là vậy!

Nàng dùng chân tình đơn giản bên trong nói với gã phong tình vô hạn. Gã dùng ánh mắt thăm thăm nhìn nàng, giao hòa.

Bóng hai người bọn họ hợp lại thành một.

Hơi thở ôn nhu, tim đập đồng thanh. Mây kiếm của gã ngấm vào ánh sao trong mắt nàng, gã gấp gấp đưa đôi môi mình tìm kiếm đôi môi nàng.

Gã để tình yêu mình thăng hoa.

Tìm thấy nàng.

Gã đã không thể quay đầu, có chết cũng không lùi bước.

Nếu không có được nàng gã cũng không biết mình sẽ làm gì.

Gã yêu nàng.

Nàng cũng thế.

Tối nay bọn họ tin vào điều này, sự thật này.

Bọn hấn muốn hơn thế nữa.

Lúc đó bọn họ đã chẳng phân biệt được ai là ai, chẳng phân biệt được nàng cùng gã.

Bọn họ muốn hoà tan vào nhau.

Hợp lại làm một.

Cuồng nhiệt hoà hợp.

Yêu không hối hận, tình cảm chân thành tuyệt không hận.

Song không ai biết có hơn một đôi mắt ẩm đậm, u tối nhìn bọn họ theo bậc thang hoa lệ của tình yêu từng bước từng bước đi vào nơi tăm tối, đi vào nơi tuyệt cảnh.

Tuyệt lộ.

Sau đêm ấy, nàng là của gã.

Gã cũng là của nàng.

Gã luôn ngạo mạn cô tịch mà nay gã đã không còn đơn độc tác chiến nữa.

Bởi vì trong lòng gã có nàng.

Nàng luôn luôn rụt rè từ khiết. Hôm nay, nàng yêu thương nhất lại không phải là mình.

Bởi vì thân thể cùng linh hồn nàng đều đã thuộc về gã.

3. Chương Hai (phần 2) Nữ Tử Nhiều Tai Kiếp

Vận may khó có thể không chế nhưng tâm tình có thể.

Nhất là tình.

Tình này bất biến.

Kim sinh vô hối.

Vận mệnh thường vô cùng tàn khốc. Hơn nữa thường ở thời điểm tàn khốc nhất người mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Đêm hôm đó giấc mộng bất phàm.

Mộng ảo hư không.

Cái lúc gã bùng nổ ở trong cơ thể nàng gã cảm giác mình đã đi tới đỉnh cao của thế gian, hạnh phúc tràn đầy, gã cảm thấy vô cùng thoả mãn bấy giờ có chết, có tan xương nát thịt cũng không hối hận.

Nàng cũng thế.

Cho nên nàng khóc.

Như tuyết tan ra.

Có lẽ Công Tôn Dương Mi cũng chưa hoàn toàn hiểu rõ Diêu Hồng khóc là bởi vì cảm động chứ không phải thương tâm. Cho nên gã nghiêm minh nói lên quyết định của gã, cái kiểu như tuyên thệ mà nói: “Phụ thân nàng đang bị người khác sai khiến, phải cùng người khác hợp tác nghiên cứu ra phương pháp huấn luyện ra một nhóm sát thủ vô cùng lợi hại chỉ nghe lời chủ nhân quyết không cãi lệnh, hoàn toàn huỷ diệt nhân tính, chỉ còn tính mạng, mà vô công tinh tiến, thần trí huỷ diệt, lực công kích lớn vô cùng, vượt qua cực hạn của con người ... nếu như có thể thành công thì người nào có một nhóm lớn sát thủ như vậy người đó có thể xưng bá vô lâm, vô địch thiên hạ. Bởi vì khi gã muốn thanh trừ bất kỳ chướng ngại nào cũng đã không còn chướng ngại; gã muốn làm chuyện gì, cũng không thể không làm được ... và quyết không cần phải lo lắng sẽ có thủ hạ thay lòng, phản chủ.”

Diêu Hồng lo sợ nghi hoặc hỏi: “Cha muốn tạo nên một nhóm người thú tính như thế lên đến... cả ngàn người ư?”

“Lão ...” Công Tôn Dương Mi thở dài nói: “Lão vốn là người rất có chí khí ... người như thế nếu như bị người giật giây hay để cho người ta điều khiển rất có thể biến thành người vô cùng có dã tâm.

“Lão muốn xưng bá Đông Bắc, tiến vào Trung Nguyên.”

“Chàng ...” Diêu Hồng hỏi: “Cũng là vậy sao?”

“Đúng vậy!” Công Tôn Dương Mi than dài đáp: “Ta xác thực cũng giống như loại người này, khởi đầu là hùng tâm tráng chí, sau không chứa thủ đoạn nào, lòng dạ độc ác.”

“Nhưng , tại sao chàng ... ?”

“Khởi đầu là bởi vì ta muốn đến gần nàng nên mới gia nhập dưới trướng cha nàng. Sau đó, ta cũng vậy vì kế hoạch đó mà động tâm, toàn lực tiến hành. Chỉ là ta cũng dần dần phát hiện kế hoạch này hy sinh quá nhiều, quá lớn, cũng quá kinh khủng. Một thường nhân khi đã tiến vào nhất định tai mắt nhiễm độc, độc công kích thích thú tính, ác độc vô cùng. Tới nay có nàng khích lệ, ta nhất định phải rút chân ra, cũng tận hết mình khuyên cha nàng sớm ngày thu tay lại. Nàng yên tâm ta nhất định sẽ hết sức ngăn lại sự ác nghiệt ở Nhất Ngôn đường không để nó phát triển!”

Nhưng Tôn Diêu Hồng rất lo lắng.

“Cha rất cố chấp mấy năm gần đây lại càng bảo thủ ... Ông ấy có thể nghe lời chàng nói sao?”

Đối với điểm này Công Tôn Dương Mi vô cùng tự tin. “Lão sẽ nghe! Lão cần ta cùng Tập Tà. Lão nếu muốn huấn luyện ra Hình Nhân nhất định cần phương pháp lai giống của Tập Tà. Ngoài ra còn có độc môn bí được của An Nhạc đường chúng ta cùng với phương pháp huấn luyện tàn khốc của cha nàng. Ba người không thể thiếu một.”

Công Tôn Dương Mi cân nhắc thế cục tựa hồ rất có lòng tin. Đây là lần đầu tiên Diêu Hồng nghe được tên Tập Tà.

“Nếu như lão không đồng ý, ta sẽ không giao cho gã phương thuốc, lão sẽ không cách nào hoàn thành chuyện này, cuối cùng sẽ có thỏa hiệp!”

“... Nếu như ông ấy cố chấp đến cùng thì sao?” Diêu Hồng vẫn lo lắng.

“Ta đây rất tiếc sẽ phải cùng cha nàng đánh một trận!” Công Tôn Dương Mi vẫn có lòng tin, “Nàng không phải sợ! Ta nhất định sẽ không phương hại cha nàng. Ta cũng nhất định không thua trong tay ông ấy! Ta chỉ muốn nói cho ông ấy biết ta đã hạ quyết tâm không gì luyện tiếc muốn ông ấy dừng tay thực hiện cái kế hoạch hại người tàn khốc này!”

“Tại sao lại phải dùng được vật. lai giống và những biện pháp huấn luyện đặc biệt này?” Diêu Hồng không hiểu hỏi: “Lấy đức phục chúng hoặc nắm lấy đại nghĩa chẳng phải tốt hơn sao?”

“Người có nhị tâm! Nghiệp lớn chưa thành còn có thể đồng tâm hiệp lực, quyết chí tự cường nhưng một khi cơ nghiệp phát triển, mở rộng rất dễ phát sinh mâu thuẫn. Càng có tài năng thì như cánh chim bị gò bó càng khó khổng chế. Đây chính là việc gây ảnh hưởng, lo âu của cha nàng.” Công Tôn Dương Mi nói rõ vấn

đề của hiện thực: “Huống chi người thì có thất tình lục dục dễ dàng phân tâm, lại có tư tâm, rất khó cùng chung chí hướng, nhất là thống nhất ý chí hành sự, quên mình mà phục vụ. Bọn ta ba người phối hợp có thể chế làm ra một thứ tạm gọi là Nhân Hình Đăng Khắc nhằm tạo ra một thứ quái vật tuyệt đối cực cung tận tụy đến chết mới thôi, cả đời chỉ biết thi hành nhiệm vụ, vứt bỏ thất tình lục dục. Người nào trên tay có nhóm mãnh tướng, tử sĩ này. Người nào có lực lượng cường đại này đủ để hủy diệt tất cả, có thể độc bá nhất phương, thậm chí hùng bá thiên hạ.”

Diêu Hồng nghe xong cũng không khỏi thở ra một hơi: “Khó trách cha vì lần này mà dồn hết tâm lực, quá sức mệt mỏi khiến tính tình biến đổi!”

“Nam nhi chí tại bốn phương có hùng tâm tráng chí, cũng không có gì không tốt!” Công Tôn Dương Mi nói tiếp: “Chỉ do ta khi tham dự kế hoạch này đã cảm nhận được nếu muốn hoàn thành nó sẽ phải hy sinh quá nhiều người, giết hại quá nhiều nhân mạng vô tội, tội lỗi cùng cực, mất hết nhân tính! Ta gần đây toàn tâm dốc sức vào nó cũng chỉ mong nó có thể thành công. Cũng bởi ta quá sức hiếu thắng mà không để mắt đến hậu quả của nó!” Công Tôn Dương Mi như kiểm tuốt ra khỏi vỏ dưng cảm quyết đoán nói: “Tối nay, ta có nàng mới thanh tĩnh lại, mới tỉnh ngộ thì ra chính mình tạo nghiệt. Không! Không được! Ta nhất định phải ngưng nó lại ... Nhân Hình Đăng Khắc này thật quá bá đạo, nó như một loại độc vật khiến cho người ta hấp thụ nó liền có cảm giác sung sướng như lên tới thiên cung. Song trên thực tế, nó đang ăn mòn vào xương vào tủy làm người ta trầm luân rơi thẳng vào mười tám tầng địa ngục!”

Đây là lần thứ ba Diêu Hồng nghe được tên gọi Nhân Hình Đăng Khắc ... mặc dù vậy nàng vẫn không rõ rốt cuộc nó nói về cái gì?”

Rốt cuộc là người? Hay là thú?

... là người mang hình thú? Hay là thú đội lột người?

Nàng không hỏi.

Cũng không kịp hỏi.

Nàng chỉ lo lắng.

Lo lắng Công Tôn Dương Mi sẽ xảy ra chuyện.

“Ta không có việc gì! Cho dù ta vạn nhất bất hạnh cũng sẽ không tiết lộ tên được vật cho dù bị cưỡng bức, ta nhất định giữ kín phương pháp cùng phân lượng dùng thuốc, ta không thể để kế hoạch mất hết nhân tính này tiếp tục nữa!”

Như nhìn thấu sự lo sợ bất an của nàng Công Tôn Dương Mi giải thích cũng là an ủi.

“Nếu như vạn nhất ...” Diêu Hồng không biết sao chỉ cảm thấy có chút ít bị thương, nàng nhìn gã, cũng chẳng biết tại sao loáng thoáng cảm giác được bất kỳ một câu nói nào bây giờ cũng là câu nói sau cùng rồi. Tuy tiện một câu cũng là lần cuối cùng rồi.

Nàng thậm chí cảm nhận được gã vốn là một thanh niên tung hoành đầy ngạo khí mà nay đã trở thành một nam nhân ôn nhu nhưng chứa đầy bi thương. Tương lai của gã cùng kiếp sống này của gã thật giống như thiếu nợ cha nàng quá nhiều ân tình.

Nàng không biết cảm xúc này là bởi vì đâu mà đến, như thế nào mà nảy sinh .

“Nếu như vạn nhất chàng xảy ra chuyện, ” Diêu Hồng hỏi: “Ta phải làm gì cho đúng bây giờ?”

“Nàng cái gì cũng không cần làm, chỉ cần nói cho mẹ của nàng biết. Mẹ nàng là người ta bội phục nhất, bà ấy vì ngăn trở kế hoạch này đã chọc giận tới cha nàng nhưng bà ấy bất chấp tất cả có uỷ khuất cũng không oán hận!” Công Tôn Dương Mi đáp: “Bà ấy nhất định sẽ đứng về phía nàng, mặt khác ...”

Công Tôn Dương Mi nói tới đây, hai hàng lông mày nhíu chặt, hai mắt cũng ánh lên: “Có lẽ còn có thể trông cậy một người, gã ở kinh sư rất nổi danh...”

“Gã tên Thiết Du Hạ, người ta thường gọi là Thiết Thủ!” Công Tôn Dương Mi vừa nhắc tới người này đôi mi không khỏi bay nhảy “Một khi ta xảy ra chuyện nếu là ngay cả Chánh Pháp đường Tôn Tam bá cũng không thể minh xét. Thì trong thiên hạ có lẽ cũng chỉ có mình gã có thể vì ta mà chủ trì công đạo!”

Tôn Diêu Hồng từng nghe qua truyền kỳ về Tứ đại danh bộ, cũng nghe nhiều lời đồn đãi về Thiết Thủ.

Nàng biết Tứ đại danh bộ bất kể đối tượng thuộc hàng quyền quý hay là thứ dân bọn họ cũng vì chánh nghĩa mà duy trì pháp kỷ, diệt ác phù thiện, là tinh anh chánh trực trong Lục Phiến môn.

Bọn họ tuy chỉ là bộ khoái, nhưng trong người mang ngự tứ Bình Loạn quyết cộng thêm có Gia Cát Thần Hầu trong triều ủng hộ. Hơn nữa trên giang hồ, trong chốn võ lâm thanh danh cùng uy vọng rất lớn. Những năm gần đây được xem như hậu duệ Bao thanh thiên, bốn người bọn họ có thể chấp chưởng chánh nghĩa pháp lý, theo lẽ công bằng mà làm việc, vì dân ra mặt, thay thiên hạ trừ tai họa.

“Gã là bằng hữu của người?”

Diêu Hồng biết Công Tôn Dương Mi còn trẻ khí thịnh đắc tội với nhiều người. Trong lòng đương nhiên rất vui khi nghe được gã kết giao với bằng hữu tốt.

Ai ngờ Công Tôn Dương Mi trả lời vô cùng quả quyết.

“Không phải!”

“Gã là địch nhân của ta!”

“Ta cùng gã vốn không thù oán nhưng ta lần đầu tiên cùng An Nhạc đường đường chủ Công Tôn Từ vào kinh đã cùng gã kết thù kết oán. Nguyên nhân vì Trưởng Tôn Phi Hồng.”

Tôn Diêu Hồng dĩ nhiên biết Trưởng Tôn Phi Hồng là ai.

Ngay cả lúc Thiết Thủ cùng ác đồ đang chuyên tâm học Thảm Hồng bọn họ cũng nhớ được tuyệt đỉnh nhân vật cực kỳ khó giải quyết này.

... Hai mươi năm trước, trong chốn võ lâm có một khúc ca

‘Trên đường lên tuyệt đỉnh.

Mất thấy nghìn tiểu sơn,

Bất bái Nhất Quán đường

Tất hội Thê Lương vương’

Lại có câu.

‘Không thấy mặt trời không thành chuyện,

Gặp phải Phi Hồng chớ trách chi!’

Là nói năm đó chấp chưởng quyết sách cao tăng Sơn Đông Thần Thương hội là Công Tôn Gia. Chấp chưởng Nhất Quán đường là Thê Lương Tuyệt Đỉnh thương Trưởng Tôn Phi Hồng uy thế cực lớn, danh chấn Đông Bắc, thế trùm thiên hạ.

Nguyên do Trưởng Tôn Phi Hồng võ công cái thế, uy danh vang vọng. Chỉ nói đến chuyện chiếm cứ Đông Bắc, mở rộng thế lực, thiết lập kế hoạch căn bản không ai ngoài gã. Chỉ tiếc, gã đã làm một chuyện không chuyện nên làm ... ngay cả võ công, tài trí hơn người của gã cũng không cách nào giúp gã hóa hiểm vi di.

Là đại sự.

Bởi vì gã luôn luôn có chí lớn.

Chí lớn bắt buộc gã làm đại sự. Trưởng Tôn Phi Hồng lúc ấy nhận thấy trong triều pháp kỷ lỏng lẻo, dân đen chịu khổ đều bởi vì Tể Tướng Vương An Thạch cường hoành thực hiện cải cách pháp chính. Vương An Thạch tính cách vô cùng bướng bỉnh, tự cao tự đại, không lắng nghe ý kiến của người khác, phê phán những phong tục thông thuộc, hành sự vô lý, lại nói: “Đạo trời không cần xét, tổ tông không hiểu pháp, nghị luận không cần dùng” hết sức cuồng ngạo. Trưởng Tôn Phi Hồng nhìn gã không thuận mắt cộng thêm gã từng theo học Lữ Hồi, Lữ vốn không có giá trị trong mắt Vương An Thạch, đồng thời cũng không nhìn thấy tầm nhìn của Vương An Thạch trong việc cải cách tân cùng lý tưởng cao xa của Vương nên mắng Vương ‘Đại

gian đại trá!'. Trưởng Tôn Phi Hồng chịu ảnh hưởng của Lữ nghi ngờ biện pháp 'Tiêu diệt' lấy tân pháp ngộ dân sinh của Vương.

Cho dù không bị Lữ Hối giết giây, chính pháp của Vương An Thạch phổ biến đối với Thần Thương hội có ảnh hưởng trọng đại. Chẳng hạn như Bảo giáp pháp lấy dân binh tuyển quân ý đồ dân, binh cùng nhau hành sự nhưng quá trình mộ binh không khỏi nhiều dân lại không thể chính thức hình thành quân đội, đối với kết cấu tổ chức Thần Thương hội rất có ảnh hưởng. Huống chi cả vùng Đông Bắc rất nhiều người buôn bán ngựa, Thần Thương hội cũng không ngoại lệ. Vương An Thạch thấy Tống Liêu đang lúc tranh đoạt, mỗi bên đều có chuyện, việc điều động ngựa chiến khó khăn, mọi vùng đều thiếu thốn nên muốn lợi dụng sức dân phát triển ngựa chiến cung cấp cho quân sự. Vương dùng Bảo mã pháp đặt ra rất nhiều pháp lệ truy cứu, ức chế, tình hình như vậy khiến Vương đã cùng giới buôn bán ngựa kết thù. Cộng thêm Vương An Thạch mạnh mẽ phổ biến Quân khí giam pháp đem mấy châu chế tạo quân khí hợp lại làm một, phỏng qui chế trại giam quản hết thấy quân khí được chế tạo. Khiến cho những nơi có thể chế tạo các loại binh khí, khí tài thành danh nhằm mưu cầu lợi nhuận như Sơn Đông Thần Thương hội không còn đường để đi, chỉ còn có thể liều lĩnh mà làm khiến bọn họ thật muốn giết Vương An Thạch cho thống khoái.

Tuyệt Đỉnh Thê Lương thương Trưởng Tôn Phi Hồng lúc ấy vốn là đường chủ Nhất Quan đường đồng thời chịu trách nhiệm chính của Thần Thương Chế hội. Lúc này xu thế bất lợi gã liền giao trọng trách lại cho phó đường chủ Thương Thần Tôn lão tam. Bản thân gã cùng Giang Nam Phích Lịch đường Lôi Vũ nổi danh trong giang hồ về chế tạo hỏa khí và Hắc Diện Thái Gia Thái Khắc Tử người của Đường Môn cùng nhau vào kinh thành ám sát Vương An Thạch.

Gã không thành công.

Nguyên nhân vì gặp phải Gia Cát Tiểu Hoa.

Khi đó, Gia Cát tiên sinh xuất thế đại triển thân thủ cứu Vương An Thạch, lão cùng Đại Thạch Công, Thư Vô Hí còn có Mễ Hữu Kiều đánh lui nhóm sát thủ Trưởng Tôn Phi Hồng. Trưởng Tôn Phi Hồng còn trở lại một lần nữa nhưng ẩn thân tại kinh sư chờ cơ hội. Cơ duyên xảo hợp gã làm quen với đương triều danh sĩ Tô Đông Pha, đại nho Trình Cốc Cập, đại tướng quân Vương Thiệu Đẳng. Bọn họ tuy không đồng ý lắm với Vương An Thạch thực hiện biến pháp quá gấp rút quá kịch liệt, khí lượng quá hẹp hòi nhưng đối với cách làm rất tán thưởng, đối với dụng tâm cũng đồng tình. Trưởng Tôn Phi Hồng từ đó hiểu rõ toàn bộ ẩn tình trong biến pháp. Sau vì thấu hiểu khí tiết khổ tâm của Vương cho nên bỏ đi ý niệm ám sát trong đầu trở lại Đông Bắc.

Trở lại Thần Thương hội Trưởng Tôn Phi Hồng nhận thấy Thần Thương Tôn lão tam nắm đại quyền xây dựng Nhất quán đường hành sự đạo lý rõ ràng, gã cũng không độc tài, độc đoán liên cùng Tôn lão tam trợ lực, hợp tác cùng nhau quản lý đại nghiệp Thần Thương hội.

Chỉ là gã đến kinh thành một chuyến, vô công mà về. Mặc dù không lâu sau đó Vương An Thạch thất sủng, Tư Mã Quang cầm quyền hết thấy khôi phục như trước. Thần Thương hội thoát khỏi tân pháp công kích nhưng Trưởng Tôn Phi Hồng thủy chung cảm thấy có chút hậm hực, buồn bực không vui.

Chuyện qua rất nhiều năm, xảy ra rất nhiều chuyện, rốt cục, Triệu Cát lên ngôi trọng dụng Thái Kinh. Thái Kinh được nước hành sự cường hành cấu kết thế lực trong ngoài vì cá nhân, xem quốc gia như phế bỏ.

Trưởng Tôn Phi Hồng đại chí hùng phát. Lần này gã muốn ám sát chính là Thái Kinh.

Chỉ là chuyến tranh đấu này không người nào theo gã hành động. Thái Kinh cùng Vương An Thạch là hai người hoàn toàn bất đồng, hấn đại gian đại ác, đủ gian đủ hoạt, kéo bè kéo phái, đả kích đối đầu, ngay cả trong Phích Lịch đường cùng môn hộ Hắc Diện Thái cũng có vậy cánh của gã, đã sớm liên kết thông đồng.

Bọn họ cũng không muốn đắc tội với Thái Kinh.

Lần ám sát này Trưởng Tôn Phi Hồng cũng sắp thành lại bại ... nhưng không phải bởi vì Gia Cát Tiểu Hoa ngăn trở mà là đồng môn của gã, Nguyên Thập Tam Hạn.

Nguyên Thập Tam Hạn đánh lui Trưởng Tôn Phi Hồng.

Hai người đều bị thương, chỉ là Trưởng Tôn bị thương nặng hơn một chút.

Trưởng Tôn Phi Hồng mất mấy năm thời gian dưỡng thương mới phục nguyên tám phần. Nguyên Thập Tam Hạn trúng chưởng của gã trên đầu cũng không đáng ngại. Kì thực ngày sau Nguyên Thập Tam Hạn có chút điên cuồng là do một chưởng này gây ra.

Trưởng Tôn Phi Hồng lần này trở lại Thần Thương hội cảm thấy đại thể đã mất. Một chút chỗ dựa từ Thương Thần Tôn lão tam cũng không khiến gã thoải mái nên âm thầm rời khỏi Đông Bắc. Sau khi thương thể phục hồi, chí khí khởi phát lại muốn vào kinh ám sát.

Chỉ là lần này người gã cần giết không phải là Thái Kinh, mà là chỗ dựa sau lưng Thái Kinh, hoàng đế Triệu Cát.

Lúc này gã đối với thể thái nhân tình đã thành thực hơn nhiều.

Gã phát hiện cho dù giết chết Thái Kinh cũng vô ích.

Bởi vì Thái Kinh thật ra cũng chỉ là phụ họa, phụng chỉ họ Triệu làm việc. Gã làm nhiều việc ác, tai họa vạn dân, đầu độc thiên hạ thì quyền lực cũng là từ Triệu Cát mà có. Nếu như giết Thái Kinh chỉ trị được bệnh không trị được căn. Cho nên Trưởng Tôn Phi Hồng quyết ý muốn lớn gan làm một chuyện.

Hành thích thiên tử!

Gã mang theo năm, sáu tên cao thủ thân tín trong Nhất Quán đường cùng nhau hành sự. Kết quả lần này gã tái ngộ Gia Cát tiên sinh.

Gia Cát tiên sinh dĩ nhiên không để cho gã được như ý.

Sau khi khổ chiến lão bắt được Trưởng Tôn Phi Hồng rồi tranh luận về đại nghĩa.

“Bây giờ là nịnh thần làm ác, tay sai làm gian, sao không diệt mầm tai vạ lại đi hành thích vua.”

Nhưng Trưởng Tôn Phi Hồng không đồng ý.

“Nô tài làm ác, là do chủ nhân sai khiến. Giết tên đầu sỏ, thiên hạ thái bình. Người là ác nô, trợ Trụ vi ngược, mỗi lần đại sự cũng đều phá hủy ở trên tay người, ta nhất định giết người!”

Gia Cát tiên sinh thở dài nói: “Người giết ta cũng vô ích! Thái Kinh, Lương Sư Thành, Vương phủ một đám tham quan ô lại cũng vẫn như cũ di họa thiên hạ, cướp bóc bữa bãi, người làm gì được bọn chúng! Người có thể nhất nhất giết sạch bọn họ chẳng! Đường kim thánh thượng, đồng học xuất chúng, rất có tài hoa, vốn có thể làm nhiều việc. Chỉ là nhất thời hồ đồ tin dùng bọn hoạn quan để chúng chi phối. Nếu để từ từ can gián hoặc có thể khôi phục sự cơ trí phán đoán sáng suốt. Vô luận như thế nào, hôm nay do tâm nhân hậu nên dù giận dữ triều thần nhiều lắm chỉ cách chức đuổi đi, ít khi xét nhà diệt tộc. Các người giết quân chủ dẫn tới quần long vô thủ, đại thụ mất gốc triều đình chẳng phải nguy nan ư? Chưa nói Thái Kinh vậy cánh lớn mạnh, nắm đại quyền trong tay, hiệu lệnh thiên hạ. Nếu như hành thích hoàng thượng thành công thì làm sao người có thể khống chế loạn lạc ngược lại còn để cho hắn nắm quyền định đoạt, đồ thần sinh linh chẳng khác Đồng Trác, Tào Tháo phò thiên tử mà làm loạn! Đến lúc này Liêu quân xâm lấn, nội loạn ngoại xâm chẳng phải đã gieo họa cho chúng sinh sao?”

Trưởng Tôn Phi Hồng rất cuộc hiểu rõ ý tứ của Gia Cát tiên sinh

... một người đã có bệnh mấy chục năm, toàn thân là bệnh hiểm nghèo, hấp hối, kéo dài hơi tàn. Một khi cầu y nếu như viết đơn thuốc quá mạnh thì chẳng những trị không hết mà lập tức một mạng quy thiên!

Mà nay Tổng thất chính là bệnh nhân.

Thay đổi chỉ có thể thay đổi dần dần, sự hoãn tắc viên, dục tốc bất đạt.

... nếu như giết Triệu Cát có thể ngay cả quốc gia có khi cũng mất.

Nói như vậy, chẳng lẽ muốn Triệu Cát tự động tự giác, tỉnh ngộ, cải tà qui chính hồi tâm chuyển ý sao!

Thử hỏi, có người nào đương quyền được thế, sinh sát tùy tâm có thể làm như thế? Tỉnh ngộ, từ bỏ quyền lực, quay đầu là bờ?

Không thể nào!

Về điểm này, Trưởng Tôn Phi Hồng cảm thấy rất ảm đạm.

Rất mất phương hướng.

Vốn gã lớn mật làm bậy, hùng tâm tráng chí, không bao giờ nói bại, không bao giờ mệt mỏi rất cục buông tay chịu trời.

Bởi vì gã đã cảm thấy chuyện không thể làm.

Gia Cát tiên sinh vốn có toan tính phóng thích Trưởng Tôn Phi Hồng. Lão hết sức kính trọng Trưởng Tôn Phi Hồng anh hùng gan dạ, sáng suốt, hào hiệp, khí phách. Nhưng vây cánh Thái Kinh đã dồn dãi chuyện này, báo lên Thiên Tử. Triệu thấy có người dám can đảm hành thích, mặt rồng đại nộ hạ chỉ muốn ngũ mã phanh thây Phi Hồng cùng phái quân tiêu diệt Thần Thương hội.

Gia Cát tiên sinh vội vàng can ngăn, nhưng không hiệu quả, đành không thể làm gì khác hơn là phân tích lợi hại: “Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia nhất tộc vốn thế lực lớn, võ công cao tuyệt. Ở trong võ lâm môn đồ nhiều, đồng đảng đông, võ công cao cường, quân khí xưng tuyệt giang hồ. Nếu như ăm ỉ đuổi giết bọn họ ngược lại khiến cho bọn chúng liều mạng. Nếu một đám liều mạng trốn vào kinh thành làm xằng làm bậy vạn nhất kinh động thánh giá, náo loạn cung đình thành ra không phải là chuyện tốt rồi!”

Triệu Cát nghe xong tự nhiên lo lắng. Gã biết những nhân vật đi lại trên giang hồ không dễ chế ngự, lại cực kỳ khó khăn thu thập đành không thể làm gì khác hơn là tạm thời không giết thích khách nhưng vẫn nghe Thái Kinh nói điều động thuộc hạ giam Trưởng Tôn Phi Hồng trong đại lao khiến Thần Thương hội cố kỵ không dám can rờ.

Kể từ đó, Gia Cát tiên sinh không thể phóng thích Trưởng Tôn Phi Hồng được nữa. Trưởng Tôn Phi Hồng bị giam trong thiên lao, bởi vì gã danh động thiên hạ cộng thêm võ công cực cao nên Gia Cát tiên sinh một lần nữa can dận ngục tốt, đội trưởng thiên lao đối xử tử tế với gã. Cho nên, gã bị giam trong thiên lao nhiều năm trong ngục vẫn lấy danh Thê Lương vương mà đối đãi, trừ việc không được tự do vẫn còn có oai ngầm. (bởi vì chuyện này, khiến cho ngày sau võ lâm kinh sư võ lâm tranh đấu, bạch đạo hảo hán Đường Bảo Ngưu cùng Phương Hận Thiếu vì phạm tội mà giam tại Thiên Lao nhận được giúp đỡ của Thê Lương vương mới thoát khỏi. Chuyện thuật trong Thuyết anh hùng, thủy thị anh hùng hệ liệt.)

Chỉ là trong quá trình này có một chuyện tương đối trọng yếu đan xen vào.

Đó chính là Công Tôn Dương Mi cùng Công Tôn Từ đi cướp ngục cứu Trưởng Tôn Phi Hồng.

Bọn họ đương nhiên sẽ đi cứu Trưởng Tôn Phi Hồng.

... Công Tôn Từ cùng Trưởng Tôn Phi Hồng vốn có thâm giao, Trưởng Tôn Phi Hồng vốn là lãnh tụ Nhất Quán đường, khi gã còn cầm quyền Sơn Đông Thần Thương hội chẳng những trên dưới đoàn kết nhất trí hơn nữa thanh thế lớn, uy danh vọi vọi.

Công Tôn Dương Mi đương nhiên ủng hộ Công Tôn Từ. Huống chi gã từ thuở nhỏ đã sùng bái hùng tâm của Trưởng Tôn Phi Hồng.

Cho nên, gã ở kinh sư gặp được Thiết Thủ.

Còn giao thủ.

Trong Thảm hồng, Tôn Diêu Hồng ghi rất kỹ lúc Công Tôn Dương Mi cùng Thiết Thủ tương giao.

Khiến Thiết Thủ hết sức chú tâm.

Tinh thần gã khó tránh khỏi trở về ngày đó cùng Công Tôn Dương Mi giao thủ cho tới thâm tình ở những ngày tháng đó.

Ác điều cũng hết sức chú tâm.

Gã phát giác Thiết Thủ bắt tay vào làm án này có vẻ dính líu chút ít đến tên Dương Mi này. Kỳ thật trông có vẻ như mọi gút mắt đều nằm trên mình tên này.

Gã phát giác nên gã lưu tâm.

Lúc ấy, Công Tôn Dương Mi nói với Tôn Diêu Hồng.

“Chúng ta phải cứu Trưởng Tôn tổng đường chủ, muốn cướp ngục. Tứ đại danh bộ không cho chúng ta hành sự. Bọn ta liền đánh nhau.”

Diêu Hồng lấy làm kinh hãi.

Nàng biết Tứ đại danh bộ vừa danh động thiên hạ cũng là danh bất hư truyền.

Nàng từ nhỏ đã nghe danh bọn họ, kính trọng bọn họ vì chánh nghĩa bất phân giàu nghèo, rút đao tương trợ quyết tâm duy trì pháp kỷ.

Nhưng lúc này nàng hoàn toàn không có biện pháp, không phân nặng nhẹ mà toàn tâm toàn ý ủng hộ Công Tôn Dương Mi. Thậm chí bất kể ai nguy hại đến gã đều là quân chết tiệt cả.

... cho dù là Tứ đại danh bộ thì có chết cũng không có gì đáng tiếc.

“Là chàng thắng?”

Công Tôn Dương Mi có thể đứng đây dĩ nhiên không bại.

“Ta ban đầu cũng cho là mình thắng nhất chiêu bán thức!” Công Tôn Dương Mi tự giấu cười cười nói: “Ta đấu với Thiết Thủ, lúc ấy còn dùng khăn che mặt ... bọn ta không muốn liên lụy Thần Thương hội!”

“Nhưng đánh một trận thủy chung cũng không thể cứu Trưởng Tôn tổng đường chủ. Cẩm quân, sai dịch hô hào nhau áp tới, ta lấy chỉ làm kiếm đánh Thiết Thủ rồi nhân cơ hội trốn thoát!” Công Tôn Dương Mi vừa giãn đôi lông mày: “Khi đó, ta thật cho là mình đã thắng gã rồi!”

“Chàng không phải đã thắng sao?”

Diêu Hồng hồ nghi hỏi lại.

“Ta với ngoại công nàng cùng những người khác cướp ngục sau khi trốn ra hồi tưởng lại. Lấy khả năng Thiết Thủ mà nói lúc ấy so chiêu tuyệt không có khả năng trúng chỉ kiếm của ta!” Công Tôn Dương Mi cười khỏ nói: “Ta không thể lừa gạt bản thân cho nên càng ngẫm càng hoài nghi!”

Diêu Hồng trù mền nhìn Công Tôn Dương Mi.

“Cho nên ngày thứ hai, ta cố ý đến khu vực phụ cận Thần Hầu phủ quan sát Thiết Thủ ...” nói tới đây Công Tôn Dương Mi khẽ thở dài một tiếng

“Kết quả ta phát hiện, Thiết Thủ trúng một chỉ kiếm của ta hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra, gã vẫn bình yên đi bộ trên đường cái.”

“Nói như vậy ...” Diêu Hồng cũng không dám tin. Nàng biết chỉ kiếm của Công Tôn Dương Mi nếu so với kiếm thật còn lợi hại, lừng lẹ hơn nhiều. Kiếm của gã có thể nhất kiếm cắm sâu vào đá, ngập đến tận chuôi nhưng chỉ kiếm của gã lừng lẹ không có thể đánh nát tảng đá thành một lỗ thủng to.

“Gã căn bản không có việc gì!” Công Tôn Dương Mi khẳng định nói: “Gã cố ý hững hờ lấy nhất chỉ kiếm của ta, thả ta chạy trốn!”

“Gã tại sao lại muốn tha cho chàng một mạng?”

“Ta khi đó cũng không biết!” Công Tôn Dương Mi nói: “Cho nên ta cùng gã giao thủ lần nữa?”

“Ngay trên trên đường cái ... !?”

“Đúng vậy! Ta lấy mặt nạ gã say đeo lên, giả bộ say rượu rút kiếm khiêu chiến với gã!”

“Lần trước là bởi vì đối phương quen thuộc địa hình hơn nữa gã còn kêu viện binh đến!” Diêu Hồng uyển chuyển nói: “Lần này ở trên đường cái, tình thế công bình hơn!”

“Trận chiến này cũng không lâu, chỉ giao thủ mười bảy chiêu, đánh trong bốn cái nháy mắt. Dù sao, trên phố lớn rất đông người bọn ta cũng không muốn tổn thương đến người vô tội. Ta cũng đã toàn lực xuất thủ!”

... mười bảy chiêu!

... trong bốn cái nháy mắt!

... giữa biển người không muốn tổn thương người vô tội!

... ngay cả Công Tôn Dương Mi vốn ngạo mạn tự thị cũng phải thừa nhận, gã đã toàn lực xuất thủ.

“Kết quả?”

Công Tôn Dương Mi lắc đầu: “Ta đâm trúng gã một kiếm nữa!”

Diêu Hồng vui vẻ nói: “Chàng thắng rồi!”

Công Tôn Dương Mi nghiêm mặt nói: “Ta không có thắng!”

Diêu Hồng nói: “Nhưng mà chàng đã đâm trúng gã mà!”

Công Tôn Dương Mi bổ sung: “Một kiếm đó ta chỉ đâm vào trên mu bàn tay trái của gã mà thôi!”

Diêu Hồng nói, “Đó là chàng không muốn giết gã, giữ lại một tay cho gã!”

“Không phải!” Công Tôn Dương Mi giải thích: “Phải nói, ta đâm gã một kiếm, gã không tránh mà dùng tay cản!”

Diêu Hồng nói: “Vậy gã đã trúng thương dưới kiếm chàng rồi! Vậy không phải là thua một chiêu sao!”

“Bề ngoài là vậy!” Công Tôn Dương Mi trên mặt một chút biểu tình vui mừng vì chiến thắng cũng không có: “Nhưng kỳ thật là không!”

“Tại sao?”

“Bởi vì gã hoàn toàn không bị thương.”

“Nhưng ... Chàng quả thật đã đâm gã một kiếm mà!”

“Nguyên nhân là ...” Công Tôn Dương Mi dừng lại một chút “Gã là Thiết Thủ.”

Gã giải thích: “Lúc ấy ta có thể đâm gã một kiếm nguyên nhân là có một lão phụ bán bánh trượt chân ngã hướng về phía ta, ta vừa phát kiếm thu chiêu không kịp, nhưng Thiết Thủ kịp thời đỡ lấy bà ấy cùng lúc phải sử dụng tay ‘đón’ một kiếm của ta!”

“Tình huống rất minh bạch!” Công Tôn Dương Mi trong mắt tràn đầy vẻ tôn trọng: “Nếu như không phải vì cứu lão phụ kia ta căn bản đâm không trúng gã.”

“Huống chi, đâm trúng gã cũng vô dụng!” Công Tôn Dương Mi nói, giọng nói lúc vui vẻ ẩn chứa sự giễu cợt: “Hai tay gã so với sắt còn cứng rắn hơn, so với cương còn mãnh hơn vốn đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm. Tay của gã chính là binh khí của gã!”

Gã nhíu lông mày nói: “Thử nghĩ xem ta đem kiếm đâm vào binh khí của gã thì sẽ có hiệu quả gì? Còn tính toán là thắng hay không sao?”

Diêu Hồng cũng đáp không được ... ít nhất, cũng không cách nào đem người mình yêu mến ra mà nói.

Nàng chỉ có thể hỏi tiếp: “Sau đó ...”

“Sau đó người bắt đầu kéo tới nhiều hơn. Hơn nữa giữa đường cái đánh nhau khó tránh khỏi khiến cho rối loạn, kinh động đến các lộ nha sai, bang hội ở kinh thành. Cao thủ của Mê Thiên lĩnh, Lục Phân Bán đường, Kim Phong Tế Vũ lâu cũng lần lượt kéo tới... Đây không phải là nơi quyết đấu tốt!”

“Gã trong kinh là danh bộ, nếu các lộ nhân mã kéo đến gã lại chiếm tiện nghi rồi!”

“Cho nên gã cũng không chịu chiếm tiện nghi! Gã thu chiêu!”

“... gã chủ động thu chiêu sao?”

Diêu Hồng có chút không tin.

Công Tôn Dương Mi nói: “Đúng vậy! Gã còn nói với ta ‘Nếu người ra tay ám toán bất ngờ ta không tránh được nhất kiếm của người!’ ”

Diêu Hồng thốt: “Gã nói rất đúng!”

Dương Mi thở dài nói: “Nhưng ta làm sao có thể nào không lên tiếng liền xuất chiêu ám toán cho được!”

Diêu Hồng tiếp lời: “Nếu làm vậy thì đó không phải là chàng!”

Dương Mi nói tiếp: “Cho nên ta đáp ‘Hôm nay thắng bại chưa phân ta sẽ còn tìm người quyết chiến!’”

Diêu Hồng hỏi: “Gã trả lời thế nào?”

Dương Mi đáp: “Gã sao? Gã nói ‘Nơi đây không nên ở lâu người đi đi, lần khác ta sẽ lãnh giáo.’”

Diêu Hồng nói: “Vậy người sau đó có còn hay tìm gã quyết chiến không?”

Dương Mi thốt: “Có!”

Diêu Hồng: “Ta xem gã đối với chàng tựa như không có ác ý ... Hà tất ...?”

Dương Mi: “Khi đó, ta đối với gã cũng kính trọng trong lòng. Nhưng ta còn nghĩ cách cứu Trương Tôn tổng đường chủ. Chỉ cần gã còn ở đây bọn ta khó có thể đắc thủ. Hơn nữa, ta cũng hiểu thắng không phân một thắng bại không thể cam tâm!”

Diêu Hồng phụ họa nói: “Kết quả đó ngay cả ta cũng muốn biết. Ta nghĩ không chỉ là hiểu thắng mà làm cho người ta hiểu kỳ!”

Dương Mi đáp: “Lúc ấy gã hỏi ta khi nào tái chiến? Ở đâu? Ta đáp ‘Ta sẽ tìm người! Yên tâm! Ta sẽ không đột kích!’ Gã lại đáp ‘Vô phương! Ta chỉ hi vọng làm quen người, có cơ hội giao thủ cũng sẽ có cơ hội giao hữu!’”

Diêu Hồng: “Gã giống như xem người là bằng hữu rồi!”

Dương Mi đáp: “Ta lại chỉ chờ cùng gã tử chiến.”

Diêu Hồng: “Cho nên người ở kinh thành không muốn rời đi?”

Dương Mi thở dài: “Ta đợi cơ hội. Rốt cục có một lần tại nơi ta trú chân xảy ra một tranh chấp.”

“Tranh chấp cái gì?”

“Tranh giành con!”

“Tranh giành con?”

“Hai nhà tranh giành một đứa bé năm tuổi tên là Niếp Niếp làm nhi tử của mình.”

“Có chuyện này sao?”

“Thế sự không chuyện kỳ lạ nào không xảy ra. Sau ta nghe người ta kể lại mới biết được tình hình cụ thể và tỉ mỉ lúc đó. Khi đó ta đang ở tại Nhất gian khách điểm...”

“Nhất gian khách điểm? Danh tự này thật là lạ.”

“Thật ra thì cũng không kỳ quái! Khách sạn chỉ có một gian phòng hảo hạng, hết sức ưu nhã, lão bản khách điểm là người rất tao nhã, không phải là gã ngố tới nàng thì gã cũng không cho thuê. Người ở kinh thành cũng thật rắc rối, càng khó khăn như vậy, càng nhiều văn nhân, nhà sĩ, quan lớn, quý nhân muốn vào trọ ở đó. Nhưng này người lọt vào mắt lão bản nọ cũng không phải là nhiều!”

“Người như thế ... Chẳng lẽ là người danh vang thiên hạ, chuyên có lối kinh doanh cổ quái nhưng khách điểm có phẩm vị rất cao, Ôn Lục Trì?”

“Chính là Lão Tự Hào Ôn gia Ôn Lục Trì!”

“Gã cũng thật có tuệ nhãn nhìn ra người có võ công siêu quần như chàng ... chẳng biết lão có nữ nhi không?”

Dương Mi cả cười: “Lão cũng không phải để mắt đến ta vì ba chiêu hai thức ... lão yêu thích tranh của ta!”

Sau đó gã chen vào một câu: “Đáng tiếc lão không có nữ nhi!”

Diêu Hồng hừ hừ: “Đáng tiếc?”

“Đáng tiếc!” Dương Mi nghiêm túc đáp.

Sau đó, hai người bọn họ đồng thanh cười phá lên.

“Ấn đó phát sinh ở Lục Cân trấn tại nhà của Trần viên ngoại và Diệp lão bản. Trần viên ngoại nguyên danh là Trần Kim Kỳ là người có quyền thế, ở trong triều có quan hệ, kết giao với không ít người quyền quý, quan chức, nhưng lại không có con. Diệp lão bản thì ngược lại, lão tên Diệp Kim Đồng buôn bán nhỏ là người làm ăn nhưng có một nhi tử gọi là Niếp Niếp, tuy đã năm sáu tuổi nhưng vẫn còn si ngốc, ngơ ngác, không nhận biết người thân cũng không hiểu chuyện. Cũng bởi vì nó ngu dốt hơn so với những đứa trẻ bình thường cho nên vợ chồng lão cũng ít để cho nó gặp người lạ. Hai nhà là láng giềng thường lui tới. Bởi vì hai nhà có chung cửa bên hông nên Niếp Niếp cũng có lúc đến sát vách chơi đùa. Nhưng đến lúc này nảy sinh một chuyện lạ...”

Diêu Hồng lắng nghe rất hứng thú hỏi tới: “Chuyện gì? Tiểu Niếp Niếp có thể gây ra đại sự gì chứ?”

Công Tôn Dương Mi nói: “Trần Kim Kỳ cùng phu nhân Lương thị cũng không để ý đến nó, mặc kệ Niếp Niếp chơi đùa. Điểm kỳ quái chính là mỗi lần Niếp Niếp đến cửa hông nhà bọn họ chơi tất có hi sự. Trần viên ngoại không phải là tự dưng thăng quan tiến chức, chính là mỗi khi nó lại chơi thì tin thăng quan lại đến. Cho nên, vợ chồng hai người bọn họ xem Niếp Niếp như bảo bối. Có lần bọn họ đề nghị với Diệp lão bản có thể đem Niếp Niếp cho bọn họ làm con thừa tự hay không, không tiếc hậu lễ. Vợ chồng Diệp lão bản mặc dù đối với Niếp Niếp ngu ngốc rất chán nản, âu lo nhưng dù sao cùng là hài tử của mình nên vẫn hết sức yêu quý, quyết không đem cho. Cho nên hai nhà vì chuyện này mà bất hoà. Vợ chồng Diệp lão bản rất sợ Trần viên ngoại cướp con nên ngăn cấm Niếp Niếp không cho tiếp xúc với người nhà bên cạnh.”

Diêu Hồng chen vào: “Vợ chồng Diệp lão bản không khỏi hẹp hòi quá! Nhưng vì thương con thật khó tránh khỏi nghi kị!”

Công Tôn Dương Mi nói: “Đến lúc này, Trần viên ngoại đã nổi giận. Lão và Lương thị định một không làm, hai không nghĩ dụ Niếp Niếp về nhà rồi thông đồng rồi quan sai địa phương nói Niếp Niếp là hài tử ruột thịt của vợ chồng lão, vợ chồng Diệp Kim Đồng bởi vì chỗ ở gần nên có ý đồ bắt cóc. Hai nhà tranh chấp không ngừng kiện tới nha môn.”

Diêu Hồng nghe đến đây cũng có chút phẫn nộ: “Vợ chồng Trần Kim Kỳ thật không nói đạo lý!”

Công Tôn Dương Mi nói: “Trần gia trong triều nhất hô bách ứng, có danh có khí. Vợ chồng Diệp Kim Đồng khổ sở cũng vô pháp chứng minh Niếp Niếp do mình sinh ra, cho dù không bị kiện hài tử cũng xử cho Trần gia. Biết rõ thị phi trắng đen đảo ngược cũng không ai dám vì Diệp gia làm chứng. Người không hiểu nội tình càng đứng ở một bên sống chết mặc bay!”

Diêu Hồng hỏi thử: “Còn chàng? ... Chàng làm thế nào biết được chân tướng chuyện này?”

Công Tôn Dương Mi khẽ nhẹ hàng lông mày đáp: “Nơi ta ở nằm về phía Tây hai nhà bọn họ, gian phòng ta ở rất rộng rãi nằm ở tầng hai nhìn xung quanh đều thu vào trong mắt. Lúc đó ta ở lại trong kinh kết giao với nhiều lộ hào kiệt, bố trí các mặt nhằm ngày sau Thần Thương hội tiến quân kinh sư, mở rộng địa bàn. Mặt khác chờ cơ hội cứu Trướng Tôn Phi Hồng. Ở cũng đã lâu nên khó tránh khỏi đứng ở phía trước cửa sổ xem cảnh vật chung quanh, xem nhiều dĩ nhiên là có ấn tượng ... Dương nhiên cũng nhìn rõ Niếp Niếp là hài tử của Diệp gia, Trần gia có âm mưu cướp đoạt!”

Chỉ là gã lập tức nói tiếp: “Nhưng ta không tiện làm chứng!”

Diêu Hồng đương nhiên minh bạch: “Chàng tới là để cứu Trướng Tôn tổng đường chủ đã từng cùng đại nội cao thủ giao thủ, vào lúc này tuyệt đối không thể quá nổi bật!”

4. Chương Hai (phần 3) Nữ Tử Nhiều Tai Kiếp

Gã nói tiếp: “Chỉ là Thiết Thủ đã cứu bọn họ một mạng!”

“Thiệt Thủ?”

“Là gã!”

“Gã với loại án hạt mè hạt đậu này có dính líu sao?”

“Cùng là người ở kinh thành Thiệt Thủ tựa như quen biết Trần Kim Kỳ, cũng biết Diệp Kim Đồng. Một khi quan phủ phán án thì bên thua cuộc chỉ sợ phải ngồi năm ba năm tù, chuyện này không thể tránh khỏi. Thiệt Thủ nghe lời đồn đãi liền chạy tới điều đình!”

“Điều đình!?”

“Đúng vậy! Chính là thỏa thuận hi vọng có một thỏa hiệp mở đường sống. Nếu không kinh động đến nha môn ắt không thể cứu vãn, cả hai nhà đều không có kết quả tốt!”

“Thiệt Thủ có biết Niếp Niếp là nhi tử của Diệp lão bản không?”

“Dĩ nhiên không biết! Bằng không Trần viên ngoại cũng không dám phát đơn kiện. Khi Thiệt Thủ đến đó hai nhà đang tranh chấp dữ dội, lẫn trong tiếng chửi mắng ồn ào Niếp Niếp chỉ oa oa khóc lớn, ai cũng không nhận!”

“Thanh quan khó xử chuyện gia đình! Ta thấy Thiệt Thủ lần này tự chuốc lấy phiền toái rồi!”

“Ta cũng cho là gã anh hùng không đất dụng võ, tự tìm phiền toái rồi! Vốn ta muốn nhìn gã tự bêu xấu mình như thế nào thì gã đã tiện tay phá án!”

“Phá?”

“Phá!”

... Đây, đây ... ông nói ông có lý, bà nói bà có lý. Hai bên các người không ai nhận thua, án tình làm thế nào phá được?

“Nói đến cũng hết sức bình thường!” Công Tôn Dương Mi dụ giọng nói: “Thiệt Thủ đến hiện trường không lâu, Trần Diệp nhị gia vẫn tranh chấp không dứt, mặt đỏ tía tai. Bọn họ đều nói Niếp Niếp là hài tử của mình. Hối đặc điểm, sở thích hai nhà đều hết sức quen thuộc rất khó khăn để phán xét. Đúng lúc này, đột nhiên cánh cửa mở rầm một tiếng, hai đại hán xuất hiện, một gã lớn tiếng hét ‘Tiểu tử kia dám ăn cắp vệt giố tổ của nhà ta à!’ đại hán còn lại rút ra thanh đao quát mắng ‘Tể phẩm cung phụng tổ tiên nhà ta người cũng dám ăn cắp! Nó là con nhà ai ta cũng giết!’ hai người động tác kỳ nhanh chóng, gơ tay một cái đã bắt được Niếp Niếp, rút đao chém xuống, động tác lưu loát, nhát đao tam thức may mà tay của Thiệt Thủ kịp thời đưa ra ứng cứu!”

Diêu Hồng nghe được nhú mày muốn nói gì đó lại thôi.

“Thiệt Thủ nhất thời quát lớn ‘Hảo hán! Có chuyện gì cũng từ từ mà nói chớ có giết người!’ Khí khái bình tĩnh gã hán tử tướng mạo chân chất một tay túm chặt Niếp Niếp đang khóc sụt sùi, một mặt rống lớn ‘Đều là do tên tiểu tạp chủng này! Ai là cha mẹ của gã, nuôi mà không dạy, dạy mà bất thiện, huynh đệ ta cũng là bất đắc dĩ!’ đằng kia tên hán tử còn lại đang cầm đôi liễn ‘Tể tổ Song thân’” Công Tôn Dương Mi nói tiếp: “Khi đó ta ở trên lầu bốn Nhất gian khách điểm nhìn xuống, bởi vì khoảng cách quá xa cứu giúp không kịp ... trong lòng cũng có chút gấp gáp!”

Diêu Hồng lại cười hì hì nói: “Ta thấy chàng cũng không cần nóng nảy!”

Công Tôn Dương Mi nhướn đôi mày kiếm thốt: “Sao cơ!?”

Diêu Hồng mỉm cười đáp: “Ta biết cách phá án của gã rồi!”

Công Tôn Dương Mi nhìn nàng đầy vẻ thương yêu thốt: “Nàng thật thông minh ... Nhưng lúc ấy ta nhất thời không nghĩ ra!”

Diêu Hồng vội nói: “Chàng hiệp tâm vương bạn, cương trực lại nôn nóng cứu người lại đang trong cuộc, người trong cuộc thường nhìn không rõ. Ta ở ngoài nhìn vào, lại là nữ nhi nên nhìn thấu lòng người mẹ mà thôi!”

Công Tôn Dương Mi cười: “Nàng lại trải thảm khắp nơi vì lời nói của ta! Khi đó, ta tức thì nhảy xuống chạy tới phía trước hai nhà Trần, Diệp đứng ở phía ngoài vừa hay xem gã phá án!”

Diêu Hồng mỉm cười nói: “Dĩ nhiên phá.”

Công Tôn Dương Mi thú vị nhìn Diêu Hồng: “Nàng nói xem làm sao mà phá?”

Diêu Hồng hé miệng cười nói: “Có một điểm mấu chốt!”

Công Tôn Dương Mi cố ý động viên nàng: “Mấu chốt gì nàng hãy nói xem!”

Diêu Hồng cặp mắt to tròn chớp chớp: “ta thấy hai hán tử kia không phải người lạ!”

Công Tôn Dương Mi cười.

“Nàng đã đoán đúng.”

“Bọn họ là hai bộ đầu trong thành. Một người ngoại hiệu Khiếu Hôi Nhĩ, một người tên Khiếu Sao Trần. Hai gã bắt người, muốn đánh muốn giết khiến vợ chồng Trần viên ngoại sớm bị dọa ôm đầu ôm cổ, kêu gọi tha mạng nào dám ngăn cản? Chỉ có vợ chồng Diệp lão bản liều chết tiến lên cứu nhi tử, còn kêu la thảm thiết ‘Muốn giết Niếp Niếp, trước hết giết ta đi!’”

Diêu Hồng thản nhiên: “Án này án không cần thẩm nữa rồi!”

“Là vậy!” Công Tôn Dương Mi nói: “Thiết Thủ phát tay Hôi Nhĩ, Sao Trần tự nhiên dừng tay. Diệp lão bản cũng tự thiên dừng bước. Thiết Thủ nói với vợ chồng Trần viên ngoại ‘Hiện tại Niếp Niếp là ruột thịt của ai đã rất rõ ràng, phụ tử tình thâm không thể miễn cưỡng giả tạo. Lần này tạm thời tha cho người nhưng phạt người xuất tiền trợ giúp Diệp lão bản nuôi con, học hành. Ngày sau Niếp Niếp lớn lên nếu đại triển hồng đồ nói không chừng cũng có lúc trở lại tạ ơn các người. Lần này tạm không truy cứu, niệm tình bỏ qua, có thể miễn hình phạt. Nếu còn không biết hối hận còn tái phạm ta sẽ dụng hình không nương tay!’ Vợ chồng Trần viên ngoại thấy Thiết Thủ anh minh không dám khinh thường liền khấu đầu nhận tội không ngưng. Diệp gia phụ tử đoàn tụ tất cả đều vui vẻ.”

Diêu Hồng hớn hử thốt: “Tốt quá!”

Công Tôn Dương Mi cố ý trêu chọc nàng: “Nàng làm thế nào đoán được Thiết Thủ có thể lập tức phá án? Nàng thiên vị gã quá chăng?”

Đôi mắt tuyệt mỹ của Diêu Hồng khê động: “Gã đương nhiên có thể dễ dàng phá án!”

Công Tôn Dương Mi không buông tha hỏi tới: “Tại sao vậy?”

Diêu Hồng khê cười nói: “Thiết Thủ là người thế nào chứ! Gã có thể giao thủ hai lần, ngang sức ngang tài, lại được Dương Mi Xuất Kiếm Công Tôn thiếu hiệp tôn sùng ca ngợi. Ca ngợi như không phải là phạm nhân vậy. Người như vậy sao lại ngay cả cái tiểu án đó cũng phá không xong! Ta nếu xem thường gã chẳng phải khinh thường mắt nhìn người của Công Tôn thiếu hiệp rồi sao!”

Công Tôn Dương Mi cười hả hả: “Thật nói không lại nàng!”

Diêu Hồng yêu kiều nói: “Đó là ta nói rất có đạo lý!”

Công Tôn Dương Mi thốt: “Nhưng khi đó ta cũng đã lướt xuống lâu, cũng đến thư quán Quách Cửu gia bên cạnh rồi!”

Diêu Hồng sực nhớ tới một chuyện: “Quách Cửu thúc? Chẳng lẽ là người được tôn xưng ‘Ác cửu thành, tử thập thứ, Ác nhân tự có ác nhân trị’ Không Trung lão Quách Quách Cửu Thành?!”

“Chính là lão!”

“Sao nghe nói lão vì cứu Trưởng Tôn tổng đường chủ cũng không tiếc thân vào ngục, trở thành tù nhân rồi?”

“Quách Cửu gia cùng Thê Lương vương nghĩa bạc vân thiên, trượng nghĩa tương giao đã sớm truyền tụng giang hồ!”

“Khi đó chàng đang ở bên cạnh thư quán của lão?”

“Ta đang muốn dò thăm tin tức, nhìn xem có cần ám trợ Thiết Thủ hay không!”

“Nhưng án tình khi đó đã kết liễu, Thiết Thủ cũng sẽ đi ra? ...”

Diêu Hồng suy đoán.

“Là vậy!” lần này Công Tôn Dương Mi không khỏi bội phục Diêu Hồng thông minh hơn người: “Gã vừa ra tới liền nhìn chăm chăm vào ta!”

“Nhưng mà ...” Diêu Hồng lo lắng hỏi: “Gã nhưng chưa từng thấy diện mục thật của chàng, chưa chắc là đang nhìn chàng!”

“Cho nên ta lập tức giả bộ như không có chuyện gì, cầm tờ giấy, cầm cây bút, mài nghiên mực vẽ tranh.”

Diêu Hồng cười nói: “Đó là tuyệt đỉnh tài hoa của chàng, thật có cơ hội phát huy rồi! Thật may mắn cho dân chúng diễm phúc được nhìn thấy!”

Công Tôn Dương Mi cười khở: “Gã đi về phía ta!”

Diêu Hồng ngăn người: “Nhưng gã không biết người mà ... Chắc là do bức tranh hấp dẫn tới ... dù sao gã cũng là người có nhãn quan!”

Công Tôn Dương Mi cười nhẹ một tiếng: “Gã đúng là rất biết nhìn. Khi đó, ta đang lấy bút vẽ trên bức tranh một ngọn cô phong, điểm chỉ trên đỉnh cao ngất một bóng cây. Gã đi tới sát bên ta. Ta tận lực không ngẩng đầu lên nhìn, hết sức chuyên tâm vào bức tranh của ta.”

Diêu Hồng lo lắng hỏi: “Gã chưa chịu đi?”

“Không đi!”

“Gã còn đang nhìn?”

“Đang nhìn!”

“Nhìn lâu vậy sao?”

”Rất lâu! Gã chờ ta vẽ bảy tám nét lên bức tranh, chỉ còn nét cuối cùng, gã mới nói một câu ‘Vô lý vô tập!’. Ta in lặng một lúc để khẳng định là gã đang nói chuyện với ta. Sau đó ta mới đáp gã một câu ‘Cám ơn!’ ta cũng cố ý hạ thấp thanh âm. Nhưng là gã lập tức nói ‘Là người!’ ta biết đã tránh không khỏi nhưng đột nhiên lại hỏi gã ‘Người làm sao biết là ta?’

“Đúng vậy!” Diêu Hồng hồ nghi mê hoặc nói: “Gã làm thế nào nhìn ra được?”

“Câu trả lời của gã rất hay!”

“Là bút pháp kỳ diệu của người!”

“Gã nói: ‘Người vẽ bức tranh nét nào cũng tràn đầy kiêu khí. Ta đã lĩnh giáo kiêu pháp của người. Dương nhiên là nhận ra người. Nếu không phải là người thì người nào có thể sử dụng kiêu pháp cao ngạo như vậy, dùng bút cuồng ngạo như vậy. Cảnh giới như vậy thật cô tịch!’

“Xem ra ...” Diêu Hồng nghe tới đây không khỏi thở dài: “Gã thật là tri âm của chàng!”

“Đáng tiếc, chúng ta là địch nhân!” Công Tôn Dương Mi trầm ngâm “Ta với gã nói chuyện!”

“Ta nói ‘Chúng ta có hẹn giao thủ. Ta muốn xuất thủ!’ nói xong, ta xuất chiêu.”

Diêu Hồng kinh hãi: “Chàng giữa đường rút kiếm!?”

“Không có! Lúc ấy Lục Cân trấn chuẩn bị là hạp chợ có rất nhiều phụ nữ và trẻ em, già trẻ đều có nếu công khai động thủ rút đao múa kiếm sẽ kinh động người đi đường khó tránh khỏi hỗn loạn khiến mọi người xô đẩy, dẫm đạp khiến náo loạn cả lên ... đó là chuyện mà ta cùng Thiết Thủ thân bộ không muốn thấy!” Công Tôn Dương Mi nói: “Ta lấy bút thay kiếm công kích gã. Gã mặt ngó ta, lưng quay về phía sau. Quách Cửu gia cản trở phía sau gã. Bọn ta xuất thủ rất nhanh, không chú ý nhìn còn không biết chúng ta giao thủ. Ta nói ‘Điểm đến là dừng ba chiêu định thắng bại!’ gã đáp ‘Ta đánh mực coi như thua!’ chúng ta giao thủ ba chiêu, rất nhanh!”

Diêu Hồng không nhận được hỏi: “Bình khí của gã đâu?”

Công Tôn Dương Mi đáp: “Gã tay không!” Sau đó nhấn mạnh thêm một câu: “Gã luôn luôn tay không, cho tới tận bây giờ cũng là một đôi tay không!”

Diêu Hồng thay đổi cách nhìn: “Vây cũng tốt chàng lấy bút thay kiếm, gã không dùng binh khí. Ít nhất có thể không cần đả thương đối phương!”

“Không phải vậy!” Công Tôn Dương Mi không đồng ý cách nhìn của Diêu Hồng: “Ta dùng bút làm kiếm, lực dồn vào viết, khí tụ đầu ngọn bút, hoành tảo thiên quân lực sát thương còn lớn hơn dùng kiếm. Gã dùng một đôi Thiết Thủ vạn nhận mạc tội, thiên phong vi đoạn. Bọn ta xuất thủ giữa phố xá sầm uất thần bất tri quỷ bất giác. Giữa đám đông xuyên qua khe hở những bức thư họa treo lung lẳng giao thủ so chiêu. Thật ra thì nếu so với hai lần trước còn hung hiểm hơn, phí sức hơn.”

Diêu Hồng nghe xong hít vào một hơi, nhất thời nín thở, giống như là nếu thở ra một hơi sẽ ảnh hưởng đến tình hình chiến cuộc, gây phân tâm chiến ý Dương Mi,

“Chiêu thứ nhất ta tấn công gã trước, sau đó gã tấn công ta nếu không thu chiêu thì lưỡng bại câu thương nên cả hai đồng thời thu chiêu. Chiêu thứ hai ta cùng gã đồng thời xuất thủ, hai chiêu triệt tiêu lẫn nhau!” Công Tôn Dương Mi phảng phất đã hoàn toàn đắm chìm vào trận chiến ở kinh thành.

“Trọng yếu chính là ... Chiêu thứ ba!”

Chỉ lắng nghe Diêu Hồng đã toát mồ hôi lạnh.

”Chuyện này quyết không thể như Công Tôn Dương Mi kể lại một cách dễ dàng bình thường. Hai chiêu này ở trong điện quang hỏa thạch giao thủ, là nửa đời công lực của hai người bọn họ. Tinh hoa hội tụ, nửa phần cũng không được lệch, nửa điểm khinh thường cũng không được có. Hai người bọn họ quá hai chiêu ngang tay, biến hóa trong đó, hung hiểm trong đó không thể nói ra hết được.

Chiêu thứ ba thì như thế nào?

“Chính chiêu thứ ba mới định cục thế!” Công Tôn Dương Mi than dài, gương mặt cười như không cười, tựa như kiêu ngạo mà không phải là kiêu ngạo: “Sau một chiêu này ta mới biết được, ta mới hiểu được, ta mới chợt hiểu một chuyện, một câu nói!”

“Chuyện gì? Nói cái gì?”

Diêu Hồng hỏi tới.

Ý đậm.

Tình nồng.

“Chuyện với nói cũng chỉ một câu!” Công Tôn Dương Mi chậm chậm nói: “Tài hoa không phải là tất cả!”

Diêu Hồng nhú mày không rõ.

“Ta trước kia cũng không hiểu!” Công Tôn Dương Mi nói tiếp: “Chiêu thứ ba, ta dùng một chiêu mới vừa sáng chế gọi là Thư Kiếm Giang Sơn, một chiêu này là ta dùng sáu mươi bảy đường Dương Mi kiếm pháp tinh hoa hội tụ mà đâm ra. Sát na xuất chiêu ta lại ngộ ra nên đã tăng cường ưu điểm cũng bổ khuyết một điểm sơ hở nhỏ nhoi. Khi xuất chiêu như điện quang hỏa thạch, vừa động đã biến hóa. Một chiêu này ta rất đặc chí vừa lòng, thẳng thắn mà nói, hiện tại ta cũng không thể xuất chiêu một cách toàn vẹn như lúc đó ... nếu không có địch thủ như Thiết Thủ thật không thể bức ta xuất ra một chiêu uy lực như thế!”

Điểm Diêu Hồng quan tâm chính là: “Thiết Thủ tránh được sao?”

Công Tôn Dương Mi nói: “Ta vốn là muốn đâm vào lồng ngực của gã, ngay trái tim. Nhưng đầu ngọn bút chỉ đâm trúng trên cánh tay trái của gã.”

Diêu Hồng vui vẻ nói: “Trúng?!”

Công Tôn Dương Mi nói: “Trúng! Trên áo gã có chút vết mực. Chỉ là cùng lúc gã ra tay chặt đứt đầu ngọn bút của ta!”

“Chặt đứt?” Diêu Hồng cảm thấy có chút kỳ hoặc: “Trên tay gã không phải là không có lợi khí sao? Gã dùng binh khí gì chặt đứt đầu bút của chàng?”

“Gã chỉ dùng tay!” Công Tôn Dương Mi lấy tay đưa lên: “Gã không có vũ khí!”

Diêu Hồng ngạc nhiên hỏi: “Tay có thể nào chặt đứt đầu ngọn bút?”

Công Tôn Dương Mi vươn tay ra, hai ngón tay kẹp lại: “Là như vậy! Gã dùng hai ngón tay kẹp lại, thế là chặt đứt!”

“Ngón tay của gã?” Diêu Hồng sững sờ: “So sánh với kéo còn bén hơn sao?!”

Công Tôn Dương Mi bước tới nói: “Nếu ta dùng là kiếm chỉ sợ cũng bị gã kẹp lấy mà gãy!”

“Vậy thì chưa chắc!” Diêu Hồng chất vấn: “Dù sao, kiếm so sánh với bút lông cũng cứng hơn nhiều...”

“Nhưng lông bút rất mềm!” Công Tôn Dương Mi lại nói: “Có thể cắt nhuyễn bút so với chấn gãy cương kiếm còn khó hơn!”

Diêu Hồng vẫn ngoan cố: “Gã mặc chặt đứt đầu ngọn bút nhưng chàng đâm trúng gã trước rồi ... nếu là kiếm thì gã đã có thêm lỗ thủng trên người rồi!”

“Nhưng ta đâm trúng chính là cánh tay gã!” Công Tôn Dương Mi cũng mê man nói: “Ta biết đôi tay gã đã luyện được bách độc bất xâm, kiên binh bất nhập thật không biết có phải hay không, tay của gã cũng giống nhau đao thương vậy!”

“Nhưng gã ...” Diêu Hồng đứng trên lập trường ủng hộ Công Tôn Dương Mi: “Dù sao vẫn đã trúng một kiếm của chàng!”

Công Tôn Dương Mi than nhẹ một tiếng nói: “Nhưng sau đó ta còn phát hiện hai chuyện khiến cho ta đối với trận chiến này hoàn toàn thay đổi cách nhìn.”

“Chuyện gì?”

“Thì ra là Quách Cửu gia cũng xuất thủ!” Công Tôn Dương Mi nụ cười có chút khổ sở: “Lão vốn nghĩ giúp ta một tay!”

“Cửu gia xuất thủ?” Diêu Hồng giật mình: “Không Trung Lâu Các, Sát Nhân Vô Thanh không phải chuyện đùa, nan giải khó phá ... lão xuất thủ lúc nào?”

“Lúc ta cùng Thiết Thủ ra chiêu thứ hai rồi thu tay lại. Chiêu thứ ba đang chuẩn bị xuất thủ, lão âm thầm xuất ra một chiêu. Bởi vì thân hình Thiết Thủ cản trở tầm nhìn mà ta lại chuyên tâm toàn lực phát chiêu thứ ba cho nên nhất thời không phát hiện!”

“Nhưng sau đó chàng mới phát hiện?!”

“Đúng vậy! Bằng không ta cũng sẽ không thừa dịp Thiết Thủ phân tâm mà toàn lực xuất thủ!” Công Tôn Dương Mi cảm khái nói: “Nói cách khác, đến chiêu thứ ba Thiết Thủ một bên hóa giải ám toán của Quách Cửu gia lại vừa chống đỡ một kích bút kiếm của ta!”

“Đúng vậy!” Diêu Hồng lần này phải đồng ý: “Đối với Thiết Thủ mà nói hơi không công bình.”

“Sau đó ta còn phát hiện bức tranh ta trải trên bàn còn thiếu nét cuối cùng gã đã vẽ nốt!”

“Cái gì?”

“Bức tranh của ta chỉ còn lại một nét ở gốc cây trên đỉnh núi cao, gã đã thay ta vẽ nốt!” Công Tôn cười khổ nói: “Trên đó không chỉ là một chấm mực!”

“Gã... Gã vẽ từ lúc nào chứ?!”

“Nhất định là trong lúc giao thủ!”

“Lúc ấy chàng không hay biết sao?”

“Ngay cả Quách Cửu gia ở bên cạnh cũng không nhận thấy!”

“Gã xuất thủ...” Diêu Hồng kinh nghi bất định: “không nhanh như vậy chứ!”

“Nàng đừng để ngoại hiệu của gã đánh lừa!” Công Tôn Dương Mi nghiêm mặt nói: “Thiết Thủ, ngoại hiệu này nghe qua thật giống như gã có một đôi tay mình đồng da sắt, tựa như rất cồng kềnh, chậm chạp. Thật ra thì không. Tay của gã đáng sợ hơn chính là linh xảo ... nói nhiều linh thì nhiều linh, nói nhiều xảo liền có nhiều xảo. Hơn nữa còn nói nhanh thì có rất nhanh. Thậm chí đúng là nói không biết nhanh đến mức nào!”

“Một bút này ...” Diêu Hồng lần này cũng cảm thấy nói không được nữa: “Thật sự là ...”

“Một bút đó ... thật sự là tuyệt bút!” Công Tôn Dương Mi chân thành ca ngợi: “Gã một bút hạ xuống. Bức tranh của ta cuồng ngạo, cô tuyệt tất cả đều thay đổi. Bởi vì một bút tàng phong này nhu hòa cô phong, hoà hợp thiên sơn khiến cho bức họa của ta hoàn toàn thay đổi trạng thái kiêu ngạo, cuồng vọng!”

Gã tự giễu cười nhẹ một tiếng: “Ta khi đó mới biết được thì ra Thiết Thủ cũng biết hội họa.”

Diêu Hồng yên lặng chốc lát rồi cục cật tiếng: “Trận chiến ấy gã thắng!”

Công Tôn Dương Mi không chút do dự thừa nhận: “Nhưng gã không kiêu không ngạo thậm chí còn che giấu thắng lợi chân chính không để cho ta cảm thấy khó xử!”

“Gã rốt cục khiến cho ta ngộ rồi!” Công Tôn Dương Mi thở phào nhẹ nhõm ... thật giống như gã đem những lời này nói ra trong lòng mới có thể thoải mái: “Tài hoa không phải là tất cả. Người có tài rất nhiều nhưng giống như Thiết Thủ vậy, đại khí đại khái, không kiêu ngạo không nóng nảy, đối với người thân thiết, xử sự công bình, gã mới thật sự là tài giỏi!”

Diêu Hồng đồng tình: “Đúng vậy! Nếu có cơ hội ta cũng hy vọng có thể bá hội Thiết Nhị gia ... có thể làm cho chàng kính trọng, nhất định là nhân vật tuyệt thế!”

Nhưng sau ngày hôm ấy Diêu Hồng lâm vào một trường hí kịch nàng đã không còn có cơ hội nhìn thấy Thiết Thủ. Thậm chí ngay cả Công Tôn Dương Mi cũng từ biệt mà thành vĩnh biệt.

Chỉ là Diêu Hồng đem nhân vật phong vân Thiết Thủ này ghi nhớ ở trong lòng, cũng ghi đoạn nói chuyện này giữa nàng với Công Tôn Dương Mi cùng thiếp thân nha hoàn Tiểu Hồng trao đổi ghi lại trong Phiêu hồng tiểu ký ... Dĩ nhiên ghi chép cũng không tỉ mỉ. Chẳng qua Thiết Thủ khi đọc bản chép tay tự nhiên sẽ hồi tưởng lại, chí khí bùng phát, nhớ lại tài năng xuất chúng của Dương Mi, lần giao thủ, gặp gỡ.

Gã thích cái chí khí đó, tài hoa đó, hiểu thắng đó, hiệp nghĩa đó, thậm chí cả việc thất vọng về việc làm xằng làm bậy của gã thanh niên này.

Gã luôn có ấn tượng tốt về hắn.

Sau khi đánh một trận xong, gã và Công Tôn Dương Mi rốt cục biến chiến tranh thành hoà bình, hai người tương giao, tâm đầu ý hợp, trở thành tâm giao.

Chỉ là Công Tôn Dương Mi mỉm cười bày tỏ rõ thái độ với gã nói: “Ta mặc dù bội phục ngươi, cùng đã trở thành bạn tốt của nhau, cũng xem ngươi như huynh trưởng nhưng chính vì vậy ta càng phải nói rõ, ta nhất định phải cứu Trưởng Tôn Phi Hồng.”

Thiết Thủ khi đó nghe xong liền cười nói: “Tốt! Ngươi cứu là việc của ngươi, ta ngăn cản là việc của ta.”

Không lâu sau Công Tôn Dương Mi rốt cuộc đã từ bỏ ý định. Nguyên nhân vì Thiết Thủ nhân lúc thích hợp nói cho gã biết một chút ẩn tình.

“Thật ra thì ngươi không nên tùy tiện đi cứu Trưởng Tôn Phi Hồng.”

“Tại sao?”

“Bởi vì Trưởng Tôn Phi Hồng, bản thân lão cũng không ra ngoài!”

Nghe qua Công Tôn Dương Mi đương nhiên không tin.

Dĩ nhiên khó có thể tin được.

“Lão nhiều năm trước vì bị Nguyên Thập Tam Hạng đả thương, thương thế lúc tốt lúc xấu, khi thấy mặt trời sẽ phát tác có biểu hiện như chứng động kinh. Sau Gia Cát tiên sinh bắt lão, thế thúc chưa kịp phái người tới đại lao bảo vệ lão thì Thái Kinh đã phái người tới trước hạ độc, lão trúng phải sáu loại kỳ độc nhưng may mắn do nội lực cao thâm cộng thêm thế thúc cung cấp linh dược mới bảo vệ được tánh mạng. Nhưng một khi vận động mạnh lại gặp ánh sáng mặt trời sẽ gây thương tích chí mạng. Gã hiện nay hàng ngày ở trong ngục khổ luyện Nại Thương công khắc chế nội thương cùng độc lực, dần dần phát triển thành một loại nội thương quyền pháp. Thế thúc bình luận trong thiên hạ chỉ có ba người có thể bị thương càng nặng, quyền pháp càng cao, Thê Lương vương do vậy tình nguyện lưu lại trong ngục không ra. Huống chi...” Thiết Thủ đem ẩn tình bên trong nhất nhất nói ra: “Lão ra ngục, nếu ngày ngày độc công cùng ánh sáng tác động chỉ e khó mà giữ mạng. Nếu về Đông Bắc, lặn lội đường xa còn bất lợi hơn. Độc đường ưng khuyến Thái Kinh tất không buông tha phái người mai phục tập kích, dù chưa chắc địch nổi lão nhưng có thể làm thương thế Thê Lương vương bộc phát. Còn có một chuyện ...”

Thiết Thủ đến đây ngừng lại một chút: “Ta không biết nên nói ra hay không?”

“Người cứ nói!”

“Là chuyện nhà của các người!”

“Hãy nói rõ ràng hơn!”

“Theo ta được biết người quyết sách Nhất Quán đường rất không hoan nghênh Trưởng Tôn Phi Hồng trở về Thần Thương hội, lão cũng có cảm giác tâm tàn ý lạnh, không còn ý muốn trở về Quan Đông nữa!”

Công Tôn Dương Mi vì muốn chứng thực lời nói này gã yêu cầu ‘gặp’ Trưởng Tôn Phi Hồng.

Thiết Thủ đồng ý an bài.

Hơn nữa thật sự an bài.

Công Tôn Dương Mi nhìn nhân vật năm xưa đã danh chấn thiên hạ, uy chấn Quang Đông, vị tiền bối, tổng đường chủ hình dạng khô héo không giống hình người cơ hồ rơi lệ tại chỗ.

Quả nhiên, Thê Lương vương không màng thế sự, không muốn tái xuất, từ chối khéo cũng kiên định phản đối toan tính của Công Tôn Dương Mi cùng Công Tôn Từ, lão không muốn ra tù.

... Thiên Lao là ‘nhà’ của lão.

Lời Thiết Thủ nói là lời thật.

Chỉ là Công Tôn Dương Mi cũng không lưu lại kinh sư lâu hơn.

Bởi vì gã muốn trở về gặp người trong tâm.

... một người trong tâm tưởng, nữ tử trong lòng gã.

Nàng dĩ nhiên chính là Diêu Hồng.

Thiết Thủ chính là từ miệng của gã thiếu niên mơ mộng ấy mà biết tên Tôn Diêu Hồng.

Trở lại hiện tại, gã nhìn Phiêu Hồng tiểu kỹ.

Từ Thẩm Hồng đọc được Diêu Hồng cùng Công Tôn Dương Mi rốt cục người có tình có thể kết làm một thể. Sau đó trao nhau ước nguyện, khuyến khích. Nàng hi vọng gã có thể khôi phục hiệp khí hào hùng ngày nào, không nên vì một chút nhớ nhung mà làm những chuyện vốn không hợp với tính tình của gã và cũng là chuyện thương thiên hại lý. Gã thì mong nàng chờ gã, gã muốn cùng cha nàng nói chuyện rõ ràng đồng thời cũng sẽ tận lực khuyến Tôn Cương thu tay lại. Bằng không gã sẽ cùng nàng cao bay xa chạy.

Bọn họ có mục tiêu còn có phương hướng.

Bởi vì bọn họ trong lòng có nhau.

Cho nên hai người bọn họ đều có hi vọng cùng mong đợi.

... vì đối phương mà thay đổi.

... vì tương lai của mình mà không ngừng đấu tranh.

Công Tôn Dương Mi nói cho nàng biết ngày mai gã sẽ đi tìm Tôn Cương để nói rõ tất cả mọi chuyện.

Diêu Hồng hiển nhiên rất lo lắng, tính tình của phụ thân đại biến không biết có còn độ lượng mà nghe khuyên?

“Tóm lại, ta nhất định sẽ không cùng ông ấy làm chuyện như vậy nữa! Xưng bá giang hồ! Ta không có cái dã tâm này! Cũng là nói xưng hùng võ lâm không nên dùng thủ đoạn. Ta nhất định trở lại nàng phải tin tưởng ta. cho dù cha nàng phản đối ta cũng nhất định tìm đến nàng vĩnh viễn không rời! Chuyện ta với nàng từng trải qua ta vĩnh viễn không quên. Ta sẽ cầu hôn với cha nàng bất kể ông ấy có đáp ứng hay không. Ta cũng muốn cùng nàng thiên trường địa cửu, địa cửu thiên trường!”

Cuối cùng gã vẫn kiên định nói: “Nàng phải chờ ta!”

“Ta nhất định chờ chàng! Nếu như cha phản đối chuyện chúng ta! Ta sẽ cùng ngươi cao bay xa chạy!” Diêu Hồng cũng vô cùng kiên định nói với gã: “Ta nhất định sẽ chờ chàng!”

Cứ như vậy bọn họ giữa đêm chia tay. Đêm đó ánh nến sáng hắt ra ngoài hiên, trong sân hoa rợp hồng, bên ngoài trời đêm rất lạnh.

Lúc nàng đi ngủ vẫn mang theo cõi lòng ấm áp, lạ sao nhiệt tình như lửa triền miên cùng cảm giác tương thông sau khi nói chuyện với nhau khiến nàng đột nhiên cảm giác trống rỗng. Có một loại tình cảm khiến nàng đã chui vào chăn vẫn không dám cũng không muốn thổi tắt ánh nến điểm chút ánh sáng hồng hồng.

Nàng sợ thê lương.

... con người có thể thiên trường địa cửu sao? Có lẽ là trọng yếu hơn là đã từng có được.

Khi đó nàng không chú ý tới dưới song cửa sổ đang có một đôi mắt thú tính tam bích tứ lục thâm não đang giương mắt nhìn nàng.

Mãi cho đến nàng đi ngủ đôi mắt ấy mới chuyển sang có chút hồng.

... nếu như đó là ánh mắt dã thú sao lại tràn đầy lệ quang?

Từ nay về sau Diêu Hồng sẽ không còn gặp lại Công Tôn Dương Mi nữa.

Không thấy được kiếm của gã, không thấy được lông mày của gã, không thấy được gã cao ngạo, không thấy được gã ôn tồn, không thấy gã nữa.

Không thấy được gã.

Không thấy được.

Thiết Thủ cùng ác điều đọc tới chỗ này trong đầu chợt hiện lên một suy nghĩ.

... nhân sinh thật là vô thường!

(nếu người cùng Diêu Hồng liều mạng tiến lên Thái Sơn không phải là Thiết Tú mà là Công Tôn Dương Mi. Tình cảnh thật bất đồng.)

Dĩ nhiên, đó sẽ không phải là cầm tù hoặc bắt cóc mà sẽ là bỏ trốn hoặc chạy trốn rồi.

Tự nhiên, Thiết Thủ cũng sẽ không lại càng không tham dự chuyện truy đuổi bọn họ.

Lưu ác điều lại bỗng nhiên nói: “Ta nghĩ trước khi xuất phát chúng ta nên tới một nơi xem qua một chút!”

Thiết Thủ hỏi: “Nơi nào?”

Ác điều vẽ mặt giống như một con hồng hoang mãnh thú lần đầu tiên thấy được ánh trăng sáng: “Hồ Thiên Thủy!”

Thiết Thủ cũng có ý đó, nơi đó chính là nơi trong tiểu ký đặc biệt miêu tả đã phát ra tiếng gào thét bi thảm.

... Công Tôn Dương Mi từng ở đó một thời gian dài cùng Tôn Cương và ‘cộng sự’ Tập Tà. ‘Công việc’ của bọn họ làm tại đây.

... phẳng phất đây là nơi phát sinh nguồn gốc tai hoạ, một địa phương thần bí.

Cho nên Thiết Thủ lập tức nói: “Ta cũng muốn xem một số vật ở đây!”

Lần này đến ác điều hỏi: “Vật gì?”

Thiết Thủ vẻ mặt hình như là phát hiện trên mặt đất nhảy ra một con cá vậy: “Nhân Hình Đãng Khắc!” .

Ác điều cũng đang có tư tâm, cái tên này trong “Phiêu Hồng tiểu ký” có đề cập tới, mà gã lại càng không quên Chu Nguyệt Minh trước khi đi đối với gã đặc biệt giao phó.

Sáng sớm khí trời rất lạnh.

Từng đợt hàn khí rít trên binh khí cuộn lẫn bên ngoài hàng quân đang xếp thành hàng lên đường chinh chiến .

Ác điều đồng tai.

Đang nghe.

Lúc gã chú tâm lắng nghe trông giống như một người trong ánh sáng yếu ớt chuyên chú đọc sách vậy!

Sau đó gã nói: “Hình như nơi đó đúng là trung tâm mọi vấn đề.”

Thiết Thủ có tư lự: “Không biết Tôn Cương có để cho chúng ta ‘đi thăm’ dạng trọng địa như vậy không?”

Ác điều nói: “Lão đương nhiên không hoan nghênh nhưng chúng ta có thể lợi dụng chức quyền!”

Thiết Thủ hỏi: “Chức quyền?”

Ác điều lãnh đạm nói: “Ta là Hình bộ phái tới điều tra, người do hoàng thượng phái tới giám sát. Một vùng Đông Bắc núi cao hoang đế xa, vạn nhất có cái tổ chức gì đó, có quân khí, có kẻ xấu, có uy hiếp đến sự yên ổn của triều đình chúng ta đều có quyền tra xét, thẩm tra. Đây là chức trách của chúng ta!”

Thiết Thủ cười cười như tự nói với mình: “Chỉ mong chúng ta không có lạm dụng chức quyền.”

“Lạm dụng thì đã có sao?” Ác điều lạnh lùng thốt: “Đều là do nơi này có kế hoạch nham hiểm, ám muội, lạm sát người vô tội để củng cố vũ lực, quyền lực của bọn chúng!”

Thiết Thủ nói: “Vậy thì chỉ mong Diêu Hồng cô nương còn chống đỡ được, chờ chúng ta lên núi!”

Ác điều hỏi: “Chúng ta không xem hết Phiêu Hồng tiểu ký rồi mới lên đường ... Ít nhất xem qua phần Nộ Hồng để nắm rõ thêm tình hình vụ án chứ!”

Thiết Thủ đáp: “Cứu người như cứu hỏa, lúc nguy cấp không nên chậm trễ. Huống chi chúng ta còn muốn tranh thủ đến hồ Thiên Thủy một chuyến để điều tra Sơn Quân, Nhân Hình Đãng Khắc rốt cuộc là thứ gì!”

Ác điều phản đối: “Nếu phải điều tra nơi hồ Thiên Thủy, tìm hiểu xem cái gì là Nhân Hình Đãng Khắc, vậy thì ngược lại nên đọc xong trước phần Nộ Hồng. Nếu không chúng ta không có đầu mối không thể đưa ra nghi vấn. Việc Thiết Tú bắt cóc Diêu Hồng lên núi đã không phải là lúc chuyện trong chốc lát có thể xử lý. Huống hồ đã qua mấy ngày Diêu Hồng nếu có thể còn sống thì hiện cũng không cần gấp gáp đến đây, lại càng không gấp trong một giờ nửa khắc.”

Gã lên giọng như một lão binh huấn thị cho tân binh nói.

“Làm tốt công tác chuẩn bị mới có thể cứu người ... nhất thời tình thế cấp bách, nóng vội cũng không phải cho rằng những hình bộ lâu năm như chúng ta nên phạm khuyết điểm.”

Thiết Thủ nghe qua thở dài một hơi nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ngoài cửa sổ vài bông mai vàng hé nở bị che khuất bởi vài đoá hồng.

“Nhanh thật hoa mai lại nở!” Thiết Thủ cảm khái nói, câu nói kế tiếp chỉ ở trong lòng vang lên không nói ra, ngược lại gã hỏi một câu.

“Hôm nay là ngày mấy?”

“Mười bốn!” Ác điều trả lời rất mau, quả thực là không rảnh để suy tư: “Là ngày bát bạch phi tinh, cúng tế, sửa nhà, phát nhân đinh tài lộc, xuất trung thần, phú quý, trường thọ, là ngày tốt!”

Thiết Thủ cười: “Người đối với dịch số rất có nghiên cứu?”

Ác điều trên mặt hoàn toàn không có nụ cười: “Chúng ta là người có lý tưởng sống, có thể nào ngay cả mỗi một ngày trôi qua là ngày mấy cũng không biết gì cả sao!”

Thiết Thủ mũi ngửi được mùi hương thơm mát, đó là mùi hoa sao? Hơn nữa còn là hương hoa mà Diêu Hồng đích thân trồng từ trong vườn toả ra. Chỉ là chủ nhân đã không còn ở đây nữa.

Nữ tử yêu kiều đó vẫn trên chân núi sao! Kia đỉnh núi Thái Sơn tịch mịch phủ đầy tuyết trắng.

Gã vừa rồi chẳng qua là tùy ý hỏi một câu. Trong lòng gã muốn nói nhất là.

Mùa đông qua nhanh, cái ẩm áp đang đến có kịp đưa nữ tử nhiều kiếp nạn kia kịp trở về tới nhà không? Mùa xuân đến rồi, nữ tử nhiều kiếp nạn ưa thích sự náo nhiệt sẽ trở lại xem hoa của nàng trồng chứ? Khi đó nàng còn có tâm tình để ngắm hoa nở chăng?

Đối với người mà nói vui vẻ so với hoa nở quan trọng hơn.

Hoa nở thì hoa tàn, có vui vẻ ắt có thương tâm.

Lại nghe ác điều thúc giục: “Chúng ta mau đọc cho nửa phần còn lại của Thảm Hồng thôi!”

Đúng là nửa phần còn lại của Thảm hồng tiết lộ không ít chuyện có liên quan đến Nhân Hình Đãng Khắc cùng bí mật hồ Thiên Thủy.

Nhưng tình huống càng lúc càng thảm liệt.

Hơn nữa còn rất thảm khốc.

5. Chương Ba (phần 1) Hai Kẻ Cô Đơn

Thiết Thủ cùng ác điều sắp tới.

Diêu Hồng, Sơn Kiêu vẫn bị vây trên trên núi.

Theo như Túc diệu kinh giảng ‘nhật hữu nhất bội lực, túc hữu tứ bội lực, diệu hữu bát bội lực, hảo thì chi lực hữu vạn bội’.

Người bình thường phần lớn dùng lịch nhà nông, nhưng đế vương lịch cùng lịch nhà nông phần lớn tương đồng, nhìn từ góc độ của tầng lớp thống trị có thể phối hợp cả hai phục vụ cho mình.

Túc diệu kinh nhị thập lục túc bàng thông lịch là một loại lịch bí mật do một nhóm các cao tăng cùng Khâm Thiên giám suy tính, giám định vì đại quan trong triều đình cùng vương hầu khanh tướng các triều đại xem xét những mặt tích cực theo ngày mà hành sự.

Hôm nay là ngày rất bạo liệt, bóng mặt trời kéo thành đuôi.

Người xuất thủ đương nhiên không có đuôi.

Bọn họ là người đương nhiên không có cái đuôi.

Nhưng bọn họ hạ thủ tàn nhẫn độc ác, mà ngay cả súc sinh có đuôi cũng theo không kịp.

Bảy cây thương có ít nhất ba cây trực tiếp đâm vào cổ họng, mi tâm cùng huyệt Hội Âm của nàng.

Ở hướng khác là Suý Thủ thương.

Thương rời khỏi tay rít lên như hổ gầm nhắm hướng lồng ngực của gã.

... một khi ghim vào nhất định xuyên thấu cũng có nghĩa là đâm thủng tim của gã.

Nàng biết bọn họ không chỉ muốn tánh mạng của hắn mà còn muốn mạng của nàng.

Nàng nhìn thấy những cây thương này, thương pháp này, những người này, sát chiêu này!

Nàng nhắm hai mắt lại.

Nàng đã hiểu thấu.

Nàng không chống cự nữa.

... kể từ khi gã biến mất nàng vốn là không muốn sống nữa.

Người sống nhưng như đã chết.

... sống không bằng chết chẳng bằng chết đi cho xong.

Chẳng qua là thù còn chưa báo.

Oan như tuyết trắng.

Tuyết oán.

Nàng chưa chết là bởi vì dưới người nàng quái vật lập tức phá vỡ.

Phản kích.

Thấy lại gã nếu là một năm rưỡi trước kia nàng không bằng chết đi cho xong.

Nhưng hiện tại nàng không như vậy. Ít nhất sẽ không yếu ớt như vậy.

Nàng đã là người của một năm rưỡi sau đó.

Chỉ là nàng hay buồn nôn.

Muốn ói.

Tôn thị thất hổ là là vốn quý của Thần Thương hội, là nhân vật đời sau có võ công tốt, thành danh sớm, xuất thủ độc ác còn có chỗ dựa từ tổ tiên trưởng bối.

Bọn họ ngay cả tướng mạo cũng anh tuấn hơn người.

Tôn thị thất hổ gồm Huyền Diệt Thần Thương Tôn Hoa Hổ , A Tu La Thương Tôn Phi Hổ, Mạnh Bà Dao Thần Thương Tôn Hắc Hổ, Thiên Thương Tôn Hồng Hổ, Địa Thương Tôn Hoàng Hổ, Nhân Thương Tôn Sắc Hổ, Phong Vân Đệ Nhất Thương Tôn Hổ Hổ.

Bảy người này, không chỉ có có thể đánh hơn nữa có thể quan sát, không chỉ chiến lực cao, trí mưu cũng cao không kém.

Bọn họ là bảy bảo bối của Thần Thương hội Tôn gia.

Bọn họ bảy người cùng Thiết Tú đứng chung một chỗ tựa như là bảy tiên nhân và một con trùng.

... ngay cả súc sinh cũng không bằng con trùng.

Nhưng Thiết Tú không phải là con trùng.

Ít nhất không phải là con trùng chờ chết.

Hắn đang chờ.

Chờ thương đến.

... chờ một thương đâm vào thân thể của hắn!

Quả nhiên (không ngoài sở liệu của hắn) một mũi thương nhanh nhất đã đâm tới thân thể hắn (vào lồng ngực), đương nhiên là A Tu La thương Tôn Phi Hổ.

Bởi vì hắn xuất thủ nhanh nhất.

Huống chi, hắn vẫn luôn quý mến Diêu Hồng. Mà nay, hắn đã vô vọng.

... đã tuyệt vọng, người như hắn, nhất định sẽ đích thân nghiền nát kẻ đã đập tan hi vọng của hắn.

Có lẽ làm người như thế mới cam tâm.

Cho nên hấn hạ thủ cũng độc nhất.

Hấn nhất thương đâm đến trái tim Thiết Tú, thương chuẩn bị xuyên ngực trở ra đem đôi gian phu dâm phụ này một thương xuyên qua mà chết.

Thương đâm trúng địch nhân thất hổ đều thâm nghĩ ‘Đắc thủ rồi!’.

Bọn họ tự nhiên mừng như điên.

... vui nhất chính là giết Thiết Tú không cũng không tốt. Có thể cùng lúc giết chết hai người này tuyệt đối là lập công lớn.

Bọn họ cũng thích lập công.

Nhất là công lớn.

Chỉ có lập công lớn mới có thể nổi danh, thành công.

Bọn họ đã nhiều lần gian khổ bôn ba lên núi mai phục bày trận đều vì giờ khắc này, giết sạch!

Bọn họ vui mừng tự nhiên tim đập cũng nhanh một chút.

Bọn họ mắt thấy đắc thủ thành công dĩ nhiên không thu tay lại được nữa, toàn lực phát công, toàn diện xuất thủ.

Bọn họ còn trẻ, khí thịnh mà cho là mình đứng ở trên chữ lý, cho nên xuất thủ quyết không chừa đường lui cho người khác.

Hoàn toàn không để lối thoát.

Thật ra thì thế sự thường thường chính là người không để lối thoát cho người khác cũng là không có chừa cho mình đường lui.

Mũi thương của Tôn Phi Hổ mới vừa đâm vào lồng ngực Thiết Tú cũng là lúc Thất hổ trận thế bố trí xong đồng thời toàn lực phát động sát cục. Thiết Tú trúng thương đau đớn đột nhiên nhảy vọt lên.

Hấn phóng lên tựa như bạo long phá thạch, ‘Cách!’ một tiếng mũi thương Tôn Phi Hổ ở ngực hấn gãy đoạn.

Đồng thời một tiếng ‘Rắc’ vang lên, Thiết Tú thừa dịp hấn tưởng rằng thương đã trúng mục tiêu còn đang sung sướng, đắc chí vì đã hạ được địch nhân, gãi một tay vụn gãy rời cổ của hấn.

Lúc này, thương của Tôn Sắc Hổ đã đâm tới dưới xương sườn hấn ... từ dưới xương sườn đâm vào chính là trái tim.

Trúng thương nơi đó hấn phải chết không thể nghi ngờ.

Chỉ là nếu nói phía dưới xương sườn, ở bên dưới xương sườn cũng là dưới cánh tay.

Thiết Tú cánh tay khép chặt kẹp lấy thương, Tôn Sắc Hổ hoàn toàn cảm nhận được mũi thương đã đâm trúng, xuyên vào, nhập vào dưới xương sườn, vào bên trong rồi nhưng vô dụng, Sơn Kiêu đã dùng cánh tay cùng lúc kẹp chặt lấy thương của hấn hơn nữa còn nhìn trừng trừng vào hấn.

Thoáng cái, Tôn Sắc Hổ đã sụp đổ hoàn toàn ý chí chiến đấu.

Hấn chưa từng thấy qua ánh mắt đáng sợ như thế.

Đây không phải là ánh mắt của người.

Đó là ánh mắt cầm thú.

... Không! Không có loại cầm thú nào có ánh mắt đáng sợ như vậy.

Đó có lẽ là ánh mắt ma quỷ.

Chỉ có ma quỷ mới có ánh mắt khủng bố như vậy.

... người ta sợ hãi ánh mắt đó!

Ánh mắt Tôn Sắc Hồ cũng chỉ có thể nhìn đến đó.

Bởi vì chớp mắt một cái hần cái gì cũng không thể nhìn nữa rồi.

Sơn Kiêu một quyền đánh nát đầu của hần.

Dĩ nhiên cả đôi mắt của hần.

... đầu người vỡ vụn tạo ra thanh âm gì?

Chắc rằng phần đông cũng chưa từng nghe qua.

Nếu như người chưa từng nghe qua tốt nhất là không nên nghe qua.

Thế gian này có nhiều người thích đi nghe, nhìn, hưởng thụ, lấy giết người làm thú vui. Tàn nhẫn hại người, ưa chuộng bạo lực, sắc tình bừa bãi, quái lực loạn thần, dâm loạn thấp kém được nói tới nhiều trong chuyện xưa cùng truyền thuyết, sự thật cùng đồn đãi. Thật ra thì một khi bản thân hoặc thân hữu bên cạnh xảy ra chuyện bất hạnh có thể bị dọa đến ba hồn bảy vía bay mất, sợ đến kinh tâm vỡ mật. Lúc ấy chỉ còn mong cơn ác mộng ấy mau qua đi trôi quang mây tạnh.

Quả thật vật cùng loại tự nhân quả tuần hoàn. Hoa nở thế nào thì kết quả thế ấy. Thổ nhượng ra sao thì cây lên như vậy.

Thời loạn thường là quân tử nhẫn nhục tiểu nhân đắc chí, nhân tình lạnh lẽo, xơ xác tiêu điều, thời thế vô tình, thế đạo bất công, thiên đạo hôn ám, thường người lương thiện ảm áp từ bi đồng lòng với nhau.

Lấy sát chế sát đều do bức bách.

Cũng là do tình thế bất đắc dĩ.

... chẳng qua lấy giết chóc có thể dừng giết chóc sao?

Sơn Kiêu Thiết Tú hiện tại bản thân không có sự lựa chọn.

Hần đại khai sát giới, thẳng tay chém giết.

Có lẽ hần căn bản đã không còn bất kỳ lựa chọn nào.

Hần là vì sát mà sinh, vì giết mà sống thậm chí còn không tiếc vì giết mà chết!

Người có lẽ chưa từng nghe qua tiếng xương người vỡ vụn nhưng Tôn Hoàng Hồ khẳng định đã nghe qua, rất rõ ràng.

Bởi vì khi đó hần ở rất gần.

Hần cùng Tôn Hồng Hồ đồng loạt áp sát nhân cơ hội xuất thủ.

Nhất thương đâm Sơn Kiêu, nhất thương đâm Diêu Hồng.

Hai người bọn họ tâm ý tương thông, chỉ cần nhất thương đâm thủ lập tức thương thứ hai ghim vào. Bọn họ một khi hợp kích thân thể của đối phương thường xuyên thấu bảy bảy bốn mươi chín lỗ thủng mới chấm dứt. Trên thực tế, thân thể một người để cho hai cây thương to tướng mà sắc bén như vậy đâm trúng thì chỉ năm mười thương thân thể của hần đã nát vụn rồi.

Bọn họ đoán chừng Sơn Kiêu một khi tự cứu bọn họ lập tức biến trận dời chiêu.

Một thương đâm Diêu Hồng sẽ chuyển sang công Sơn Kiêu, thương vốn nhắm vào Sơn Kiêu sẽ đổi hướng đâm Diêu Hồng.

Đến lúc này nhất định phải giết Sơn Kiêu nếu không cũng sẽ giết Diêu Hồng. Tốt nhất là đem hai người bọn họ đồng loạt hạ sát.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới Sơn Kiêu không bảo vệ Diêu Hồng cũng không tự cứu.

Hần chẳng qua là xông tới.

Hắn chẳng qua là đâm đầu về phía trước.

Thương của Tôn Hồng Hổ rõ ràng đã đâm trúng Sơn Kiêu rồi nhưng đột nhiên bị chặt đứt, gãy đoạn.

Có lẽ, mũi thương đã nằm trong thân thể Sơn Kiêu nhưng Sơn Kiêu xung lực quá lớn, sắc tới quá hung bạo khiến cán thương chịu không nổi mà gãy.

Sơn Kiêu một quyền nện vào mặt Tôn Hồng Hổ.

Mặt Tôn Hồng Hổ lập tức giống như một con kiến trên mặt đất bị một cước đạp xuống nghiền nát.

Đây là lúc Tôn Hoàng Hổ nghe được thanh âm xương vỡ vụn.

Sau đó hắn lại nghe một thanh âm khác.

Vẫn là tiếng xương cốt vỡ vụn.

Hơn nữa còn là xương đầu.

Lần này là chính đầu của hắn.

Nghe được tiếng xương vỡ vụn cố nhiên đáng sợ, nhưng thanh âm ấy nếu xương cốt của mình thì càng đáng sợ hơn.

Kinh khủng hơn chính là tiếng vỡ vụn phát ra đến từ đầu của hắn.

Tuy nhiên Tôn Hoàng Hổ còn không coi là bất hạnh nhất.

Bởi vì hắn không có nghe được một thanh âm khác nữa.

Đó là tiếng răng cắn lấy cổ họng người mà nhai, mà nghiền.

... người bị cắn cổ họng là Tôn Hổ Hổ.

Cắn hắn không phải là thú.

Mà là người.

Chuyện này càng đáng sợ.

Cắn vào cổ họng hắn dĩ nhiên chính là Sơn Kiêu Thiết Tú.

So với Tôn Hoàng Hổ chỉ nghe được xương mình vỡ vụn, Tôn Sắc Hổ có thể nói còn thê thảm hơn nhiều.

Hắn vừa nghe được tiếng Sơn Kiêu cắn vào cổ Tôn Hổ Hổ vừa nhìn thấy quái vật không bằng cầm thú từng miếng, từng mảng nhai nuốt yết hầu Tôn hổ Hổ phẳng phất như đang ăn sơn hào hải vị vậy.

Hắn lập tức cảm thấy hoa mắt.

Chân cũng nhũn ra.

Hắn mất đi ý chí chiến đấu.

Hắn đang định rút thương muốn chạy trốn nhưng không biết sao, hắn ngửi thấy được mùi máu cực kỳ mãnh liệt.

Mùi máu tươi bốc ra từ trong cơ thể mình!

Lúc này hắn mới phát giác con thú kia đã vươn ra đại trảo lông lá của hắn cắm vào trong bộ ngực của mình, hắn đang moi móc từ trong lỗ thủng trên lồng ngực hắn lấy một vật ra ngoài.

Trong nháy mắt hắn không cảm thấy đau.

Còn chưa cảm thấy đau .

Hắn chỉ sợ.

... cho đến lúc hắn phát hiện đối phương cầm trên tay một trái tim còn đang đập nhè nhẹ hắn mới tuyệt vọng la thảm một tiếng té xuống.

Hắn không sợ hãi nữa.

Bởi vì hắn đã chết rồi.

Người sống mới sợ.

Người chết không sợ.

Hiện tại sợ hãi nhất chính là

Người còn sống, Tôn Hắc Hổ!

Thương Tôn Hắc Hổ vốn từ mình phóng ra.

Một thương này đâm vào vai Sơn Kiêu.

Sơn Kiêu Thiết Tú lúc này đang gặm nhấm cổ họng Tôn Hắc Hổ, một tay vừa móc được trái tim Tôn Sắc Hổ còn quay về phía hắn gặm lên một tiếng tựa như ngăn cản hắn tới tranh giành thức ăn vậy.

Lúc hắn gặm lên máu, thịt, xương bầy nhầy trên khoe miệng, máu tung toé trên môi và râu của hắn.

Tôn Hắc Hổ đột nhiên phát hiện một việc, bọn họ cùng nhau lên núi, cùng nhau truy tung, cùng nhau xuất thủ, cuộc sống mười mấy năm của sáu huynh đệ hắn cùng nhau, thoáng cái cùng nhau kết thúc.

Chỉ còn lại còn một mình hắn.

Hắn nhất thời hồn phi phách tán ... thương, cũng đã đâm không nổi nữa!

Mũi thương vẫn cắm trên cánh tay trắng kiết như một thân cây của Sơn Kiêu. Hắn vất thương bỏ chạy, mới chạy được bảy tám bước, chân nặng như bị rong rêu cùng bạch tuộc quấn chặt, hơi thở gấp gáp còn chưa lấy lại bình tĩnh thì phát hiện phía trước có người.

Cũng không thể coi đây là người.

Càng không phải là thú.

Nó so với thú còn đáng sợ hơn.

Mạnh mẽ hơn cũng tàn nhẫn hơn.

Thậm chí khát máu hơn.

Quái vật khát máu thích giết chóc này đứng ở trước người hắn, nó đang rút cây thương đang ghim trên cánh tay ra.

Cây thương đó đương nhiên là của hắn, ở trong võ lâm cũng coi như có tiếng tăm lừng lẫy kêu là Mạnh Bà thương. Lấy ngoại hiệu này ý tứ là nếu cùng thương của hắn giao phong cũng giống như uống Mạnh Bà thang vậy, chuyện lúc trước quên hết đi thẳng xuống Hoàng Tuyền.

Đao của hắn cũng thế.

Trong Tôn thị thất hổ cũng chỉ có hắn là dùng cả đao lẫn thương .

Hắn thương pháp cao minh, đao pháp cũng không kém.

Hắn thấy thương của mình đã đâm trúng Sơn Kiêu nhưng vô ích nó chỉ càng kích phát thú tính của hắn.

Thậm chí là nổi điên lên.

Lúc Sơn Kiêu rút thương động tác chậm chạp. Thay vì nói hắn nhịn đau, sợ đau không dám rút nhanh chỉ bằng nói hắn đang muốn kéo dài đau đớn, thậm chí tận tình hưởng thụ sự thống khổ ấy.

Cổ quái hơn chính là quái thú này mặc dù đã chặn trước mặt hắn nhưng đôi mắt (có lẽ chỉ là một con, một con khác chỉ là hồ sâu hoắm, Tôn Hắc Hổ dường như nhìn thấy trong hồ mắt ấy chẳng chịt gân máu, lốm nhốm dôi bọt), lại nhìn ra sau lưng của hắn.

Sau lưng hắn là vực thẳm.

Đằng kia Diêu Hồng đang nằm sấp dưới đất ... hấn một mặt kịch chiến hết sức một mặt đã đặt nòng xuống. Một mặt bảo vệ nòng còn một mặt giao chiến. Bằng không ‘nó’ cũng không trúng mấy thương như thế.

Ánh mắt ‘nó’ trống rỗng nhưng phảng phất lại có một lực lượng không thể hình dung xung động khiến hấn nhìn thẳng về phía trước.

Nhưng Tôn Hắc Hồ biết sau lưng mình là khoảng không là đương nhiên không có gì để nhìn, trừ phi vừa rồi có thần tiên lướt qua.

Đương nhiên không có thần tiên.

... có ‘Yêu vật’ như vậy ở đây cho dù thần tiên có đi ngang qua cũng bị dọa cho chạy mất.

Nếu là ma quỷ có lẽ sẽ hợp lý hơn chút ít.

Giờ phút này thần thái Sơn Kiêu giống như bị ma nhập, giống như một con bạo long từ thời hồng hoang đang từ trạng thái tàn bạo uy phát mãnh liệt chợt nhìn thấy trên bầu trời bay đến một thân cây.

Có lẽ nó không rõ vì sao có cây bay trên đây. Thậm chí đó có phải là thân cây hay không nó cũng không thể hiểu. Chẳng qua là bởi vì cảnh vật quá đặc thù người như nhập ma đổi sắc.

Tôn Hắc Hồ trên tay đã không còn thương.

Nhưng hấn còn có đao.

Hấn rút đao.

Đao hoa uy vũ.

Hấn muốn liều mạng.

... ở trên giang hồ để sống sót thì phải liều. Huống chi là lúc này, nơi đây gặp được quái vật kia.

Hấn muốn thừa dịp Sơn Kiêu đang ngơ ngẩn chém hấn một đao.

... ít nhất cũng phải chém hấn một đao vào nơi yếu hại, chém hấn một phát đòi mạng để chính mình có thể chạy trốn chết.

Đao chế tạo từ ô kim, đen mà phát sáng, mũi nhọn bén ngọt, đao phong phá không, đao quang chói mắt. Trông như ánh mặt trời cũng bị hấn chém đứt đoạn dưới đao.

Nhưng Sơn Kiêu tựa hồ không chú ý tới.

Hấn dường như ngay cả khi đao Tôn Hắc Hồ chém xuống đầu cũng không lưu ý, hai mắt chỉ nhìn thẳng phía trước, trừng trừng nhìn sang sườn núi bên kia. Vực thẳm mây mù mờ ảo .

Bên đây có cái gì mà so với tánh mạng còn có giá trị hơn khiến quái vật khát máu đó hoàn toàn bị hấp dẫn, thất thần, phân tâm, tiêu tan sát ý?

Tôn Hắc Hồ tìm đập rộn lên khiến ngay cả chính hấn cũng không thể khống chế.

... ngay cả năm đó hấn tay trái cầm đao, tay phải cầm thương xung sát san bằng Cửu thủy thập lục kỳ, đánh một trận danh chấn giang hồ trái tim của hấn cũng không đập nhanh như vậy.

Trên thực tế lần đó không chỉ hấn một mình xuất thủ. Lúc ấy huynh đệ Tôn Bạt Hà cùng Tôn Bạt Nha trong tối ám trợ hấn mà hấn cũng là phục kích ám toán. Chuyện đó cũng là vì gia tộc muốn hấn thành danh.

Lần này hấn cũng một mình, hấn không muốn cơ hội này biến mất. Hấn muốn một mình chém chết Sơn Kiêu Thiết Tú!

Sơn Kiêu chết tuyệt đối đại sự!

Có thể giết Thiết Tú tuyệt đối là lập công lớn!

... cho dù là hấn năm đó tại Cửu thủy minh tích che mặt cùng Tôn Sắc Hồ, Tôn Hoa Hồ luân phiên hãm hiếp cô gái mà hấn hâm mộ đã lâu tìm hấn đập cũng không gấp như vậy, nhanh như vậy!

Trước mắt hắn đang có một cơ hội.

Có thể sống.

Có thể giết Thiết Tú.

Ánh mắt hắn tỏa sáng, mặt đỏ lên, môi phát tím chỉ vì có thể ám toán, giết người, đắc thủ, giữ mạng. Nếu như, lúc này hắn có thể thấy được hình dạng của mình chỉ sợ so với Sơn Kiêu cũng không tốt hơn bao nhiêu!

Chỉ là hắn không có đắc thủ.

Bởi vì một đao kia hắn không có chém xuống. Hoặc là hắn đang muốn chém xuống thì đột nhiên phát hiện ngực mình đau nhói, trước ngực chói sáng trở ra một mũi thương.

Mũi thương dính máu.

Hắn kinh nghi.

Hắn không tin.

Nhưng hắn ngã xuống.

Đã chết.

Ai cũng sẽ chết.

Đúng là tránh không được cái chết.

Bất kể là người thật lợi hại hay người kém cỏi cũng như nhau, đều phải chết.

... ám toán người hay bị người ám toán cũng như thế.

Đao của hắn rơi xuống.

Ám toán hắn chính là người phục trên mặt đất, Tôn Diêu Hồng.

Nàng lấy một cây thương đâm vào hậu tâm của hắn.

Thiết Tú há miệng ra, phảng phất như một cửa động do yêu quái trú ẩn đã lâu không mở, nhót dài khi hắn ngủ còn vương khoe miệng, xanh xanh biếc biếc, một ít thịt người còn dính trên hàm râu như chổi xể của hắn.

Sau khi phát ra một thương Diêu Hồng nhất thời còn không biết mình nên hay không nên cứu ‘nó’, người này.

Đao rơi trên mặt đất.

Đao đen nhánh ánh dương lấp lánh giống như chiếu vào gương.

Mạnh Bà đao.

Trên mặt đao Diêu Hồng mới nhìn thấy hình dung người mình vừa giết cũng nhìn thấy chính mình.

Nàng không thể tin được mình lại trở nên già nua như thế. Lạnh lẽo!

... mái tóc nàng rối bù xốc xếch, hai túi mắt trũng sâu, toàn thân rách nát, lo lắng ưu sầu, sắc mặt khô héo gầy guộc, đây là nàng, cô gái phong tư tiêu sái, phong vận ôn nhu, bước chân toả hương sao?

Duy chỉ có hai bên tóc mai trong mái tóc rối bời vẫn lộ ra một mảng da xanh nhạt, mịn màng đẹp đẽ.

Nhưng con thú trước mặt nàng vẫn ha hả cười, vung tay múa chân không biết là đang tạ ơn nàng hay làm gì, cũng không chắc là tiếng người không.

Theo ngón tay nó chỉ chỉ thấy trước vực thẳm trên sườn núi trong mây mù ngay miệng sơn cốc có một dây leo dọc theo sườn núi trở ra trước nở ra hai đóa hoa đỏ như máu tuyệt đẹp!

Tươi đẹp đến cực điểm, đỏ rực như ánh mặt trời.

Một đóa hồng giận dữ!

Thấy hoa, nàng khóc!

Nàng đang ở trên đỉnh núi.

Dã thú kia cứ vậy nhìn nàng giống như không biết nên nói gì cho phải. Không nói tốt hơn hay vốn hần chẳng biết làm thế nào để nói cũng không biết nói cái gì

‘Nó’ chỉ kinh ngạc đứng nhìn.

Nhìn nàng khóc.

Thương thể của hần vẫn đang phun máu.

‘Nó’ giống như cũng không biết bị thương là gì, chảy máu là gì.

Hai người bọn họ ở trên núi. Ánh mặt trời mới mọc ấm áp phủ đầy Thái Sơn. Một người khóc, một người sợ hãi

... rốt cuộc là vì giết người hay là vì thấy một đóa hoa mà khóc?

Hay là vì giết người sau đó phát hiện ra đóa hoa mà sợ hãi?

Hoặc là cái gì cũng không phải chẳng qua là vì một đóa hoa đẹp dễ mà say mê mà khóc?

Trên núi.

Hai người.

Gió thật to.

Người rất cô đơn.

Ánh đao vẫn lấp lánh, Diêu Hồng khẽ nấc.

Sơn Kiêu giống như không dám quấy nhiễu dự thương cảm của Diêu Hồng.

Hoa trên vách đá tươi đẹp đỏ hồng.

Truy sát vẫn còn tiếp diễn.

Hiểm cảnh có hoa nhưng hiểm cảnh chưa qua.

Hiểm cảnh vẫn hiểm tùy lúc sẽ biến thành tuyệt cảnh.

Đang lúc Diêu Hồng khẽ nấc trên núi, Sơn Kiêu bất động, Tôn thị thất hổ tất cả đều bỏ mạng tại Nhất Ngôn đường Thiết Thủ cùng Lưu ác điều đang đọc tiếp những ký ức của Diêu Hồng trong phần cuối của Thảm Hồng

Tao ngộ của Diêu Hồng trong phần này quả thật rất đột ngột.

Rất thảm.

Đêm hôm đó, hai cái miệng cùng hẹn ước gặp nhau, lần gặp gỡ sau, Diêu Hồng như một đóa hoa đỏ tươi khắc lên tâm khảm gã.

Công Tôn Dương Mi thì viết lên bức tranh của một câu ‘Hoa lạc tống diêu hồng’, viết xong này năm chữ này hần cảm thấy hoang mang cũng không biết sao lại như vậy, đồng thời cũng có chút ít thê lương.

Cho nên lại viết thêm một câu ‘Thử tình khả đại thành truy kích, Chích thị đương thì thái sáng nhiên’.

Sau một đêm triền miên Công Tôn Dương Mi bước đi không trở lại.

Khuya thứ hai Diêu Hồng nghe được từ sân ngoài truyền tới tiếng gió, tiếng mưa rơi, còn có thanh âm tranh cãi thậm chí tiếng đánh nhau.

Sau đó là tiếng diên cuồng gào thét.

Lẫn trong tiếng gió tràn đầy bi phẫn, bi hận, cực kỳ bi ai cùng bi thảm. Bất kỳ một người bình thường nào cũng sẽ không phát ra loại gào thét này, tiếng thét giống như là nhìn một mối lửa cháy bùng bùng đốt

người, ngâm người trong dầu sôi đến lột da, nhưng bản thân trơ mắt nhìn thân nhân mình bị thảm hình so với bản thân mình thụ hình còn đáng sợ hơn khi đó mới thét lên xé ruột nát gan như vậy.

Diêu Hồng nghe xong hơi lạnh từ trong tay thấu đến trong lòng, từ gót chân lạnh ngược cho tới đỉnh đầu. Nàng quyết định phải đi tới hồ Thiên Thủy để nhìn cho rõ chuyện gì đã xảy ra. Ngày kế nàng tìm người bạn tâm giao Công Tôn Yêu Hồng, hai người bàn luận liên thống nhất nếu muốn đến Cửu Đỉnh thánh tìm Tôn Cương để hỏi cho rõ ràng thì ít nhất cũng phải tìm đến Công Tôn Tiểu Nương thương lượng kế hoạch.

Nhưng là nàng đi không được.

Nàng ở Phi Hồng hiện đã bị giám sát nếu không có chỉ thị của đường chủ Tôn Cương người nào cũng không được phép xuất nhập.

Cả Diêu Hồng cũng không thể.

Lúc này người đó lần đầu tiên xuất hiện trước mặt nàng.

Người này trông rất nghiêm chỉnh, trầm tĩnh, xử sự nho nhã lễ độ.

Lúc Diêu Hồng cãi vã muốn đi ra ngoài thậm chí không ngại động tay chân người này nói với nàng ‘Cô không thể đi!’

Diêu Hồng cả giận nói: “Người có biết ta là ai không!?”

Gã thanh niên kia thản nhiên đáp: “Cô là Diêu Hồng!”

Diêu Hồng giận dữ nói: “Đã biết ta là ai còn không nhường đường! Người là đệ tử đường nào!”

Thanh niên kia lạnh lùng thốt: “Nhưng Tôn đại nhân hạ lệnh không cho cô đi ra ngoài!”

Cũng không biết sao Diêu Hồng đối với gã thanh niên âm trầm này có chút sợ hãi, nàng cảm thấy hấn rất ‘Tà’.

Cho nên nàng hỏi: “Người là ai?”

Thanh niên đó đáp: “Ta là Tập Tà.”

Đây là lần đầu tiên Diêu Hồng nhìn thấy và gặp Tập Tà.

Cũng là lần đầu tiên thấy hấn xuất thủ, cùng với hấn động thủ.

Ra tay trước không phải là Tập Tà.

Mà là Công Tôn Yêu Hồng.

Công Tôn Yêu Hồng là cháu gái An Nhạc đường Đường chủ Công Tôn Từ, công phu do ông đích thân truyền dạy, thật sự có tài. Nàng không vì tổ phụ cưng chiều bao che mà kiêu căng.

Ngược lại, nàng là do Tôn Cương mời đến. Diêu Hồng rời An Nhạc đường thường cảm tịch mịch nên ông ta mời Công Tôn Yêu Hồng tới làm bạn với nàng.

Vợ chồng Công Tôn Từ cảm thấy cháu gái đường xa đến Nhất Ngôn đường làm khách quấy rầy không nên song Yêu Hồng cùng Diêu Hồng giao sâu tình nặng nên vẫn nàng vẫn nhất quyết đi.

Cũng bởi vì vậy nàng cùng đi Diêu Hồng ở Nhất Ngôn đường gặp qua một chút chuyện luôn canh cánh trong lòng, tỷ như:

Các nàng có một lần trong lúc vô tình đi ngang hồ Thiên Thủy cùng Lục Đỉnh lâu đằng sau hậu viện phát hiện nơi đây có rất nhiều hầm, mở hồ lộ ra một ít song sắt nơi đóng cở trong bụi hoa làm miệng thông gió.

Các nàng nghe được có tiếng người nước nổ, có người rên rỉ cho nên động lòng hiếu kỳ vạch bụi cỏ ra xem thử.

Chỉ thấy bên trong có không ít ‘người’ toàn thân trần truồng. ‘Người’, thay vì nói là ‘người’ không bằng nói đó là con thú mang xích sắt hình người. Bộ dạng những con thú vừa hết sức đáng sợ vừa không trọn vẹn, không hoàn toàn, méo mó biến dạng.

Nói ‘Không trọn vẹn, không hoàn toàn’ là bởi vì bọn họ có ít hơn một con mắt, có thiếu mũi, có lỗ tai bị cắt, có hai tay bị cụt, có gục trên mặt đất toàn thân mọc vẩy như một con Xuyên Sơn Giáp, có ‘người’ không có hai mắt, toàn thân xanh lè trên mặt lông tóc tua tủa như con hải mã.

Bọn họ đều mang bộ dạng ‘người’ nhưng tuyệt đối không phải là người.

Bọn họ không nói chuyện mà chỉ phát ra những thanh âm kì quái ‘nha nha’, ‘i i’.

6. Chương Ba (phần 2) Hai Kẻ Cô Đơn

Thí dụ như một người thân hình như đứa trẻ trên mí mắt có một cọng lông vừa dài vừa thô vừa đen như cái đuôi heo. Một người nhìn kỹ xem như có diện mạo tốt hơn là một nữ tử thì khí hể miệng ra lại có một cái lưỡi màu lam dài chừng một thước ba tấc hai phân. Có người nọ mở miệng ra lại không có đầu lưỡi mà chỉ có một túm lông giống như lông sinh trưởng trên âm phụ.

Còn có một người môi, lưỡi cũng bình thường nhưng có dây răng lổm chổm như cương thi, bựa răng bám đầy thành lớp.

Có người mắt chỉ có một con lại sinh trưởng ở trên ấn đường. Có kẻ có hai con mắt nhưng hoàn toàn không có con ngươi, chỉ có tròng trắng. Có người mắt sinh trưởng ở sau ót, lông mi lại dài thườn thượt.

Có kẻ có một cặp mắt hoàn hảo nhưng lại là màu vàng hơn nữa cái gì cũng không nhìn thấy. Có người thì hoàn toàn không có mắt. Có người mọc sừng. Có lông dài như thú, có tay dài như vượn. Có kẻ cần bản là thú nhưng lại viết chữ, tay trái viết lối Khải thư, tay phải viết thảo, thoăn thoắt như rồng bay phượng múa.

Bọn họ đều có cùng trạng thái, tức giận và hoảng sợ.

Bọn họ cũng không có y phục để mặc.

Bọn họ chen chúc ở trong hầm ngầm, cắn xé lẫn nhau, điên cuồng gào thét, không bằng cảm thú.

Bọn họ thấy ánh sáng có cảm giác vô cùng sợ sệt. Thấy người xa lạ tới nhìn bọn họ hẩn liền nhe răng gầm thét tỏ vẻ kháng cự.

Nhưng bọn họ không có cái gì có thể ăn đành gặm nhấm, cắn xé lẫn nhau. Diêu Hồng cùng Yêu Hồng, không chỉ có ở trong Lộc tử thủy thủ uyển tại Nhất Ngôn đường gặp qua loại quái thú này mà tại các hướng tiếp giáp Nhất Ngôn đường là Nã Uy đường, Nhất Quán đường trong lòng đất cũng lóit vái bố che kín nhiều hầm như thế. Những thứ quái vật như vậy cũng nhốt đầy bên trong, xương tỳ bà hoặc xương sườn bọn họ cũng bị một sợi xích sắt dài xoắn xuyên qua, cũng phát ra những thanh âm rộn người, bọn họ mặt cho người khác cắt gọt, mặc cho người khác xử trí.

Tình trạng sống của bọn họ ngay cả gia súc, gia cầm còn không bằng. Nếu có người nguyện ý mua bọn họ thì chỉ cần giao ra chút ít tiền liền có ngay một nhóm lớn mà chở về, lấy làm nô tài cũng tốt, làm thịt để ăn cũng tốt, phơi thành thịt khô cũng tốt cũng không có người để ý tới.

Nếu bán không được thì cũng chỉ có ngồi chờ chết.

Đến mùa mưa hầm ngập nước khiến bọn họ chết đuối không ít. Bọn họ ngâm trong nước bùn bụng trương ra tím tái nhưng toàn thân gầy như một con tôm khô. Có khi ngâm trương lên quá còn ‘bóp’ một tiếng bể ra, cả bụng nổ tung bắn ra tung toé nội tạng màu xanh ngắt. Ngâm không chết thì mốc meo lên bốc mùi và lên men vào mùa hạ. Sau đó rất nhanh sinh ra ôn dịch chỉ thoáng cái đã mạnh mẽ tàn bạo lan tràn khiến những dị thú này chết lại càng mau lẹ và giản tiện hơn. Có đôi khi lúc gặm nhấm thịt một người trong bọn họ khi gặm đến thứ thịt ba chỉ bên trong lại thấy ba con mắt. Có khi, có đầy người mọc rốn nhưng ruột tràn ở bên ngoài đang bài tiết, mùi hôi nồng nặc, đang bài tiết được một nửa bỗng nhiên không có chút lý do nào nó lặn ra chết.

Cũng không ai biết những thứ quái vật này ‘làm sao tới đây!’ chỉ biết là bọn họ đều đến từ Nhất Ngôn đường, đều là ‘trò hay’ do Tôn Cương một tay chế tạo ra.

Nếu còn không chết lão liền hạ lệnh cho người dùng lửa đốt.

Tóm lại chỉ cần một mồi lửa thì ngay cả quái vật, thi trùng cùng bệnh truyền nhiễm nhất loạt đốt sạch sẽ sẽ không còn lo lắng nữa. Thời điểm lửa đốt bọn họ chen chúc trong hầm ngầm giấy dựa vật vã, có toàn thân bốc cháy, có như một hỏa cầu lăn qua lăn lại, lật người trở mình.

Tôn thị thất hổ thường được phái trông chừng công vụ ‘hoả thiêu quái vật’ này. Bọn chúng phóng hỏa trông như đang làm một loại việc lễ lạc, lúc thì gọi bằng gọi hữu tới quan sát, lúc ngọn lửa bùng bùng mừng rỡ vỗ tay ủng hộ không dứt, phảng phất như đang nhìn một cuộc tranh tài, một trò chơi.

Nghe nói những thứ quái vật này được gọi là Nhân Hình Đãng Khắc .

Quả thật như trời cao khi tạo ra con người nhất thời nháy mũi, nhất thời thất thủ làm đổ phôi chế tạo hoặc như không quá trọng thị đem việc giao cho một con khỉ hoặc tinh tinh tiện tay mà làm ra vậy.

Dĩ nhiên, không nhất thiết tất cả đều do bệnh chết, chết đuối hoặc chết cháy, bị đốt giết chết. Nhưng từ trên xuống dưới phần lớn tránh không được cái chết. Số còn dư lại nhất định là những ‘thứ’ đặc biệt nhanh nhẹn dũng mãnh, hơn nữa còn rất đáng sợ.

Trở lại với Diêu Hồng tại Nhất Ngôn đường còn có tri kỷ tâm giao Yêu Hồng của nàng mắt thấy nhiều thứ ‘Yêu thú’ quỷ dị tự nhiên chấn động kinh hoàng.

Các nàng mặc dù không biết lại lịch bọn họ, cũng không biết tại sao lại muốn ‘Chế tạo’ ra bọn họ nhưng ‘Sản xuất’ ra bọn họ quả thực là chuyện quá thương thiên hại lý, cực kỳ tàn ác.

‘Sản xuất người’ chắc hẳn chính là Sơn Quân Tôn Cương.

Cho nên bọn họ muốn gặp Sơn Quân phản đối.

Muốn khuyên Tôn Cương thu tay lại.

... bất kể vì cái gì, có ích lợi gì, toan tính gì cũng không nên chế tạo ra một số lượng lớn cái thứ cuồng bạo như vậy, ti tiện mà khốc liệt như vậy!

Yêu Hồng cùng Diêu Hồng tâm tính tương thông, tay phải nàng bỗng nhiên có một cảm giác chỉ hướng Tập Tà.

Các nàng cũng biết người trước mắt rất tà môn.

Chỉ cần Tập Tà tránh thì Yêu Hồng sẽ tấn công, Diêu Hồng sẽ thừa cơ xông ra ngoài, xung sát mở lối bất kể có tìm được Công Tôn Dương Mi hoặc Công Tôn Tiểu Nương hay không thì ít nhất chuyện này đã vỡ lở, hai người cũng không bị giam lỏng, tiến lui khó khăn, cầu cứu không cửa.

Tôn Diêu Hồng trong ngực có một thanh đao.

Đó là do Công Tôn Dương Mi đưa cho nàng, cong như trăng khuyết, sáng như gương tên gọi Thủy Nguyệt đao.

Đao giấu trong ngực.

Lưỡi đao ẩm áp.

Diêu Hồng đã nghĩ tùy thời xuất đao.

Yêu Hồng cũng không nhàn rãi, nàng trong tay áo giấu phi châm, ngón tay trái đang kẹp cây trâm cài chuẩn bị một kích không trúng sẽ cùng Diêu Hồng đao, thoa, châm đều xuất động!

Đáng tiếc các nàng không có cơ hội.

Tập Tà khi Yêu Hồng thân hình vừa động, tâm ý vừa động, tay sơ khai động, chiêu thức vừa động gã đột nhiên xuất thủ.

Xuất thủ một chiêu.

Hai kiếm.

Hắn vừa ra tay đã khống chế hai người.

Đây vốn là chuyện không thể nào, nguyên nhân là:

Thứ nhất, võ công Công Tôn Yêu Hồng tương đối tốt. Nàng là cháu gái An Nhạc đường đường chủ Công Tôn Từ, Công Tôn Từ có thói quen dụng Triều Thiên Nhất Trụ thương trên giang hồ được người tôn xưng Tự thực kỳ lực, Nhất Trụ Kinh Thiên. Vốn lão là cao thủ nhất lưu của Sơn Đông Thần Thương hội. Công Tôn Yêu Hồng được chân truyền của lão.

Thứ hai, Tôn Diêu Hồng võ công cũng không kém. Cha nàng Xương hoá thành tro, Tro bay theo gió, là những năm gần đây danh hiệu mới vang dội. Nhưng ngoại hiệu Sơn Quân đã sớm danh chấn giang hồ. Thật ra thì Toả cốt, Dương Hôi, Hôi Phi, Yên Diệt cũng là do Sơn quân năm xưa sáng chế ra bốn loại thương pháp. Trong đó Yên Diệt thần thương thập bát thức Tôn Diêu Hồng đã lãnh hội toàn bộ tinh túy. Cộng thêm được ông ngoại cùng mẫu thân truyền lại tứ đại pháp môn Đạn chỉ thính thanh, Thính âm biện huyết, Kim sai tác mệnh, Ngân châm độ hoạt. Nữ trung hào kiệt như nàng tuyệt đối là cao thủ trên giang hồ.

Thứ ba, khi hai nàng còn ở An Nhạc đường thường cùng Công Tôn Dương Mi trao đổi võ nghệ. Kiến giải của Công Tôn Dương Mi trong võ học tuyệt đối trác tuyệt, thoát tục, tài hoa không thể chối bỏ, thiếu niên anh hiệp. Gã rất nhanh chóng nhìn ra điểm mạnh yếu trong võ công Diêu Hồng, cũng rất nhanh phát hiện thể chất nàng có hạn chế. Cho nên gã sáng tạo ra một bộ đao pháp cho nàng, chú trọng nhẹ nhàng, lẻo lẹ, ưu mỹ hết sức thích hợp với tính cách Diêu Hồng, sử dụng rất thuận tay. Trường thương đối với nàng vốn quá nặng.

Bộ đao pháp ấy là Kinh Hoa đao pháp.

Sau Công Tôn Dương Mi lại tặng nàng một cây đao, nói là do bạn tốt trong kinh đem tặng, là một thanh đao do danh môn chế tạo.

Một thanh đao nhỏ, tinh xảo, lấp lánh.

Đao không có có tên.

Nhưng đao thanh.

Đao phát sáng.

Đao làm cho người ta dùng kinh diễm.

... đao sáng ngời, như kinh mộng.

Cho nên Diêu Hồng gọi nó là Thủy Nguyệt đao.

Khi đó, Công Tôn Yêu Hồng ở bên cạnh làm nũng than vãn nói Công Tôn Dương Mi thiên vị chỉ lo lấy lòng Diêu Hồng coi nàng không phải là người. Diêu Hồng, Dương Mi, Yêu Hồng ba người bọn họ thật ra tương giao không e ngại. Nhưng người trẻ tuổi đang lúc ngộ chữ tình khó tránh khỏi luôn luôn xuất hiện tình hình tranh phong hiếu thắng. Chỉ là cũng chỉ dừng ở tiểu tiết, trêu chọc, giễu cợt nhau mà thôi, chính xác không phải là ghen tuông.

Ba người bọn họ tiếp xúc đều rất thẳng thắn, khoái hoạt, tín nhiệm nhau.

Công Tôn Dương Mi tài hoa hơn người nên khi nghe Yêu Hồng bất bình, sau Diêu Hồng cũng vì nàng nói thêm gã lại sáng tạo ra một pho kiếm pháp cho Yêu Hồng.

Bộ kiếm pháp này bất luận trên tay cầm lấy vật gì cũng hoá thành kiếm, phát động kiếm chiêu. Nói cách khác nữ nhi mang binh khí ra ngoài hết sức bất tiện, không bằng lợi dụng vật dụng xung quanh như cây gỗ, thước kẻ thậm chí là cành trúc, cán chổi cũng có thể thi triển như kiếm khiến cho ngay cả cây thắm bằng trúc, cây viết cũng không ngoại lệ.

Bộ kiếm pháp này gọi là Cổ Chỉ kiếm.

... cũng đừng nhìn Công Tôn tùy tiện sáng tạo, thuận tay vẽ ra loại kiếm pháp, đao pháp này. Diêu Hồng, Yêu Hồng trên giang hồ cũng đánh qua mấy trận đại chiến, tham gia vài chiến dịch thuận tay đánh ra so sánh với thương pháp Thần Thương hội cũng có sức lực, hữu dụng không kém!

Cho nên, các nàng đối với Kinh Hoa đao quyết cùng Cổ Chỉ kiếm pháp cực kỳ có lòng tin.

Chỉ là, các nàng mới vừa ra tay cũng biết hai loại pháp quyết này có thể không cần dùng trường thương đại kích cũng có thể lập tức chế địch, đả thương người khác. Nhưng đối với Tập Tà mà nói lại hoàn toàn không có hiệu quả.

Yêu Hồng vừa động, Tập Tà một kiếm chém về phía nàng.

Mi tâm.

Diêu Hồng nhoáng lên Tập Tà cũng một kiếm chém vào nàng.

Bên hông.

Tập Tà chỉ có một thanh kiếm.

...- có thể nào đồng thời uy hiếp nơi yếu hại của hai người bọn họ?

Có thể.

Hơn nữa cũng không phải là mũi kiếm.

Võ kiếm Tập Tà chém vào ấn đường Yêu Hồng mà kiếm của hắn cũng chỉ vào thất lưng Diêu Hồng.

Cục diện vô cùng rõ ràng các nàng không phải là đối thủ của hắn.

Quyết không phải.

Đối phương giống như hết sức thông hiểu cách xuất thủ của các nàng. Cổ Chỉ kiếm pháp cùng Kinh Hoa đao quyết một khi phát động cử trọng nhược khinh lấy không thắng có, kỳ chiêu xuất hiện liên miên bất tuyệt ... nhưng ngay trước lúc phát động điểm thiếu sót chính là nội lực cùng nền tảng.

Nếu vào lúc này bị công kích quả thực rất dễ dàng bị địch nhân thừa dịp một kích tất bại.

Tập Tà chính là một kích đắc thủ quả thật giống như đã dò xét ra bí quyết đao pháp, kiếm pháp, khiêu môn cùng thiếu sót của các nàng.

... nhưng các nàng chưa bao giờ cùng Tập Tà giao thủ thậm chí còn chưa chính thức gặp qua người này.

Hắn làm thế nào hiểu rõ được như vậy?

Tập Tà một chiêu đắc thủ đột nhiên thu tay lại. ‘Sưu’ một tiếng hắc kiếm của hắn phút chốc đã thu về, nhanh đến nỗi khiến cho Diêu Hồng không kịp nhìn kỹ hình dáng thanh kiếm kia chỉ biết là khi hắn thu kiếm về thanh kiếm kia rất sống động, giống như đang ngo ngoe, co quắp tựa như chất lỏng màu đen, dường như một cột nước đen ngòm xoắn xoắn lắc lắc tự động chui vào bên trong vỏ còn phát ra tiếng như đang gào thét.

Diêu Hồng kinh ngạc hỏi:“Người... Người rốt cuộc là ai?”

Tập Tà treo trên khoé môi một nụ cười lạnh lùng trả lời:“Tập Tà!”

Vả mặt Diêu Hồng không hiểu là đang âm thầm sợ hãi hay thẳng thắn run sợ. Quả thật giống như chỉ cần có người này tồn tại thì không còn cảm giác an toàn nữa, kỷ luật quy củ cũng không tồn tại nữa.

“Người tới nhà của ta làm gì?”

“Ta bây giờ là trợ thủ đắc lực nhất của cha nàng!”

“Nói nhảm! Thật lớn giọng khoác lác cha ta tín nhiệm nhất là Công Tôn Dương Mi!”

“Trước kia là hắn, bây giờ là ta.”

“Người làm thế nào nhìn ra sơ hở trong chiêu thức của bọn ta?” Yêu Hồng xen vào. Nàng cũng là mỹ nhân chỉ là với Diêu Hồng có chút bất đồng. Diêu Hồng có nét đẹp nhu hoà, nàng xinh đẹp kiêu sa. Diêu Hồng mang vẻ đẹp yếu ớt, mong manh, dễ thương tổn. Yêu Hồng sắc đẹp kinh nhân, người chỉ vì nàng mà đau khổ:“Người là tà ma ngoại đạo tà môn yêu hộ, đến học trộm võ công tuyệt kỹ của Thần Thương hội mà thôi!”

Gã thanh niên đó cười.

Lại cười.

Mà cười rất quỷ dị.

Nhưng lúc cười gã nhìn Yêu Hồng ánh mắt có chút sáng sủa, cười tươi tắn. Đột nhiên sát khí bùng phát như một viên tinh thạch bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào nháy mắt bốc lửa.

“Có lẽ nàng nói đúng!” Tập Tà thốt: “Nhưng đem võ công yếu quyết các nàng nói cho ta biết chính là người tạo ra nó!”

“Cái gì?”

“Công Tôn Dương Mi!”

Tập Tà lạnh lùng thốt.

“Ta không tin.” Diêu Hồng kiên quyết nói.

“Gã tại sao lại nói cho người biết? Người nói vậy!” Yêu Hồng cũng hừ hừ nói.

“Các người tin cũng được, không tin cũng tốt!” Tập Tà hỏi ngược lại: “Các người muốn rời Phi Hồng hiên làm gì?”

“Chúng ta muốn tìm Công Tôn Dương Mi.”

“Tìm hắn?” Tập Tà nhếch xéo hàng lông mày, giọng nói quái dị: “E rằng các nàng không cần phải tìm.”

“Tại sao?”

“Bởi vì hắn đã tới!” Tập Tà có điểm như trúng tà ánh mắt trùng trùng nhìn về phía trước: “Hắn đã sớm tới!”

Phía trước Tập Tà chính là phía sau Yêu Hồng cùng Diêu Hồng.

Hai người bọn họ bắt giắc quay đầu lại.

Quay đầu lại nhìn thấy một người.

Công Tôn Dương Mi.

Chính xác là Dương Mi Xuất Kiếm Công Tôn Dương Mi.

Chỉ là cái gã Công Tôn Dương Mi này nhìn kỹ phẳng phất có điểm gì là lạ. Rốt cuộc có cái gì không đúng lại nhất thời nói không ra. Nhưng gã nhất định là Công Tôn Dương Mi bất luận ngũ quan, hình dáng, bộ dáng, thân hình cũng là gã. Không thể giả được! Chỉ là thần thái có chút gì đó dường như không phải là người. Thậm chí không phải là ‘người’.

Rõ ràng nhất cũng quái dị nhất chính là đôi mày đen mà lấp lánh của gã hiện tại biến thành màu đỏ, giống như hai vệt máu ... dùng máu tươi nhuộm đỏ.

Thấy được gã Diêu Hồng cùng Yêu Hồng cũng rất vui vẻ. Rất vui mừng!

Các nàng còn tưởng rằng gã xảy ra chuyện.

“Ta không sao!”

Công Tôn Dương Mi hữu khí vô lực nói.

Gã đứng cách xa hơn trượng cũng không lại gần. Phía sau gã còn có hạo thủ của Nhất Ngôn đường là Sơn Quân Tôn Cương, Sơn Lang Tôn Tử Hôi.

Tôn Tử Hôi trên mặt phẳng phất chút âm dương quái khí, đôi lông mày nhỏ xú, cặp mắt ti hí lại có ba nốt ruồi lớn tướng nhìn kỹ có chút khôi hài nhưng khiến người ta có chút cảm giác u ám.

Công Tôn Dương Mi cùng Tôn Tử Hôi trước đây có tiếp xúc nhiều nhưng không nhiều hoà khí, Công Tôn Dương Mi vốn là nhìn Tôn Tử Hôi rất không thuận mắt. Tôn Tử Hôi vốn cũng dốc hết sức theo đuổi Tôn Diêu Hồng, ân cần chăm sóc nhưng Diêu Hồng biết người này ở bên ngoài phá hoại không ít danh tiết của nữ nhân, ô nhục không ít cô gái trinh tiết nên đối với hắn rất khinh bỉ, cổ kị.

Tôn Tử Hôi biết rõ mình và mỹ nhân không thể có kết quả vừa khi hắn kết giao nhi tử Thái Kinh trong triều, hắn dẫn Thái Chiết đến Nhất Ngôn đường một chuyến, Thái Chiết vừa thấy Diêu Hồng đã giật nảy mình hết sức mong muốn cưới Diêu Hồng về làm thiếp. Chuyện này khiến cho Thái Kinh cũng gật đầu ủng hộ. Hắn bày mưu đặt kế cùng hạ lệnh thậm chí so với hoàng đế hạ chỉ còn có uy lực hơn. Diêu Hồng đương nhiên chết cũng không đồng ý từng cùng mẫu thân thuyết phục Tôn Cương. Tôn Cương đương nhiên là có toan tính kết giao với Thái Kinh nhưng lại muốn lung lạc Công Tôn Dương Mi cộng thêm lão đối với Diêu Hồng thương yêu nhất mực mà Diêu Hồng liều chết không ưng, mọi người lại ủng hộ nàng nên nhất thời phát cờ cũng có khó khăn nhất định.

Bởi vì Tôn Tử Hôi đưa mai dẫn mối cho hôn sự ấy khiến cho hảo sự của Công Tôn Dương Mi cùng Diêu Hồng hoá thành chuyện phiền toái. Công Tôn Dương Mi cùng Diêu Hồng đối với loại tiểu nhân như Tôn Tử Hôi này càng không để vào mắt.

Công Tôn Dương Mi thậm chí còn cùng Tôn Tử Hôi giao thủ. Bởi vì Tôn Cương ra sức điều đình lão rất không muốn xảy ra chuyện người chết ta sống, hao tổn nhân thủ.

Tôn Tử Hôi luôn căm hận Công Tôn Dương Mi.

Hắn thậm chí tuyên bố ‘Nếu không có Công Tôn Dương Mi, hắn đã sớm tại Nhất Ngôn đường nắm được đại quyền’.

Nhưng lúc này Tôn Tử Hôi đứng ở phía sau Công Tôn Dương Mi, hai người bọn họ toát ra một biểu hiện như đang sống nương tựa vào nhau, dường như quan hệ rất tốt.

Nhưng gặp lại được gã Diêu Hồng kim lòng không được.

“Chúng ta còn tưởng rằng chàng xảy ra chuyện!” Diêu Hồng lo lắng nói: “Lông mày chàng làm sao thế?”

“Chàng không có chuyện gì là tốt rồi!” Yêu Hồng nhìn thẳng vào mặt gã hỏi: “Tại sao chàng đem đao pháp kiếm quyết của bọn ta nói cho cái tên đầy tà khí này chứ?”

Yêu Hồng chất vấn.

Thật ra thì nàng (cả hai nàng) đều mong đợi đáp án là ‘Không có chuyện này!’

“Không liên quan đến các người!” Công Tôn Dương Mi trả lời: “Diêu Hồng! Người tạm thời ở lại chỗ này đừng gây chuyện. Yêu Hồng! Trong nhà của người xảy ra chút ít chuyện hãy đi theo ta một chuyến để giải quyết!”

Đúng vậy! Trong bút ký của Diêu Hồng miêu tả đến đoạn này giữa những hàng chữ cũng tràn đầy sự nghi ngờ không tin được. Nàng thậm chí không chịu thừa nhận ngày đó nàng nhìn qua có đúng là Công Tôn Dương Mi ‘thật’ không!

... gã thậm chí đối với nàng hồ hững, không có vẻ gì liên quan, chỉ gọi Công Tôn Yêu Hồng đi.

Nếu như gọi nàng đi không phải là Công Tôn Dương Mi, Công Tôn Yêu Hồng nhất định sẽ không chút nghi ngại mà cùng hắn đi. Nếu gọi nàng đi không phải là Công Tôn Dương Mi Diêu Hồng cũng nhất định sẽ không mặc kệ để Yêu Hồng rời đi.

Nàng vốn cũng muốn cùng Công Tôn Yêu Hồng đi nhưng Tập Tà ngăn cản nàng: “Nàng không nên đi!”

Hơn nữa hắn toát ra một mùi vị rất tà quái đồng thời cho nàng một lý do rất đủ để nàng ở lại chờ: “Đường chủ phu nhân muốn lập tức gặp nàng người. Nàng không phải là đang muốn gặp bà ấy sao? Nếu nàng có chuyện bà ấy sẽ không tha cho ta!”

Đúng là, Diêu Hồng cảm thấy gần đây trong Nhất Ngôn đường rất nhiều chuyện quỷ dị, cổ quái, bạo liệt mà lại không hợp tình lý. Nàng đang muốn tìm sự thông tình đạt lý, cảm thông từ mẹ ruột của nàng để biết rõ ràng chuyện này. Tại sao một người xa lạ cũng có thể giam lỏng nàng ở nhà nàng, bọn họ rốt cuộc là những người nào? Nhà thế này thì gọi là nhà gì? Người cuối cùng xảy ra chuyện gì?

Quan trọng nhất là Công Tôn Dương Mi còn nhìn nàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý với Tập Tà.

... mặc dù, thay vì nói đó là cái gậy đầu đồng ý chỉ bằng nói là đầu của hắc như là một quả dưa quá nặng treo ngược trên cộng dây leo mỏng manh, không chịu nổi mà rũ xuống, lúc lắc.

Công Tôn Yêu Hồng xem ra rất lo lắng trong nhà có vấn đề phát sinh. Đối với việc Công Tôn Dương Mi gọi nàng đi cũng không thể nghi ngờ rằng nàng cũng có chút vui mừng.

Nàng đi vài bước dường như chợt nhớ tới chuyện gì liền dừng lại quay đầu về phía Diêu Hồng nói: “Sẽ không có chuyện gì đâu! Người chờ ta bọn ta rất nhanh sẽ trở lại. Chúng ta nhất định sẽ đứng bên cạnh người, người không cần sợ!”

Lúc này, ở trong Bán Hồng hiên có bụi trường xuân lớn, màu xanh rì rải dài, từng chiếc lá con con nằm gọn trong lòng bàn tay, điểm những đoá hoa trắng tinh. Còn có những đoá hồng màu đỏ tươi chen chúc lên nhau, mỗi đoá đều giống như một tia hi vọng.

Nhưng màu xanh biếc lại đậm đặc, màu trắng quá đơn thuần chỉ có màu đỏ lại như giọt giọt máu tươi điểm lệ động lòng người phủ ở phía trên. Gió thổi qua vạt cánh hoa ngàn chiếc lá lay động dễ dàng trông thấy.

Diêu Hồng nhìn thấy cảnh tượng này không biết sao trong lòng như mộng du, muốn khóc nàng không nhịn được nói: “Chúng ta là bằng hữu, tâm giao, người phải cẩn thận!”

Công Tôn Yêu Hồng vừa cất bước muốn đi nghe được liền xoay người lại, nhìn sâu vào mắt Diêu Hồng nắm đôi tay nàng chân thành thốt: “Chúng ta đâu chỉ là bằng hữu, chúng ta là tỷ muội, hảo tỷ muội!”

Sau đó, Yêu Hồng đã đi.

Sau, Diêu Hồng cũng không gặp lại nàng nữa.

Trong bút ký của Diêu Hồng hiển nhiên là cho là lần đó là lần cuối cùng nàng cùng Yêu Hồng gặp mặt nhưng không phải là cùng với Công Tôn Dương Mi ... Bởi vì nàng cho là sau cái đêm ấy Công Tôn Dương Mi đã mất tích, không tồn tại thậm chí cái người mà nàng nàng hôm sau nhìn thấy kia cũng không phải là Công Tôn Dương Mi.

Lần đó, nàng khẳng định hắc không dương mi mà chỉ cúi thấp đầu.

Nàng vẫn bị giam lỏng, nàng hai lần cố gắng xông ra cũng bị người ta đưa về.

Lần đầu tiên nàng xông ra Tập Tà đưa nàng về. Bất luận nàng xuất thủ ra sao Tập Tà cũng có thể dễ dàng hóa giải.

Hắc không có thương hại nàng nhưng so với hắc trực tiếp thương tổn nàng càng làm trong lòng nàng sợ hãi.

Thứ nhất hắc đối với bất kỳ võ công, chiêu thức nào của nàng cũng rất quen thuộc. Bất kể thương pháp Thần Thương hội hay là châm pháp An Nhạc đường hoặc là bản lĩnh xuất chúng Phi Yên thần thương Nhất Ngôn đường cho tới kiếm pháp do Công Tôn Dương Mi sáng tạo hắc cũng tựa như rõ như lòng bàn tay, thuận tay mà phá. Lúc hắc xuất thủ phá giải hai mắt tỏa sáng trên mặt treo nửa nụ cười giả tạo ... tựa như đang chơi một ‘trò chơi’.

Hai, lúc hắc nhìn nàng vẻ mặt rất đặc biệt, tựa như nhìn thấy trước mặt hắc một món ăn ngon nhưng hắc cũng không vội muốn ăn. Nhưng chỉ cần hắc muốn ăn, muốn nếm sẽ nhất định ăn được.

Hắc chặn nàng lại là cho nàng biết chỉ cần hắc không cho nàng quyết không đi ra được.

Nàng rất tức giận hỏi hắc: “Người tại sao phải ngăn cản ta? Đây là nhà ta!”

Tập Tà trả lời: “Đường chủ ra lệnh ta không thể không nghe!”

Nàng cả giận quát: “Người nói cha ta tự mình đến đây mà nói!”

Tập Tà chỉ đáp: “Lão muốn tới lúc đó tự nhiên sẽ tới, bây giờ có gọi cũng vô dụng.”

Diêu Hồng căm giận nói: “Người còn nói mẹ ta sẽ đến gặp ta!”

Tập Tà lấy ánh mắt tựa như chỉ ở âm phủ mới thấy được, hoàn toàn không có một chút thiện ý, hắc tựa như đối với hắc rất tán thưởng mà không thể nói ra lời, hắc nói một câu như thiên kinh địa nghĩa: “Nàng biết rồi! Đến thời điểm nàng sẽ gặp, nàng gặp cũng vô dụng!”

Sau đó hắn nói với nàng một câu ‘kỳ quái’.”Nàng thật ra thì nên cảm tạ ta mới phải. Trên thế gian này chỉ cần vận khí nàng mất đi, không còn chỗ dựa thì có dựa vào người nào cũng vô ích. Cha nàng rất có bản lĩnh, mẹ nàng rất lo cho nàng nhưng bọn họ một khi xảy ra chuyện thì nàng có thể lệ thuộc vào ai đây? Sau này nàng dựa vào ta còn có một chút thông minh!”

Mặc dù lời này khiến cho Diêu Hồng không hàn mà lạnh nhưng nàng vẫn giận dữ mắng mỏ:“Người cho rằng người là ai! Dám đối với bốn tiểu thư nói lời như thế! ?”

Gã thanh niên đầy tà khí kia trả lời như lần trước trả lời nàng:“Ta là Tập Tà!”

“Ta dựa vào người?” Diêu Hồng nổ giận lớn tiếng hét chói tai, “Người đi chết đi! Người cút đi cho ta!”

Tập Tà không kích động chỉ báo cho nàng:“Ta không chết được! Nhưng người nàng yêu chỉ sợ phải chết rất thảm. Còn nếu ta đi thật không ở chỗ này thủ hộ nàng thì e rằng nàng mới thật là không may mắn đấy!”

Hắn nói thật.

Đến lần thứ hai Diêu Hồng muốn chuồn êm liền gặp được ba người phi nhân, tựa như thú mà không phải là thú, quái vật.

Nàng vừa thấy được dạng ‘người’ như vậy tâm đã luống cuống hơn phân nửa. Bọn họ một có miệng không có mũi, một có mũi không có miệng, còn một toàn thân mũi hoặc miệng cũng không chỉ là cái hố sâu, tất cả đều là lỗ thủng.

Diêu Hồng cùng bọn họ cũng quả thực ‘không thể đánh’.

Bởi vì chiêu thức, võ công với ‘bọn họ’ cũng vô ích.

Không dùng được.

Diêu Hồng đúng là đã đâm ‘bọn họ’ bảy tám đao nhưng bọn họ vẫn như lang như hổ, giống như mị như yêu. Thoáng cái đã đè nàng xuống ngoác cái miệng to như chậu máu cùng những cái hố trên mặt dự định sẽ cắn nàng, xé nàng, nuốt chửng nàng đồng thời híp mắt phát ra tiếng kêu ma mị.

‘Bọn họ’ rất thối.

Thối như đồng phân nát vụn bắn tung toé.

Diêu Hồng thật sự sợ hãi, nàng thật sự không có cách nào nghĩ ra trong nhà mình, trong vườn mình tại sao lao tới nhiều quái thú như vậy.

Nàng hiện tại bắt đầu hiểu được tại sao gần đây mỗi khi đêm khuya đều sẽ nghe được tiếng gào thét bi thảm khiến nàng dựng tóc gáy lên rồi.

... nàng chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ chết trong tay quái thú này. Càng chưa từng nghĩ quá lại sẽ chết trong nanh vuốt quái thú trong nhà mình!

Nàng hết sức kinh hoàng cho dù chưa bị cắn xé cho chết cũng bị hù chết. ‘May là’ khi đó tên thanh niên tà khí kia ‘vừa’ xuất hiện.

Hắn vung tay lên phát ra thanh âm hết sức cổ quái những thứ ‘dã thú’ kia liền ‘lui’ đi.

Mặc dù lúc đi chúng một mặt buông tay một mặt đâm ngực, một mặt cam chịu một mặt mắt vẫn lộ ra hung quang nhưng vẫn là từng con một lui xuống.

“Ta nói đúng không?” Tập Tà giữa đêm khuya dưới khóm hoa ngũ điệp bình tĩnh như đang bình luận một bức tranh sơn thủy:“Nàng gặp ta thực là may mắn!”

Diêu Hồng vẫn chưa hết hoảng sợ.

“Nếu ta đến chậm một bước!” Tập Tà giọng nói một chút ác ý cũng không có nhưng hắn mỗi một câu nói cũng tựa như không có hảo ý mà còn bức ra tà khí làm cho người khác bủn rủn xương cốt:“Nàng sẽ bị dã thú cắn xé tan xác rồi ... bọn họ khi giết người thích uống máu trước, thích nhất phát tiết dục tính!”

Sau đó hắn tựa như gia trưởng trách phạt một đứa trẻ phạm sai lầm: “Nàng có cần chuyện gì cũng có thể được cho phép, ta là người dễ thương lượng. Nàng tại sao phải trốn đi?”

Diêu Hồng chỉ khóc.

Nàng biết vào lúc này rơi lệ là hành động yếu thế nhưng nàng bởi vì quá sợ hãi, bất lực không nhịn được nước mắt rùng rùng.

“Là cảm thấy buồn bực sao?” Tập Tà lại thay nàng đoán: “Được rồi! Ta sẽ đưa nha hoàn Tiểu Hồng đến ở với nàng!”

Diêu Hồng tựa như lại có một tia hi vọng.

“Mẹ đâu?” Nàng buồn bã hỏi: “Người không phải nói bà sẽ đến đây sao?”

Nàng muốn hỏi còn có Công Tôn Yêu Hồng, muốn biết hơn nữa chính là Công Tôn Dương Mi. Nhưng nàng hiện tại đã rõ ràng hiểu chuyện, chỉ sợ nàng sẽ không dễ dàng nhìn thấy bọn họ nữa rồi ... nhưng cha không phải cả mẹ cũng vứt bỏ chứ?

Tập Tà nghe xong chỉ buông một câu: “Nàng gấp làm gì? Lời nói của ta nhất định thực hiện chỉ là sớm muộn thôi!” rồi đi mất.

Buổi tối hôm đó, lúc Diêu Hồng băng bó, xoa dịu những vết thương trên người. Bỗng nhiên ánh nến chao nghiêng Công Tôn Tiểu Nương đã đến.

Nàng tiều tụy.

Nàng già nua.

Nàng thậm chí cả người đầy vết thương, có vết trầy xước, có vết thương lớn nghiêm trọng hơn chính là nội thương.

Diêu Hồng vừa nhìn thấy bà đã quên hết tai kiếp của mình hết sức lo lắng muốn hỏi mẫu thân của nàng ‘Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?’

“Cha con điên rồi!” Công Tôn Tiểu Nương phẫn nộ nói: “Lão vốn có tài cán người nhưng đã tâm quá lớn, lớn đến mức cái gì cũng có thể hy sinh, lớn đến mức cái gì cũng không quản. Lão hành sự thương thiên hại lý không bằng cảm thú. Ta khuyên lão. lão không nghe. Ta ngăn cản lão, lão đánh ta.”

Sau đó mẫu thân của nàng phát hiện nàng cũng không sung sướng, trên người cũng đầy thương tích. Công Tôn Tiểu Nương rất nhanh hiểu được. Diêu Hồng nói cho bà biết Công Tôn Dương Mi, Yêu Hồng cũng có thể có thể vì chuyện này mà ‘mất tích’, còn nhắc tới cử chỉ cổ quái của Công Tôn Dương Mi, mẹ nàng biểu hiện hết sức kích động nghiêng răng cười lạnh nói: “Bọn họ thật quá đáng! Rốt cuộc cũng gây ông đập lưng ông mà thôi! Ta không nghĩ tới ngay cả người của mình mà cũng có thể đối đãi như vậy. Ta đã không còn cách nào rồi chỉ còn toàn lực phá hỏng kế hoạch của bọn họ thôi!”

Diêu Hồng kinh hãi: “Mẹ ơi! Người phải cẩn thận...”

“Con không cần lo lắng! Mẹ nếu thật ngăn trở không nổi âm mưu của bọn họ thì không thể làm gì khác hơn là liên thủ cùng An Nhạc đường kiện lên Chánh Pháp đường nhất định phải chặn lại trận họa kiếp này ...” Mắt Công Tôn Tiểu Nương ước ướm vuốt mái tóc đen tuyền của Diêu Hồng giọng nói thâm ảo: “Mẹ làm như vậy là vạn bất đắc dĩ nhưng cha con như đã nhập ma hành vi tác tệ oán khí xung thiên ... mẹ đành như xuống địa ngục, vào vạc dầu, xông Nam Thiên môn dốc sức một lần quyết không thể để cho có thêm người bị hại nữa!”

Cũng chẳng biết sao khi đó ánh nến lập lòe chiếu lên bức tranh cùng hai hàng chữ của Công Tôn Dương Mi, Diêu Hồng lúc này chỉ cảm thấy rất bi thương.

Nhưng nàng bỗng nhiên từ trong lòng nảy sinh nghi vấn.

Tại sao Công Tôn Dương Mi còn đang cùng nàng ân ái mặn nồng lại viết ra câu ‘Thử tình khả đãi’ hoài nhớ ấy. Hơn nữa còn viết lên chữ ‘sáng nhiên’?

Vì sao?

Nàng không tìm được đáp án.

Bởi vì mẫu thân nàng cũng không trở về .

Tuy nhiên, Tiểu Hồng tới.

Tới làm bạn với nàng.

Cùng nàng.

... giúp nàng vượt qua năm tháng dài đằng đẳng.

Về phần Tiểu Hồng những ngày gần đây với những chuyện phát sinh tại Nhất Ngôn đường cũng bị dọa cho run sợ, kinh hãi không thôi.

Bởi vì chuyện rất đáng sợ.

Rất quỷ dị.

Tất cả đều phát sinh ở trong nhà Diêu Hồng, bên cạnh nàng. Thoáng cái mọi sự quen thuộc đều vì khấn trương mà xa lạ, phần lớn thái độ mọi người cũng không giống lúc trước, mỗi người ai cũng mang nghi ngờ, sợ hãi tựa như cảm giác thấp thỏm chờ đợi một đại nạn, một trường họa kiếp hoặc trời phạt biết sẽ đến nhưng không biết đến khi nào.

Chỉ có hoa vẫn nở rộ.

Nở rất nhanh, rất tươi đẹp, bách vô cấm kỵ.

... tựa như chúng cũng biết nở hết lần này rồi đa tạ tòi huỷ diệt. Hôi phi yên diệt.

Ở đây từ xưa tới nay được xưng danh là ngọn núi thần, nhiều đời hoàng đế đều dùng nơi đây để tiến hành phong thiện đại điển, chúc thần giỗ tổ , có danh thắng cổ tích, hành cung, thần miếu, phân bố chằng chịt, nét khắc trên bia đá nơi nào cũng có. Lâu, điện, hiên, các, tự, đình, đình, cung, quan, bài, kỳ bố trí chót vót cao ngất trên núi, giữ nơi yếu hại, điểm tô thêm cảnh sắc.

Song lần này lên núi, đến trên đỉnh núi gió rất lớn, tuyết còn chưa rơi nhưng so với tuyết rơi còn lạnh lẽo hơn bội phần.

... tuyết rơi nhanh, thật sao?

Trên núi có bảy tử thi.

7. Chương Ba (phần 3) Hai Kẻ Cô Đơn

Bọn họ bảy người cường hành vũ dũng, tinh thần bạo liệt. Bọn họ cũng có danh tiếng, trong gia tộc được người bao che cũng khiến người khác tôn kính. Trên giang hồ cũng có danh dự có địa vị.

Trong đó một người có chí khí, hoài bão phấn đấu trở thành chính chủ, làm đại nhân vật thay đổi lịch sử.

Trong đó một người có chí khí thấp nhất cũng muốn chơi đùa với hết gã mỹ nữ gã thầy trong đời.

Còn có một tên đồng tính, gã đi không trở về khiến cho ba nam tử thân mật với gã thương tâm muốn chết.

Người thì có hứng thú nuốt chửng con gián, thần lằn cùng cuốn chiếu hết sức cổ quái, cho đến khi gã chết vẫn chưa có người nào phát hiện gã có hành vi khác thường.

Có một gã bởi vì bạt thương tương cứu một quả phụ cùng hai cô nhi mà bị thương đứt mất hai ngón tay, gã cũng vì vậy danh tiếng lan truyền nhưng gia tộc của gã cùng người trên giang hồ dĩ nhiên cũng không biết gã sau đó ở chỗ không có người cường hiếp vị quả phụ xinh đẹp mà bạc mệnh vốn không chút đề phòng gã, bởi vì gã muốn bảo tồn tốt danh tiếng nên gã đem mẫu tử nữ ba người đẩy xuống sườn núi sau đó gã tiếp tục thụ hưởng dụng vinh dự.

Có một tên rất yếu ớt chỉ cần nghe Khổng Tước kêu toàn thân sẽ run lấy bầy tìm chỗ nấu thân nhưng có trời mới biết gã lúc ân ái thích cắt đứt huyết mạch của nữ tử để cho gã khi tiến vào trong cơ thể cô gái ấy sẽ đạt được cao trào đồng thời cũng hưởng thụ khoái cảm từ cô gái đang chảy máu bên dưới.

Còn một là người bình thường chỉ là gã thích tiểu tiện lên miếng ngồi nóng, đại tiện trên trên sông băng, gã hoan hỉ khi ngửi thấy được mùi thịt sống nướng cháy, thường thường gã đem dịch nhân giữ lại mà không giết phong bế huyết đạo rồi đem tay chân dịch nhân đi nướng, gã hưởng thụ cái mùi khét cùng tiếng kêu thảm thiết của đối phương, theo gã (chỉ) nói cho đồng môn sư huynh đệ của hắn rằng ‘Cảm giác kia giống như vừa chế tạo ra một thanh thương tốt đồng thời cũng xuất tinh!’

Nhưng bây giờ bọn họ cùng nằm trên núi, nội tạng đông vút tây bở, không trọn vẹn, không hoàn toàn trên mặt đất, nếu như không có người nào nhặt xác thì rất nhanh sẽ mục ruỗng hóa thành bùn đất, hoà vào thiên địa người thần không hay, so với bầy con thiềm thừ, con gián hoặc bọ chó cũng không có gì khác nhau.

Bọn họ chết đi, khi còn sống vốn không ư ý điều gì.

Bọn họ chết đi cũng không thể đổ lỗi cho ai.

Nhưng tại nơi hoang vu và cổ xưa, huy hoàng và uy nghiêm này, người sống còn có hai.

Ít nhất còn có hai.

Diêu Hồng cùng Thiết Tú.

... cô nương cùng Sơn Kiêu.

Gã đột nhiên tung mình nhảy xuống vực.

Diêu Hồng sợ hết hồn.

Nàng không nghĩ tới cầm thú kia lại đi tìm chết!

... vào lúc này lại đi kiếm chết!

(dã thú dù sao cũng là dã thú không thể nói lý!)

Nhưng nàng ngay sau đó phát hiện ra không phải vậy.

Sơn Kiêu vẫn còn sống một tay bám trên vách núi, hai chân di chuyển miễn cưỡng cố hết sức dịch chuyển thân hình còng kèn mà mập mập leo lên, gã dùng tay còn lại hết sức vận lực hướng tới chùm hoa trên vách núi mà vươn tới.

Dưới người gã là vực sâu vạn trượng rơi xuống dưới ắt tan xương nát thịt hài cốt không còn.

Toàn thân gã chỉ có mấy ngón tay chống đỡ cả thân hình to lớn không gì so sánh được.

Mỏm đá bên vách núi đã hơi không chịu nổi, đất đá vụn rơi xuống lả tả.

‘Nó’ bò dưới vách núi thở gấp nhưng vẫn dùng hết khí lực đưa tay hái hoa.

Hoa trên vách đá.

Người đã ở bên bờ tuyệt cảnh.

Diêu Hồng bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.

Chuyện này làm cho tim nàng đột nhiên đập nhanh như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Nàng sao không thừa dịp này giết ‘Nó’!

Trên mặt đất có đao.

Thân đao đen nhánh.

Mặt đao phản chiếu sát khí bùng phát trên gương mặt với đôi má lúm đồng tiền nứt nẻ của nàng.

(giết nó sao!)

... giết nó sẽ xong hết mọi chuyện!

Tay tại vách đá.

Những ngón tay như một khối đá nát vụn, một ngón dập nát, một ngón khô héo như một cây bút hỏng. Tóm lại, không giống như ngón tay người nhưng nó vẫn nắm chặt trên vách đá không buông.

Buông sẽ mất mạng.

... là tánh mạng của 'nó'.

Mặc dù tựa như 'dã thú' nhưng như nhau đều quý trọng tánh mạng.

Nhưng lần này dao đang ở trên tay Diêu hồng.

Tánh mạng 'nó' đang dưới đao nàng.

Nàng chỉ cần một đao chém xuống, bất kể là ngón tay thú hay người, 'nó' ắt hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Đao quang lập loè gương mặt.

... một đao này có thể giết nghiệt chướng này.

Trên núi.

Trước vực thẳm có nữ tử cầm đao.

Trên vách đá dựng đứng có đoá hoa, đỏ rực.

Đao của nàng muốn thấy máu tươi.

Nàng tuyết lạnh băng tâm biến chuyển khốc liệt, cuồng nộ. Tuyết nóng, nóng như lửa, tuyết bỗng

oOo

Lúc này, Thiết Thủ cùng ác đỉu đang tại Nhất diêm viện hết sức chăm chú đọc phần cuối Thảm Hồng.

... mặc dù bọn họ cũng cảm giác được phía ngoài đang xảy ra rất nhiều chuyện, phảng phất đang tiến hành điều động rất nhiều lộ nhân lực cũng hoàn thành phân bố nhiều việc.

Nhưng bọn gã cũng phát hiện quyển sổ mà Tiểu Hồng lấy tánh mạng đổi lấy hết sức trọng yếu. Hơn nữa đối với cả vụ án cung cấp nhiều đầu mối trọng đại.

Bọn họ nhất định phải đọc xong nó.

Bọn họ thậm chí còn phát giác bên ngoài cửa sổ có người đang đang giám thị bọn họ đọc.

... thần thái những người đó trông giống như không phải là đang nghĩ bọn họ đang đọc mà là đang mưu đồ bí mật hạ độc, như lâm đại địch.

Thậm chí thái độ không khác lúc vừa rời dưới tàng cây Tử Vi bọn chúng vây quanh Thiết Thủ

Chỉ là, Lưu ác đỉu kinh nghiệm lâm chiến phong phú

... Lưu gia có tam huynh đệ, ba người đều là cao thủ. Một người là gọi là Trọng Thủ là hảo thủ dưới trướng Chu Nguyệt Minh. Một người là Lão Yêu thủ hạ, đại tướng cũng là quý nhân trong tập đoàn sát thủ Hữu Kiều. Ác đỉu nguyên danh là Mạnh Cần cùng kỳ đệ Trọng Thủ phục vụ chung một chủ, do tác chiến dũng mãnh đối địch tàn nhẫn nên bị người trong giang hồ gọi là 'thú', 'cầm' vừa vắn thành đôi cũng vừa lúc có thể hình dung hai huynh đệ này lúc giết địch nhanh nhẹn dũng mãnh. Tương tự, Lưu Quý Nhân cái danh tự này thì may mắn hơn nhiều bởi vì gã thường buồn bực không vui, sắc mặt luôn lo âu nên trong chốn võ lâm nhiều nhất cũng chỉ gọi gã là Kỷ Nhân, Ưu Thiên mà thôi.

Ít nhất cũng tương đối văn nhả một chút.

Ác đỉu luôn luôn dùng mãnh gan dạ.

Dùng mãnh gan dạ.

Đối địch gã thường giết người, phá phổi, khoét tim, phạt đầu đều là chuyện bình thường. Cũng giống vậy nếu như phạm nhân có thể chiến thắng gã, kết quả của gã cũng chẳng khác. Gã là loại người vì đã kích địch thủ, đánh trọng thương đối phương có lần không tiếc vừa ra tay song thủ đã xuyên vào người, mò mẫm, sục sạo ... thậm chí nhân lúc địch nhân không phòng bị đưa tay đâm xuyên mắt đối phương, vẫn chưa dừng lại mà ngón tay đi tiếp trở ra sau ót địch nhân!

Cho dù đối thủ là nữ tử cũng không có gì khác biệt.

Nhưng ngay cả gã dạng người tàn nhẫn như thế khi đọc phần cuối Thảm Hồng cũng khó tránh khỏi có chút không đành lòng. Đối với Thiết Thủ mà nói thì càng thêm không đành lòng gấp mấy lần.

Phiêu Hồng tiểu ký viết.

Hoa ở bên ngoài đã sắp héo tàn rồi. Nhưng ta bao lâu nữa mới có thể đi ra ngoài ...

‘Đi ra ngoài!’ là đại biểu của tự do, có thể trở về cuộc sống hạnh phúc trong quá khứ. Thậm chí có thể gặp lại được mẫu thân, Công Tôn Yêu Hồng, Công Tôn Dương Mi ...

‘Đi ra ngoài!’ là tâm nguyện của Diêu Hồng.

Tâm nguyện lớn nhất.

Tâm nguyện lớn nhất thường thường không đạt được .

... trong biển người mênh mông có mấy người tâm nguyện lớn nhất có thể được như nguyện ?

Đối với bất kỳ người nào mà nói ‘Có thể đi ra ngoài’ chỉ là tâm nguyện nhỏ bé, tâm nguyện cơ bản. Người tùy lúc cũng có thể để sách xuống bước ra ngoài nhưng đối với Diêu Hồng mà nói đó là một hi vọng tuyệt vọng.

Khó khăn như lên Thục đạo.

Khó như lên trời.

... nếu như không phải gặp được tình cảnh này ai có thể biết bây giờ có thể tự do tự tại, xuất nhập đã là hạnh phúc lớn lao?

Chẳng lẽ người tới lúc thật sự mất đi hạnh phúc mới biết được hạnh phúc đáng quý, mới biết được đó chính là hạnh phúc?

Hoa tàn là vì chuyển mùa, tánh mạng cùng sự trao đổi chất ở cỏ cây đều giống nhau.

Còn người là vì vận khí tốt đã qua đi.

Diêu Hồng cô nương vận rủi đã tới, mà tới hết sức huy hoàng cường đại, không thể chống cự, thế tới hung hăng tuyệt không chừa lối thoát.

Diêu Hồng vẫn bị giam lỏng.

Chỉ có Tiểu Hồng còn có lúc xuất nhập nhưng đều bị giám thị.

Nhân thủ Nhất Ngôn đường nhanh chóng có sự biến chuyển, những lão thần tử trước kia không phải là không ở trong đường thì là chết bất đắc kỳ tử nếu không thì là chết trận, hy sinh oanh liệt.

Trước mắt vinh dự thăng chức tại nội đường trở thành phụ tá đắc lực Tôn Cương không phải là Công Tôn Dương Mi mà thay vào đó là người khi mới vào Nhất Ngôn đường chỉ là một tiểu tốt (có lẽ lúc ấy địa vị của gã cũng chỉ như một tên lo chuyện ăn sáng cho mọi người?) mà nay được tôn xưng là Đại tổng quản Tập Tà.

Tôn Tử Hôi vẫn là hồng nhân trong nội đường.

Gã là người thân cận bên cạnh Tôn Cương, Tôn Cương luôn tín nhiệm gã, chỉ là tín nhiệm không nhất thiết phải trọng dụng ... Mà nay, Sơn Quân đối với gã cũng đã ủy thác trách nhiệm rất nặng nề.

Một người khác chính là Thiết Tú.

Thiết Tú khó có thể coi là ‘người’ chỉ có thể coi là cầm thú hoặc là quái vật.

‘Nó’ là tiêu chuẩn. Đối với Sơn Quân không tiếc mạng không có câu oán hận cũng không nói tiếng nào. Thậm chí không có tư tưởng giống như là Sơn Quân đang nuôi một con chó săn, xuất thủ tàn độc, khát máu tàn nhẫn, không chừa lối thoát cơ hồ ngay cả nhân tính cùng tình cảm cũng không có chỉ toàn tâm toàn ý vì Nhất Ngôn đường làm một việc, giết người!

Có lẽ, đối với đại đa số người khác mà nói. ‘Nó’ chính là thành phẩm mà từ lúc Công Tôn Dương Mi mất tích sau đó mới chính thức công khai xuất hiện (trước kia nhiều nhất chỉ là khóa trong hầm ngầm, buồn bã cầu sinh cuối cùng bị hủy diệt.) Trước đây Thiết Tú cơ hồ không tồn tại có lẽ còn có người nghe nói qua Nhân Hình Đăng Khắc nhưng không ai từng thấy qua loại quái vật này.

Thật ra thì cũng không chỉ là ‘Nó’, mà là “bọn họ”, bởi vì hình thức quái vật này ở Nhất Ngôn đường càng ngày càng nhiều, càng ngày càng thường gặp, cũng càng ngày càng đáng sợ. Thế lực Nhất Ngôn đường cũng càng lúc càng lớn, uy danh càng ngày càng lan rộng. Dĩ nhiên hình tượng cũng càng ngày càng bại hoại.

Có lẽ Sơn Kiều Thiết Tú chẳng qua là quái vật xuất sắc nhất dưới trướng Tôn Cương. Cường hãn nhất, đáng sợ nhất cũng trung thành nhất.

Nhưng đối với Diêu Hồng mà nói thì không phải là như thế.

Nàng chẳng những từng cùng Yêu Hồng thông qua ở trong hầm ngầm trông thấy một đám hình nhân xấu xa, ti tiện chen chúc nhau trong một không gian chờ chết, cũng đã gặp qua mấy lần cái gọi là Đăng Khắc thành công ở trong sân làm một chút ít việc như quét sân, dọn củi, xếp gạch, gánh phân.

Bọn họ chỉ yên lặng làm việc, tình cờ lại nổi điên lên cầm đá đồ đập, đánh lên đầu của mình, cầm trức đâm vào bắp đùi của mình đến nỗi máu chảy ròng ròng nhưng lại không thấy họ đã thương người hại.

Chỉ là cơn điên của họ rất nhanh chóng trôi qua. Lúc ấy phát lệnh phần lớn là Sơn Quân có khi cũng là Công Tôn Dương Mi có lúc là Tôn Tử Hôi. Bọn họ chỉ cần phát ra ám hiệu những thứ Đăng Khắc khác sẽ nhất loạt xông lên đem tên Đăng Khắc tạo phản kia cắn xé, nhai nuốt sạch sẽ từ thịt đến xương không chừa lại một mảnh nhỏ.

Diêu Hồng trông thấy sợ đến nổi da gà.

Nàng vốn cũng như phần lớn mọi người đối với đám Quái vật này rất sợ hãi, chán ghét.

Nhưng nàng lại phát hiện thì ra là những thứ này Đăng Khắc này vẫn còn bản tính thiện lương.

Có một giai đoạn bởi vì Công Tôn Dương Mi quá mức tập trung tinh thần vào việc luyện chế Nhân Hình Đăng Khắc xem nhẹ Diêu Hồng. Diêu Hồng khổ sở trong lòng từng trong đêm trắng ở trong vườn hoa một mình thổi tiêu.

Nàng vốn thổi tiêu rất giỏi, rành âm luật.

Nàng thích thổi tiêu.

Khi tịch mịch nàng thổi tiêu tự tiêu khiển.

Thổi xong một khúc nàng đột nhiên cảm thấy rất nhớ Công Tôn Dương Mi, rất nhớ cuộc sống ở An Nhạc đường, hai loại hoài niệm hợp chung một chỗ làm lỗ mũi cay cay, lệ rơi lã chã.

Không ngờ lại có tiếng nước nổ truyền đến.

Tiếng nước nổ nước mắt ròng ròng hết sức khó nghe tự như là tiếng giấy dựa gào thét của một đứa bé bị bóp cổ vậy. Diêu Hồng ỷ vào đây là vườn hoa nơi Phi Hồng hiên của nàng, ai dám ở chỗ này gây chuyện? Liền thấp giọng quát:“Người nào!”, sau đó ngó quanh lần tìm theo thanh âm phát ra sau phát hiện một con thú vừa xấu vừa hôi thối, một Nhân Hình Đăng Khắc ở đó ngoác ‘miệng’ khóc.

Khuôn mặt đầy lệ.

Diêu Hồng ngăn ngơ.

Nàng thật sự là không nghĩ tới quái vật cũng sẽ khóc!

Quái vật đúng là đang khóc.

Hơn nữa còn khóc rất thương tâm.

Diêu Hồng có chút bất ngờ.

Nàng không rõ quái vật này vì sao phải khóc.

Nàng chỉ nhớ rõ lúc Đãng Khắc nhìn thấy nàng tựa như rất sợ sệt, cũng rất nao núng, đặc biệt là lúc Đãng Khắc nhìn nàng sâu trong ánh tỏa sáng, đỏ lên vừa có chút yêu dị lại như có chứa tình cảm.

... tựa như sâu thẳm trong ánh mắt gã chính là màu đỏ của trái tim.

(thật là kỳ quái quái vật làm sao có tình cảm? Dã thú làm sao nghe tiêu!?)

Cho nên nàng đánh tiếng nói quái vật chớ sợ.

Quái vật quả thực không có sợ hãi nữa.

Nàng gặp được quái vật này sau đối với quái vật bắt đầu có cách nhìn khác.

Thì ra là bọn họ cũng có cảm tình.

Bọn họ cũng có nhân tính.

... Bọn họ cuối cùng có phải là ‘người’ không?

Điểm này tựa như đã trở nên không trọng yếu. Dù sao với Diêu Hồng mà nói chỉ cần bọn họ có nhân tính là được. Mèo, chó, chim nhỏ cũng là cầm thú nhưng chỉ cần thông nhân tính là nàng có thể tiếc thương có thể trao đổi rồi.

Diêu Hồng nhất thời cao hứng còn làm một chuyện

Hái một đoá hoa đưa cho nó.

Đó là đoá Mãn Sơn hồng.

‘Nó’ liếc thấy đoá hoa từ cánh tay nhỏ và dài, bàn tay trắng nõn đưa tới nhất thời không biết làm thế nào cho phải. ‘Nó’ chỉ biết che mặt xấu hổ, né tránh, sợ hãi rụt rè như muốn chui xuống đất, xuống sâu trong lòng đất giấu mặt, không dám đối mặt.

‘Sợ cái gì, tránh cái gì?!’ Diêu Hồng quát: “Đây là ta hái cho ngươi!”

Sau đó nàng không ngại tanh hôi thay ‘nó’ cài đoá hoa lên mái tóc.

Mang cài đoá hoa trên mái tóc.

Quái vật hoàn toàn ngơ ngẩn.

Diêu Hồng thấy hình dạng vừa xấu vừa ngơ ngác bất giác bật cười một tiếng rồi trở về phòng.

Chỉ còn lại ánh trăng cùng quái vật, cùng với đoá hoa trên mái tóc ‘nó’.

Mãn Sơn hồng.

Nàng trở về trong khuê phòng tại Phi Hồng cư vẫn hoài niệm Công Tôn Dương Mi.

Vẫn hoài tưởng cuộc sống trước đó.

Nàng vẫn hoài nhớ cái không khí ấm áp ở An Nhạc đường, cái ân cần quan tâm, cái rừng hoa huy hoàng rực rỡ, cái bếp lửa nhỏ bập bùng.

Nàng mang theo hoài niệm ấy nước mắt chảy dài bên mắt ngủ thiếp đi.

Quái vật kia cũng đang đứng bên ngoài cửa sổ phòng nàng, suốt đêm.

‘Nó’ trên đầu vẫn mang đoá hoa nàng cài.

Đại hồng hoa.

... nét mặt như đang cười, cảm giác tốt lành.

Mặc dù đến ngày kể quái vật vì đoá hoa này bị người ta nhạo báng, bị người ta lãng nhục. Thậm chí Tôn Tử Hôi cùng Tôn Cương quát roi cực mạnh ‘nó’ vẫn che chở đoá hoa này. Khi đó nếu không phải Công Tôn Dương Mi đi ra ngoài nói giúp ‘nó’ một câu ‘Nó giữ lại đoá hoa này thì sao ... một đoá hoa có là cái gì đâu!’ thì có khi nó đã bị đánh chết.

Đóa hoa này không lâu sau héo tàn.

Song đoá hoa này trong lòng nó vĩnh viễn trường tồn.

Đóa hoa hồng vẫn tươi đẹp.

Đóa hoa bình thường.

Nó cũng chỉ là một con quái vật bình thường ... một con trong rất nhiều quái vật mà thôi.

Nhưng nó sau đó rút cuộc lại có tên.

‘Nó’ được gọi là Thiết Tú ... gọi như thế bởi vì trên người nó chẳng những có mùi rỉ sắt còn có loang lỗ vết tích cháy xém, một chút, từng cục, từng bệt từng bệt dính vào da cùng đám lông dài ngoằng tựa như những sợi gân máu.

Ngoại hiệu nó là Sơn Kiêu.

Cũng bởi vì Diêu Hồng gặp được ‘đời trước’ của Sơn Kiêu nên đã khiến nàng tỉnh ngộ.

Những thứ này ‘quái vật’ có thể không phải là ‘dã thú’ mà là người!

... nếu không, làm sao sẽ nghe hiểu âm luật? Làm sao khóc? Làm thế nào cảm động!

Cho nên, nàng dùng nhiều phương cách dò hỏi cuối cùng từ mẫu thân của nàng dò hỏi được chút chuyện lại từ Tôn Tử Hôi giả hờn giả dỗi khiến cho gã lạc hồn thất phách nhất nhất nói ra ‘tường tận’ phương pháp chế tạo Nhân Hình Đăng Khắc.

Thì ra là Nhân Hình Đăng Khắc chẳng những là ‘Thú’ mà cũng là ‘người’.

Đây là sứ mệnh của Tôn Cương do đường chủ Nhất Quán đường Thần Thương hội Tôn Tam Điểm giao phó, Bí mật chế tạo loại ‘vũ khí’ này.

Lúc ấy thế lực Nhất Ngôn đường đang bị Nã Uy đường uy hiếp.

Mà cũng đương lúc quần hùng quật khởi. Sơn Đông Vạn Mã đường Bạch gia uy danh vang dội, Đông Bắc Thành Tụ Đức Trầm gia xuất môn một nhân vật siêu quần bạt chúng, binh cường mã tráng, cao thủ như mây. Nhất Ngôn đường nếu không có đối sách sẽ liên lụy thanh thế của Thần Thương hội trên giang hồ khiến nó trong mất đi uy thế trong võ lâm.

Hơn nữa với cách dùng người của Thái Kinh thì Thần Thương hội nếu không trùng chấn uy danh nhất định sẽ bị vứt bỏ.

Việc này khiến Sơn Quân hết sức lo âu.

Cũng vô cùng nôn nóng.

Nhưng nhờ tổng đường chủ Tôn Tam Điểm hết sức tác động Nhất Ngôn đường cuối cùng cùng Nã Uy đường liên thủ đồng thời cùng Hắc Diện thái gia vốn trên giang hồ thành danh với việc chế tạo kì binh kỳ khí hợp tác tiến hành tạo ra một loại ‘binh khí’ mà ở Văn Nam Thái gia cũng không tiện chế luyện.

Đó chính là Nhân Hình Đăng Khắc.

Bất kỳ binh khí đều cần được người có khả năng vận dụng nó mới có thể trở thành lợi khí.

... nếu sử dụng không được thì dẫu vũ khí lợi hại thì cũng là thùng rỗng kêu to.

Đưa thanh Kim Hồng kiếm phẩm kim phá ngọc cho một gã đồ tể nơi thị tứ hay tên tiểu phu sử dụng có lẽ còn kém hữu dụng hơn một thanh đao hoặc một con dao chặt củi.

Một quốc gia nếu muốn mở rộng lãnh thổ, hoàn thành bá nghiệp việc đầu tiên cần chính là nhân tài cùng chiến sĩ ... trong võ lâm các nhà, các lộ bang phái, gia tộc cũng như thế.

Có vũ khí cường đại cố nhiên trọng yếu nhưng trọng yếu hơn là có thể có nhân tài đem uy lực của nó phát huy toàn diện.

Hắc Diện Thái gia thiện chế tạo vũ khí, lần này ý đồ bọn họ là đem người cùng vũ khí hợp nhất trở thành một loại vũ khí kinh khủng nhất.

Nhưng, chỉ cần là người thì tư tâm, có khi có sợ chết, có khi có dã tâm, còn có các loại dục vọng cá nhân ... nhưng binh khí, bản thân nó không phản bội chủ nhân của nó.

Chỉ là binh khí không thể tự mình phát động tiến công, tập kích, bảo vệ chủ tử.

Ý niệm chế tạo binh khí của Thái gia chính là: huỷ diệt nhân tính, hỗn hợp thú thể, tạo thành một loại quái vật vừa kiên cường vừa hung hãn, vừa trung thành lại không có tư tưởng, vừa là “binh khí” cũng là “nhân tài”, người không cần phải lo lắng nó có phản nghịch (bởi vì nó không có tư tưởng), vừa thao túng cả đời (bởi vì nó không có thất tình lục dục) như vậy chẳng phải là tận thiện tận mỹ vậy!

Hắc Diện Thái gia mặc dù có tư tưởng này nhưng bọn họ lại không thực hiện được.

Chương môn của bọn họ Hắc Sát Thần Thái Đại Bạch mấy lần tiến hành kế hoạch này đều chịu khổ thất bại nguyên nhân có mấy việc.

Thứ nhất, “Hắc Diện Thái gia” vẫn không thể coi như là một gia tộc lớn trong võ lâm (vì vậy bọn họ mới nghĩ ra cách chế tạo ra loại vũ khí siêu quần này), bọn họ có dị động tức thì bị các bang phái cùng gia tộc khác quấy nhiễu, công kích. Hắc Diện Thái gia không dám công khai cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Chuyện thứ hai gia tộc của bọn họ tại đất Vân Nam giàu có, đông đúc phồn vinh bị các lộ các phái giám thị ngay cả triều đình cùng Hình bộ đối với bọn họ cũng không buông lỏng, bọn họ nếu như phóng tay làm càn chỉ sợ trong ngoài thụ địch, hắc bạch lưỡng đạo đồng loạt liên thủ tiêu diệt bọn họ. Huống chi, tài lực cùng nhân lực của bọn họ cũng hết sức thiếu thốn.

Thứ ba, chế tạo loại vũ khí này thành thì hưng gia hưng mạnh bại thì thân bại danh liệt. Hắc Diện Thái gia chủ cũng cảm thấy gánh chịu không nổi việc thực hiện một kế hoạch có thể biến gã trở thành tội nhân thiên cổ này.

Chuyện thứ tư, Hắc Diện Thái gia đối với này vũ khí này còn chưa hoàn toàn có thể kiến tạo thành công thậm chí còn không thể hoàn toàn điều khiển cùng khống chế.

Chỉ là bọn họ khi chế tạo thứ binh khí cổ quái này thu thập được rất nhiều kinh nghiệm phong phú cùng với nhiều ý tưởng khó lòng tưởng tượng.

Tin tức này khiến đường chủ Nhất Quán đường Tôn Tam điểm có chút quan tâm.

Gã cũng muốn triển khai một kế hoạch lớn chấn hưng Thần Thương hội khiến cho danh tiếng Sơn Đông Tôn gia có thể trấn áp Thực trung Đường Môn, Kim Tự chiêu bài Phương gia, Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia, Lão tự hào Ôn gia, Thái Bình môn Lương gia, Tứ Phân Bán đường Trần gia, Hạ Tam lam Hà gia, Phi phủ đội Dư gia, chỉ Tôn gia gã nhất chỉ độc tú.

Nhưng bằng vào thực lực Lục Đại phân đường Tôn gia trước mắt gã tự biết làm không được chuyện này. Cho nên gã âm thầm cùng Thái Đại Bạch Hắc Diện nhất tộc kết minh dùng nhân lực, vật lực Thần Thương hội đồng thời dựa vào vị trí Đông Bắc thiên viên địa lợi tiến hành chế tạo cùng chăn nuôi Nhân Hình Đẳng Khác, triển khai kế hoạch lớn gan ấy!

Lúc kế hoạch này chưa thành bọn họ chẳng những muốn dấu diếm võ lâm đồng đạo còn muốn tránh xa sự chú ý của quan phủ, Ngay cả phần lớn người của Thần Thương hội nhất là người của Chánh pháp đường cũng chẳng hay biết gì.

Nguyên nhân chính là kế hoạch này quá thương thiên hại lý. Đầu tiên hi sinh không ít người bình thường đem hóa thú tức dùng ngũ tạng đã thú cho tới tủy não cấy vào trong người bình thường nhằm tạo nên sự

phục tùng cùng lực chiến đấu khủng bố nhưng lại huỷ đi nhân tính, tư tâm cùng tư tưởng của bọn họ.

... như vậy Nhân Hình Đãng Khắc sẽ tự biết thần phục, dùng mãnh thiện chiến, háo sát khát máu không từ thủ đoạn nhưng cũng sẽ không phản bội vì tư tâm, bọn họ chỉ khoai trá với một việc: xuất tay cuồng bạo. Một loại binh khí linh hoạt mà không phải lo âu về sau!

Nhưng biện pháp ấy thật sự tổn hại âm đức.

... một người bình thường bỗng nhiên thành không phải người, không phải là thú, mà thành vũ khí. Mất nhân tính thành công cụ mặc người nô dịch chuyện này vô Lâm chính đạo không thể chấp nhận.

Một lòng chủ trì công đạo chủ quản chánh nghĩa Chánh Pháp đường nếu biết được nội tình tất nhiên cực lực phản đối cái kế hoạch đầy tư lợi này!

Nhưng vì tương lai và tiền đồ Thần Thương hội Thần Thương Tôn Tam Điểm không chút do dự quyết định thi hành kế hoạch đó.

Chế tạo Nhân Hình Đãng Khắc.

Nếu không ắt sẽ bị huỷ diệt.

Nhất Ngôn đường có thực lực quân sự cường đại nhất Thần Thương hội, Nã Uy đường là đại bản doanh của cao thủ Tôn gia. Bí kỹ và huấn luyện, Tôn Tam Điểm tiến hành chế tạo Nhân Hình Đãng Khắc nhất định phải được hai đại phân đường này ủng hộ.

Điểm này cũng không tính quá khó khăn.

Bởi vì đường chủ Nhất Ngôn đường Nghiền xương thành tro, Tro cuộn theo gió Tôn Cương cùng đường chủ Nã Uy đường Thanh Long Yểm Nguyệt thương Tôn Xuất Yên hai người bọn họ là người một nhà nhưng cũng là đối thủ cạnh tranh, cừu địch ... song hai người đều có chí khí, có dã tâm và hiếu thắng, háo công đồng thời hết sức tận tâm vì gia tộc.

Tôn Tam Điểm lợi dụng điểm này để cho này tranh thủ sự ủng hộ của bọn họ vì trách nhiệm nặng nề vì gia tộc mà tranh đấu, mà cường liệt chế tạo ra Nhân Hình Đãng Khắc .

Ở tình hình như thế người nào cũng không có lấy một câu oán hận, người nào cũng không có chút nghi ngờ mà chỉ toàn tâm toàn ý muốn đuổi kịp đối thủ cạnh tranh phía trước, mong muốn thành công chế tạo ra một con Nhân Hình Đãng Khắc hoàn mỹ.

... chỉ cần có một con Đãng Khắc thành công những thứ Đãng Khắc còn lại sẽ từ từ cải thiện. Sau đó, Thần Thương hội ‘người’ cường thể mạnh khiến Tôn gia độc bá vô lâm là chuyện đương nhiên chỉ xem sớm muộn hay thôi.

Tôn Tam Điểm hiểu rõ một khi những phân đường khác biết được kế hoạch này nhất định cực lực phản đối. Cho nên gã quyết ý giấu diếm, chỉ cần Nã Uy đường Tôn Xuất Yên, Tôn Bạt Hà, Tôn Bạt Nha ba phụ tử bí mật tiến hành, Hắc Diện Thái gia phái ra phó chủ môn nhân Tử Thần Dẫn Cung Thái Anh Trung ngầm tương trợ, Nhất Ngôn đường Tôn Cương bí mật đốc công cộng thêm Tôn Tử Hối cùng Công Tôn Dương Mi đốc sức yểm trợ, Hắc Diện Thái gia cũng phái tới đệ nhất cao thủ dưới trướng Phục Ngâm Thần Kiếm Thái Tập Tà hiệp lực thật ra là giám sát tình hình.

Cho nên kế hoạch này tam đại phân đường còn lại của Thần Thương hội Chánh Pháp đường, An Nhạc đường cùng Đắc Thính đường hoàn toàn không biết. Tam đại nguyên lão Nhất quán đường cũng chỉ có Ma Tiêu Đạo Trưởng Tôn Tầm Vưu chống lưng lực ủng hộ Tôn Tam Điểm còn lại Bán Biên Kiếm Tôn Phá Gia cùng Trọng Sắc Khinh Hữu Man Bồ Tát Tôn Nộ Oa cũng đều bị qua mặt.

Chỉ là giai đoạn bắt đầu việc chế tạo Nhân Hình Đãng Khắc không thành công,

Hơn nữa còn là rất không thành công.

Chế tạo ra Nhân Hình Đãng Khắc không phải do cho ma diệt nhân tính triệt tiêu hoàn toàn linh tính ngay cả heo chó cũng không bằng mà chính là kích phát tính cách ham muốn giết chóc thô bạo, mãnh liệt nên khó có thể khống chế hoặc lại nao núng khiếp đảm, hèn kém không chịu nổi, đem người cùng những loại thú hung dữ kết hợp kết quả chỉ ra một loại như tứ bất tượng không ra hình dáng và vô dụng .

Những thứ sản phẩm không thành công này bị đem nhốt tại hầm, giam trong lồng mặc kệ bọn họ tự sanh tự diệt hoặc tưới dầu phóng hỏa đem bọn họ nhất loạt tiêu diệt để tránh hiện thế.

Phương pháp tiêu diệt tàn nhẫn dị thường cũng vô cùng lãnh khốc.

Tôn Cương ban đầu vốn cũng không mưu cầu danh lợi. Lão vốn chỉ tính đi tranh thủ tín nhiệm của Tôn Tam Điểm và mưu cầu danh lợi ở Nã Uy đường.

Đấu trí. Đấu lực. Đấu công phu. Lão muốn so một lần xem ai thành công trước có thể chế tạo ra một Nhân Hình Đăng Khắc hoàn hảo. Nhưng về sau lại không phải là vậy. Chuyện chế tạo Nhân Hình Đăng Khắc rất kỳ lạ, nó hình như là một loại thuốc, một loại trò chơi giống như đánh cuộc lại giống như chơi gái cũng giống như hút thuốc phiện. Từ lúc bắt đầu chỉ là hiếu kỳ lướt qua nhưng đến lúc uống rượu độc để giải khát thì sa nẻo trầm luân, vạn kiếp bất phục.

Tôn Sơn Quân càng làm càng thật tình.

Càng chế tạo càng nghiệm.

Thậm chí là càng thất bại càng muốn thành công.

Lão sau này muốn ngừng mà không được. Hơn nữa tính tình của lão cũng càng lúc càng táo tợn kết quả là lòng người đại biến.

Cơ hồ hoàn toàn phân thành hai người.

Đây là tự chuốc khổ vào thân, gieo một mầm mống hư hại tự nhiên kết quả thu được sẽ xấu xa, bại hoại.

Sơn Quân chế tạo ra rất nhiều Nhân Hình Đăng Khắc thất bại. Nói cách khác, lão dùng phương thức hành hạ xử tử rất nhiều người vô tội.

8. Chương Ba (phần 4) Hai Kẻ Cô Đơn

Dạng ‘làm bậy’ như vậy lão cũng ý thức được nhưng không thể tự kiềm chế cho nên tính cách lão càng ngày càng biến đổi, thú tính bùng phát.

Nghĩ lại ở Nã Uy đường Thiên Địa Nhân tam thương phụ tử Tôn Xuất Yên cũng như thế không khác gì cả.

Không ít Nhân Hình Đăng Khắc được chế tạo ra nhưng chỉ là một bầy thú hình người vô dụng không thể làm gì khác hơn là nhất nhất đem vứt bỏ, phá hủy tựa như hoa nở sẽ tàn vậy, không ngờ đó chính là việc khiến tâm của bọn họ từ từ mà biến.

Tôn Cương chỉ tay lên trời thề nhất định phải chế tạo ra một thứ Nhân Hình Đăng Khắc thật sự.

Chỉ là vô luận lão dù cố gắng thế nào cũng chỉ có thể chế tạo ra vô số thứ na ná như hoạt thi mà thôi.

... hà huống Đăng Khắc trong Khương ngữ cổ ý tứ chính là hoạt tử nhân. Cho nên không quản xem bọn gã làm cái thứ khí gió gì, cố gắng như thế nào kết quả thu được cũng chỉ là những thi thể biết đi mà thôi.

Mộng tưởng (nhất là thứ vũ khí hình người có lực sát thương cường đại) hãy còn rất xa.

Cho đến Sơn Quân gặp được Công Tôn Dương Mi cũng biết được gã ở An Nhạc đường học được những kiến thức y dược vô cùng phong phú.

An Nhạc đường trong Sơn Đông Thần Thương hội là trụ cột kinh tế do Công Tôn Từ điều hành, chuyện kinh doanh chủ yếu chính là dược liệu.

Đông Bắc vốn là thánh địa sản sinh ra các loại dược liệu danh tiếng.

Công Tôn Dương Mi từ các dược thương, sâm khách học được những kiến thức vô cùng cao minh về việc dụng dược.

Cho nên Tôn Cương lấy việc đồng ý đem nữ nhi gả cho Công Tôn Dương Mi để mời chàng gã tham dự chế tạo Nhân Hình Đăng Khắc.

Mặc dù Công Tôn Dương Mi lúc đầu chẳng qua là vì thịnh tình không thể chối từ mà cố làm cho có lệ một chút. Nhưng không đồng nghĩa gã với Tôn Cương đều giống nhau trong việc:

‘Nghiện’ cái thứ việc này!

Cho nên gã làm rất tài tử, đại loại cũng nói lên vài cách nhìn của gã về y lý, đề nghị dùng một chút thuốc, rồi một chút phương thức điều chế, không ngờ lại có thể thay đổi càn khôn, từ từ, dần dần rút cuộc đột nhiên chế luyện ra được một con Nhân Hình Đấng Khắc hoàn hảo!

Dù sao quá trình Công Tôn Dương Mi cùng Tôn Cương chế tạo Nhân Hình Đấng Khắc cũng xấp xỉ như nhau nhưng kết quả hay kết cuộc lại không giống.

Rất không giống.

Có lẽ đây là vì Công Tôn Dương Mi tiếp nhận khuyên nhủ của Tôn Diêu Hồng. Có lẽ gã từ đầu tới cuối vốn cũng không đánh mất bản tính, mất đi bản chất của mình.

Tôn Cương lại không giống như lúc trước.

Lão trầm luân rồi.

... chuyện này so với đánh bạc hoặc nghiện thuốc rất giống nhau. Khi bắt đầu chẳng qua là đánh cuộc nho nhỏ, vui vẻ là chính. Sau đó động tâm càng đánh càng hứng, càng thua càng nhiều, lún sâu xuống bùn không thể tự thoát ra được, người cũng bắt đầu biến đổi trở nên gắt gỏng, bỏ ăn quên ngủ, trong lòng tự nhủ không thôi không nghỉ mà biến thành dân cờ bạc. Thậm chí mất đi chất người hoá thành ma bài bạc.

Người đang trầm luân nhận không ra người lên bờ.

... nếu ai vào lúc này ‘lên bờ’ giống như là bán đứng gã vậy, gã phải kéo người xuống, cùng người rơi xuống vĩnh bất siêu sinh mới cam tâm.

Nghiện, có thể khiến người tàn hồn thất phách, toàn lực ứng phó, đã tốt còn muốn tốt hơn, chuyên tâm chăm chú ...

nhưng nếu như nghiện chuyện xấu vậy thì vạn kiếp bất phục, chìm sâu xuống vực rồi. Cho nên người chẳng phân biệt được đẹp xấu chỉ cần nhìn gã làm chuyện gì. Làm nhiều chuyện xấu, là người xấu. Hành thiện nhiều, là người tốt.

Dĩ nhiên nhiều người có tốt lại có xấu, tốt có hạn cũng không hoàn toàn xấu. Cố nhiên nếu người phát đạt bởi vì giết người phóng hỏa, bởi tham ô mà công thành danh toại loại người như thế giàu sang thành công chúng ta cũng không bội phục, ngưỡng mộ.

Có ít người trong lòng có thiện tâm, tận sức có thể đi giúp người nghèo thế yếu thì cho dù chỉ là một người bình thường cũng không có công danh, tước vị giàu sang chúng ta giống nhau đều xem gã là người giỏi giang, đáng tôn trọng kính ngưỡng.

Cũng đúng, chúng ta nên cảm ơn vì hoa đã nở.

Nhưng thế gian dù sao cũng có loại hoa vừa nở ra đã tàn lụi.

Trong lòng gã vốn có thiện tâm.

... trong lòng mỗi người chúng ta.

Một con (cũng là con thứ nhất cũng có thể là con cuối cùng) Nhân Hình Đấng Khắc chế tạo thành công chính là con mà ngày sau được mọi người gọi là Sơn Kiêu Thiết Tú.

Đó là thành công nhất vạn.

Nó vốn không có có tên nhưng bởi vì nó có thân thể cứng như sắt. Có thể khẳng định bất luận kẻ nào cùng dã thú nào cũng phải thừa nhận không thể công kích. Cho nên mọi người gọi nó là Thiết ... đó không phải là họ mà là để hình dung ... Cũng như Thiết Thủ vậy chỉ là Thiết Thủ thật ra là họ Thiết, Thiết Du Hạ.

Chế tạo nó thật sự rất khó khăn cho nên bề ngoài nó với các Nhân Hình Đăng Khắc không thành công cũng giống nhau, xấu. Hơn nữa toàn thân loang lổ bệt xoắn màu đỏ tựa như gỉ sắt. Cho nên người trong Thần Thương hội gọi gã là Tú.

Vì vậy, Tú cũng chỉ là để hình dung ... nó tên là Thiết Tú.

Nó có lực lượng cường đại, hung mãnh tàn bạo nhưng đối với Tôn Cương nhất nhất phục mệnh.

Thần Thương hội đang cần nhân tài như thế (Không! Phải nói là ‘vũ khí’ như thế!).

Sau khi Thiết Tú xuất hiện bên trong Nhất Ngôn đường rất nhiều điều tiếng từng phản đối Tôn Cương tự tung tự tác bắt đầu biến mất.

... những người đó nếu không phải là vô có chết bất đắc kỳ tử, thì gặp phục kích hoặc bỗng nhiên mai danh ẩn tích từ đó giang hồ mệnh mông không còn thấy xuất hiện.

Không riêng gì bên trong Nhất Ngôn đường mà người phản đối trong Thần Thương hội cũng nhất nhất tử vong hết sức kỳ kỳ, cách chết khiến người ta bi thảm, không đành lòng mà nhìn.

Thậm chí ngay cả người không thuộc Thần Thương hội tại các phe phái võ lâm Đông Bắc. Có bất kỳ người đối với Nhất Quán đường, Nhất Ngôn đường cùng Nã Uy đường tỏ vẻ bất mãn hoặc đối kháng kết quả cũng đại để như nhau.

Chỉ là Thiết Tú mặc dù cực mạnh nhưng tựa hồ như trí tuệ của gã cũng đi theo chiều ngược lại. Đến nỗi nó mặc dù hung ác dũng mãnh nhưng đối với mệnh lệnh của chủ nhân chỉ biết phục tùng, không hề phản kháng, cho dù đánh đập, lăng nhục, nó cũng cúi đầu chấp nhận. Hơn nữa cũng không có bất kỳ yêu cầu gì, nó giết đại địch, lập kỳ công nhưng ăn uống thực phẩm hư thối ngủ ở chuồng bò, chuồng heo.

Xem ra chủ nhân nếu nổi giận một đao làm thịt, nó xem như chết vô ích, chết mà ngay cả đám súc sinh cũng không bằng.

Nếu nói chủ nhân chính là đám người Tôn Tam Điểm, Tôn Cương, Tôn Tử Hôi, Tập Tà, Công Tôn Dương Mi.

... dĩ nhiên, chủ nhân như Công Tôn Dương Mi cũng chỉ trên danh nghĩa, cũng chỉ đảm đương coi sóc gã rồi hướng Sơn Quân, Thần Thương đưa ra đề nghị mà thôi.

Có một lần, Tôn Tử Hôi phát hiện nó trong khóm hoa tại Phi Hồng hiên chui rúc không biết đang làm gì. Tôn Tử Hôi lớn tiếng gọi nó đứng lên, lúc này mới phát hiện nó miệng đầy máu tươi. Thì ra là nó đang gặm thịt một người, người nọ nằm ở trong bụi hoa đã bị nó gặm lủng bụng, đầu cũng chỉ thừa lại non nửa.

Đó chính là vị khách quý của Nã Uy đường tại Nhất Ngôn đường, thi thể Nộ Thần thương Tôn Bạt Hà.

Sau đó gã ngoan ngoãn dị thường!

Sơn Quân Tôn Cương không đem Thiết Tú còn sống sờ sờ đánh chết nhưng cũng làm nó thất tàn bát phế, dùng kim bóp từng ngón tay một của gã, còn bắt nó nuốt vào bụng ... Lúc đó nếu không phải Công Tôn Dương Mi tận lực ngăn cản đám người Tôn Cương hạ sát thủ có thể Thiết Tú đã chết!

Nó chỉ kêu ô ô, yên lặng gánh chịu.

Người nào cũng không hiểu vì sao nó lại giết Tôn Bạt Hà.

Cũng không biết nó làm sao có thể giết Tôn Bạt Hà

... Tôn Bạt Hà tại Đông Bắc nổi danh Nhất thương nhân bách địch, nhị thương nộ quỷ thần, tam thương thiên địa biến Hoa Hoa đại tuế. Người này lương thủ tam thương mặc dù có lẽ chỉ có hư danh nhưng không thể nào không một tiếng động thâm tử dưới tay Thiết Tú, đầu bị đập nát, hạ bàn bị gặm ngay cả xương đùi cũng chỉ còn lại có một nắm bằng móng tay.

Ở bên cạnh tử thi nở đầy hoa hồng.

Nở rực rỡ.

Sau, mọi người đối với lực chiến đấu của nó đều nhìn với ánh mắt khác xưa. Đồng thời đối với lực sát thương nó cũng thập phần phòng bị, hết sức đề phòng.

Kết quả chuyện này còn phải động đến Thần Thương Tôn Tam Điểm ra mặt giải quyết.

Tôn Xuất Yên mất con tự nhiên cảm giận bất bình nhưng tự biết có thể cùng hưởng thành quả nghiên cứu Nhân Hình Đăng Khắc cộng thêm Tôn Cương bồi thường không ít nên cũng đành nuốt hận.

Chỉ là Diêu Hồng nghe thấy Tôn Cương nói với Công Tôn Tiểu Nương:

“Để cho súc sinh kia làm thịt tên tiểu vương bát đản đó cũng tốt!” Tôn Cương nói xong còn có chút dương dương đắc ý: “Bọn họ nói cái gì ‘Nhất môn tam thần thương, phụ tử một lòng’. Mà nay, chết mất một người, chết con không minh bạch, nhà thiếu đi một người.”

Nhưng trước mặt người khác lão tức giận muốn điên, muốn đánh giết Sơn Kiêu ... nếu không phải lúc ấy Nhân Hình Đăng Khắc chỉ thành công tạo ra một Thiết Tú. Sơn Kiêu chỉ sợ không tránh khỏi tử kiếp rồi.

Ngay cả Công Tôn Dương Mi nói ra chỉ sợ cũng vô dụng.

Tất cả mọi người đều không rõ vì sao thí nghiệm chỉ thành công một lần.

Chỉ có một Thiết Tú.

... nếu có thể chế tạo thành trăm ngàn cái Sơn Kiêu, vậy sẽ ra sao!? Bất kể là Thần Thương hội hay là Nhất Ngôn đường cũng đã sớm hùng bá giang hồ, quán tuyệt thiên hạ!

Một chuyện khác cũng khiến người đối với Thiết Tú càng thêm vài phần kính trọng:

Đó là nó chặt đứt ngón tay, vốn bị đánh cho tan xương nát thịt, nhưng không lâu sau chỗ bị thương xương cốt nhất nhất sống lại, ngón tay gãy mọc ra lại.

... Nhân Hình Đăng Khắc lại có năng lực kỳ lạ như thần lẩn đứt đuôi, rụng tóc mọc lại!

Chuyện này khiến giá trị cùng phân lượng của Nhân Hình Đăng Khắc càng được mọi người trọng thị.

... chỉ cần hoàn toàn chế luyện thành công, cũng có thể chế tạo số lượng lớn thì có nghĩa là trong tay có được quân đội cường đại, lợi hại nhất lại là cao thủ bất tử.

Tin tức này, liền làm Tôn Tam Điểm chấn động, lão tiến hành kiểm tra lại cho đúng rồi thông tin đến Đông Nam Vương Chu Lệ phụ tử cùng với Thái Phó Vương phủ, Thừa tướng Thái Kinh cũng hết sức chú ý chuyện này còn có toan tính một lần nữa thúc giục gả Diêu Hồng cho tướng phủ để Nhất Ngôn đường với lão lập tức có quan hệ thông gia.

Không lâu sau Sơn Kiêu lại bị đánh.

Nguyên nhân lần này ‘bị phạt’ mặc dù xa không trọng đại như lần trước nhưng lại hết sức hoang đường.

Bởi vì nguyên nhân là ...

Diêu Hồng trong khuê phòng, không thấy một vật.

Tiêu.

Đó là nhạc khí Diêu Hồng cô nương yêu mến nhất.

Nàng tìm khắp nơi không được, liền báo với mọi người đi tìm. Kết quả (lần này là do Công Tôn Dương Mi phát hiện) ở cái ‘giường’ đầy rỉ sắt cùng chất bài tiết của Thiết Tú tìm được.

Nhưng đã bị dè hờ.

Có thể tưởng tượng một nhạc khí tinh xảo lại rơi vào bàn tay như lang như hổ, như vuốt sư tử giống Sơn Kiêu thì có thứ nào mà không nát vụn!

Chỉ không biết nó vì sao phải trộm tiêu của Diêu Hồng.

Lần này ngay cả Công Tôn Dương Mi cũng nổi giận.

Gã không cản trở người khác đánh Thiết Tú.

Tôn Tử Hôi hung hăng đánh nó, còn Tôn Bạt Nha vì báo thù quyền đâm cước đá thi nhau xem người nào có thể làm cho súc sinh kia cảm thấy đau nhất.

Nếu không phải Diêu Hồng kịp thời tới ngăn cản bọn họ đã sớm đem Thiết Tú hành hạ đến chết rồi.

Diêu Hồng động thân che chở Sơn Kiêu thậm chí cúi sát trên người ‘nó’ khiến cái đám đồng môn điên cuồng dừng tay.

Tôn Tử Hôi vốn là vì lấy lòng Diêu Hồng mà giả bộ, thấy Diêu Hồng bảo vệ nó cũng không cố đánh. Tôn Bạt Nha thèm thuồng Diêu Hồng đã lâu cũng vui vẻ dừng tay mà ghi lấy một ân tình.

Diêu Hồng dĩ nhiên phải bảo vệ Thiết Tú thật ra thì cũng không vì cái gì. Nàng không biết Thiết Tú vì sao phải đánh cấp tiêu của nàng còn để ở nó chỗ ngủ, đến nỗi cây tiêu ấy biến thành một đồng nát vụn, cong vênh (mặc dù cũng rõ ràng nhìn ra được Sơn Kiêu từng cố gắng đem những mảnh vụn ấy lắp ghép lại nhưng là hiển nhiên thất bại, còn càng làm càng hỏng bét, càng sửa càng hư) nhưng nàng thủy chung cho là bất kể nó là người hay là súc sinh còn là quái vật bọn họ cũng không đáng để đánh nó. Ít nhất không nên vì thế mà hành hạ nó.

Nàng cũng bởi thế cũng đã không thể chịu được sự bạo hành trong Nhất Ngôn đường, không thể giương mắt nhìn ‘Thần Thương hội’ ‘sản xuất’ hàng loạt Nhân Hình Đăng Khắc, càng không muốn nhìn thấy đường đường một gã nam tử hán đại trượng phu như Công Tôn Dương Mi cũng tham dự vào hoạt động tội lỗi này.

Cho nên nàng mới muốn cùng gã ngã bài.

Khuyên gã.

Khuyên gã, kết quả là Công Tôn Dương Mi từ đó mai danh ẩn tích. ... mặc dù nàng từng ở khoảng cách xa nhìn thấy một lần nhưng gặp nhau lại thoáng như không biết.

Kế tiếp chính là nàng bị giam lỏng, Tập Tà xuất hiện, Công Tôn Yêu Hồng một đi không trở lại, Nhân Hình Đăng Khắc dần dần tăng nhiều (nhưng ‘chất lượng’ nếu so với Thiết Tú còn kém nhiều). Sau đến ngay cả mẹ ruột của nàng Công Tôn Tiểu Nương cũng không còn tin tức.

Tại nơi giam cầm Diêu Hồng chỉ có nha hoàn Tiểu Hồng làm bạn.

Nhịn như vậy hơn hai mươi ngày sau với hết thảy ngoại nhân cũng mất liên lạc, Diêu Hồng rất cục nạnh nại không được, trong một đêm tối nàng lại cố gắng xông ra Phi Hồng hiên.

Lần này nàng thành công hơn phân nửa.

Bởi vì những thứ Nhân Hình Đăng Khắc kia mặc dù lực sát thương cực kỳ đáng sợ nhưng rất dãn, hành động cũng vô cùng ngu xuẩn.

Cho nên nàng giương đông kích tây, Trần Thương ám độ ra tới gác ngoài Phi Hồng hiên dụ bốn con Nhân Hình Đăng Khắc khuất tầm mắt nàng cũng đã thành công chạy đi ra ngoài.

Chỉ tiếc, nàng không lập tức rời đi.

Nàng quan tâm đến sự an nguy của mẹ nàng, Công Tôn Dương Mi, Yêu Hồng.

Cho nên, nàng do dự chốc lát liền lặng lẽ lên vào Cửu Đỉnh sảnh, dò tìm trong trọng địa Nhất Ngôn đường xem có hay không người nàng quan tâm.

Kết quả hành tung nàng bại lộ.

Phát hiện ra nàng nếu không phải đột nhiên nhìn về hướng nàng thật ra là không thể phát hiện.

Người nọ đại khái đã truy tung nàng một thời gian ngắn nhưng thủy chung không phát hiện ra nàng, nguyên nhân là:

Nàng đứng sau một cây cột.

Không phải là cây cột mà là một người.

Nàng vốn cho là nàng núp ở phía sau một cái trụ.

Thì ra là đây không phải là trụ mà là một người.

Nàng còn tưởng rằng phía trước là một ngọn núi giả.

Dĩ nhiên đây không phải là núi nhưng vẫn là người này.

Người này không phải ai mà chính là mấy ngày gần đây tại Nhất Ngôn đường đang phát lên như điều gặp gió, Sơn Quỷ Tập Tà!

Gặp được người này nàng không có biện pháp.

... chẳng những không có biện pháp chống đỡ quả thực là không có cả biện pháp hành sự. Bởi vì người chẳng những trong ba chiêu điểm ngã nàng, còn không phân thượng hạ cắt nát y phục của nàng, ba cái chớp mắt đã đem nàng đến hồ Thiên Thủy, không nói một câu đưa nàng đến cái nơi u ám nhất nơi đây. Sau đó gã kéo quần của mình xuống một khúc (thậm chí còn không cởi quần áo) rồi dùng một 'thương' đâm vào hạ thể nàng đến khi nàng cảm giác được sự sỉ nhục cùng đau đớn đồng thời phát sinh cực điểm, động tác Tập Tà mới chậm chạp lại thậm chí có thể nói là ưu nhã hẳn, tuyệt đối nhìn không ra được là từ gã làm ra. Gã tận tình hưởng thụ mỗi phân, mỗi khắc, mỗi cái kéo ra đưa vào. Hơn nữa còn tận tình xoa nắn thân thể nõn nà bằng thanh ngọc khiết xinh đẹp của nàng.

Gã trong bóng đêm nhìn nàng, làm. Làm lúc ánh mắt sáng quắc, mục quang lấp lánh.

Đối với chuyện này Diêu Hồng chỉ có cảm giác sỉ nhục cùng thống khổ.

Vào giờ khắc này Diêu Hồng cũng chỉ có sỉ nhục cùng với thống khổ.

Nhưng cái này cũng chưa tính sỉ nhục.

Vẫn không phải chân chánh thống khổ.

Thống khổ thấu trời xanh chính là chỗ gã làm nàng là ở dưới đất nơi xấu xa u ám nhất, chỗ kia chẳng những nước đọng, lạnh ngắt hơn nữa mùi hôi nồng nặc. Diêu Hồng một mặt bị Tập Tà hưởng thụ cường bạo mặt khác nàng không thể nhúc nhích chỉ có thể co quắp tứ chi, còn cảm nhận thân thể có giòi bọ thỉnh thoảng bò qua, một con thậm chí bò vào lỗ tai trái nàng tựa như một dương cụ khác cựa quậy trong lỗ tai nàng.

Còn chưa hết, Tập Tà lúc này không nhịn được, hô hấp gấp rút thì những cây đuốc xanh lè bỗng nhiên sáng rực tầng hầm bên dưới, chiếu sáng không phải là ngư đầu mã diện, Diêm vương quỷ phán mà là người nàng quen ...

Cha và mẹ.

Diêu Hồng há mồm muốn la lên.

Nhưng là không ra hơi.

Tập Tà không chỉ phong bế huyết đạo của nàng mà cũng đã điểm á huyết của nàng.

Nhưng là gã vẫn thấy được ánh mắt nàng, nghe được thanh âm.

Trong lòng gã cũng hiểu được.

Phía dưới đích xác là cha cùng mẹ của nàng còn có bảy tám con mặt mày đàn độn, rách rách nát nát, người không giống người, quỷ không giống quỷ, Nhân Hình Đẳng Khắc.

Đây không phải là Sâm La điện, cũng không phải là U Minh phủ.

Cha nàng vẫn còn sống.

So sánh với Diêm vương còn hung dữ hơn, so với phán quan còn hung hãn gấp bội. Nàng thấy so sánh với tầng thứ mười tám Địa Ngục, cắt lưỡi moi tim, lên núi đao xuống vạc dầu còn kinh tâm hơn gấp bội.

Nàng thật hi vọng cái nàng nhìn thấy là không thật ... nàng mong đó là Diêm vương điện, là quỷ phủ trong địa ngục còn thật sự tốt hơn.

Bởi vì nàng nhìn thấy cha nàng Sơn Quân đồng thời nàng cũng nhìn thấy mẹ của nàng.

Công Tôn Tiểu Nương.

... đã chết.

Công Tôn Tiểu Nương đã chết. Thân thể trần truồng đang bị người ta cắt thịt mà ăn. Thịt bà trắng nõn, bọng chúng cắt từng cục, từng cục, chém xuống, máu tươi từng giọt tí tách, tiếng nhai thịt, gặm xương răng rắc vang lên. Người đang băm, đang chặt, đang xả chia thịt cho một đám Nhân Hình Đăng Khắc ăn là phụ thân của nàng, Tôn Cương. Tôn Sơn Quân như cao hứng phần chần, ác hình ác dạng, khoái trá cắt, xé, nhai, nuốt không hề kiêng sợ.

Đối với Diêu Hồng mà nói giờ khắc này đập vào mắt chỉ là máu và máu nhưng trong lòng đau đớn vô cùng ... so sánh với là cực hình trên bãi nước đọng nàng đang hứng chịu, liên tục không ngừng nghỉ, liên miên không dứt thì đối với nàng cùng mẫu thân nàng mà nói đều như thế, quyết như vậy.

Đây là địa ngục?

Không! Là nhân gian!?

... chỉ có nhân gian mới phát sinh tình cảnh tàn khốc hơn cả địa ngục.

Đây là nhân gian.

Không, là địa ngục.

... nếu như nhân gian cũng phát sinh chuyện đáng sợ như vậy thì khác gì thân tại Địa ngục?

Diêu Hồng muốn kêu.

Kêu lớn.

Nhưng là nàng nói không ra.

Nàng nghĩ gào thét là chính vì nàng hiện đang bị khuất nhục cũng là vì muốn gào thét vì nàng nhìn thấy mẫu thân bị tàn hại. Nhưng hét thảy cũng vô ích. Từ đó nàng hận thù vô công nhất là thủ pháp điểm huyết. Cũng là vì có vô công mới có thủ pháp điểm huyết chế mạch mới làm nàng chịu đủ vũ nhục, chịu đau khổ giày xéo hơn nữa không thể nhúc nhích, không cách nào kêu cứu thậm chí van xin cũng không được, muốn chết cũng không xong. Nàng không biết là người nào phát minh ra vô công, luyện thành võ nghệ còn sáng tạo ra cái chuyện phong huyết này khiến nàng rơi vào thảm cảnh này. Ở cái nơi u ám, âm trầm, nước lạnh đến tận tâm can nàng bị hãm hiếp bạo liệt. Còn ở cái chỗ này, dưới ngọn lửa u u minh minh đồng thời nhìn thấy thân thể mẹ nàng dưới bàn tay điên cuồng của phụ thân băm, cắt cùng một bầy không bằng cảm thú, yêu vật phân chia mà nhai nuốt. Vậy mà nàng chỉ có thể trong tình thế cấp bách như vậy hoàn toàn không thể làm bất cứ chuyện gì ngăn cản, kêu thét hoặc giết chết địch nhân, cừu gia hoặc ngay cả chính mình!

Kia như một cực hình hơn nữa còn chìm sâu trong nước.

Tập Tà run người, gã vô cùng sướng khoái, trong cổ họng phát ra một loại thanh âm vô cùng kỳ lạ, rốt cuộc gã dừng lại kéo ra khỏi thân thể của nàng. Sau khi mặc vào quần vào điều làm nàng kinh ngạc hơn chính là đối phương không có sợ tội bỏ chạy mà là thản nhiên đi xuống gặp phụ thân của nàng.

Cái kẻ tà khí đầy người kia nói mấy câu bên tai của cha nàng.

Sau đó Sơn Quân đột nhiên ngẩng đầu.

Đưa mắt.

Ánh mắt như điện.

Như ưng.

Như kiêu.

Nhưng không giống người.

Trong nháy mắt đó nàng cũng đã cảm thấy cha của nàng cùng những thứ Nhân Hình Đăng Khắc kia không có gì khác nhau.

Có lẽ chuyện duy nhất khác biệt là những thứ Nhân Hình Đăng Khắc kia vâng mệnh lão mà lão lại nghe lệnh của sự hủy diệt nhân tính, điên cuồng, nghịch thiên.

Rốt cuộc là ý của ai?

9. Chương Bốn (phần 1) Thiếu Nữ Ăn Hoa

Phiêu Hồng tiểu ký phân thượng trung hạ tam thiên.

Thượng thiên Hiếu Hồng viết về tâm sự khi Diêu Hồng còn nhỏ khi mà vây quanh nàng là yêu thương cùng gia thế của nàng.

Trung thiên là Thảm Hồng cục diện chuyển biến đột ngột, Diêu Hồng rơi vào thảm cảnh mà còn hơn là như vậy.

Đệ tam thiên là Nộ Hồng. Nộ Hồng ghi lại bi kịch phát sinh sau tình hình ngày hôm ấy. Bên trong phần này lấy Hiếu Hồng là nhẹ nhàng nhất, vui vẻ nhất. lấy Thảm Hồng viết dài nhất thì Nộ Hồng là ngắn nhất, chỉ vài ba tờ, chưa nói mấy tờ lại gián đoạn không biết là vì gặp chuyện ngoài ý muốn hay là tâm tình quá mức bi thống viết không nổi nữa hoặc là đã viết nhưng bị người ta xé đi...

oOo

Nàng không có chết.

Mới đầu nàng không chết là bởi vì nàng phải sống, đợi khi người nàng mong nhớ xuất hiện, đến nơi, cừu hận thay nàng.

Những người này là Công Tôn Dương Mi, Công Tôn Tiểu Nương, Công Tôn Từ, Tôn Cự Dương, Công Tôn Yêu Hồng ... Nàng thậm chí mơ ước giả hoặc có một ngày nào đó chủ trì Thần Thương hội lão tộc trưởng Trưởng Tôn Phi Hồng sẽ trở về thay nàng bình phản báo thù.

Đợi chờ vốn buồn chán.

Nhấn nại tựa như bong bóng xà phòng dần dần lớn lên, bay lên cao kết quả là vẫn nổ tung, tiêu tan ... mà nó rực rỡ sáng lạn chẳng qua là sự phản nộ của nó?

Nàng không biết.

Nàng chỉ biết là hoa nở mở sẽ phải tàn.

Mà nàng đợi chờ vĩnh viễn không kết quả.

Nàng chờ người cũng không xuất hiện.

Cũng không .

Người của nàng còn sống nhưng tâm đã chết.

Nàng chờ trong vườn, hoa cũng đã tàn ... cho nên nàng đang đợi một mục tiêu khác.

Kỳ tích.

Nàng muốn chạy trốn.

Nàng vẫn bị canh chừng không cách nào chạy trốn.

Cho nên nàng phải đợi một cái cơ hội.

Nàng rốt cuộc nắm được thời cơ.

Mặc dù từ nơi nàng không nghĩ tới.

... đó lại là cơ hội của nàng!

Cố nhiên nàng có tính cũng không ngờ được

... nó, lại có một ngày trở thành hi vọng của nàng.

Thời điểm cơ hội xuất hiện thường lấy các loại diện mạo khác nhau xuất hiện. Cũng như quý nhân vậy, có đôi khi hấn phục trang thành nghiêm sư hoặc là một người bạn có thể khuyên can thậm chí là một kẻ ác ôn hoặc là một đám khách không mời mà đến nhưng kết quả sự xuất hiện của bọn hấn, lời của bọn hấn hoặc là chuyện bọn hấn làm đối với người mà nói rất có lợi ở góc độ nào đấy khi đó bọn họ sẽ là quý nhân của người.

Cơ hội cũng giống vậy. Có khi thời điểm nó xuất hiện là một nguy cơ, có đôi khi là một khảo nghiệm, có lúc thậm chí là một tai kiếp.

... nhưng không có nguy cơ, nào có chuyển cơ? Xóa nguy hiểm đó chính là thời cơ. Cơ hội, thường thường núp ở phía sau hiểm cảnh.

Lần đó Tôn Cương tới mang theo tin tức cũng là như vậy.

Lão quát tháo đuổi Tiểu Hồng đi.

Sau đó Diêu Hồng bị Tôn Cương giày vò.

Nhưng tình huống lần này rõ ràng rất có chút không giống mọi lần.

Sơn Quân vẫn như cũ như ngoan cố hổ, như mãnh thú tuyệt không thương hương tiếc ngọc ... đối với lão mà nói, nữ nhân chẳng qua là công cụ để lão tiết dục.

Tính tình của lão bạo liệt động tác dữ dằn, ngay cả chỗ dó của lão cũng thô, to kinh người, nữ nhân bị lão bạo hành hung tàn quả thực là muốn chết nhưng chết không được thống khổ vạn phần, xấu hổ và giận dữ vô cùng.

Nhưng lần này, Sơn Quân sấm to mưa nhỏ, đầu uy đuôi thả.

Nhìn ra được lão quá nóng nảy, xúc động quá mức như ăn phải vốc tiêu cay xé nhưng không chỗ phát tiết, lửa bốc trên đầu còn bị đổ thêm dầu nhưng lại không thể bốc cháy kết quả là cũng bất lực, ử rử.

... lão nhất định có việc.

Quả nhiên sau đó Tôn Cương rất nhụt chí hỏi một câu.

“Người rốt cuộc muốn hay không muốn gả cho Thái Chiết?”

Vấn đề này khiến cho Diêu Hồng ngần ra, gả cho con Thái Kinh? Nàng tưởng chuyện này đã không còn được đặt ra nữa.

... Sơn Quân ép nàng làm chuyện như vậy, như thế nào lại cho nàng gả ra ngoài? Huống chi đối phương là con của đương triều Tể Tướng?

Nàng nén lòng hỏi: “Tôi bây giờ còn phải gả ra ngoài sao?”

“Phì!” Tôn Cương oán hận phun ra mấy lời: “Con rùa con kia gặp qua người một lần vẫn không quên được. Thằng nhóc con vương bát đần! Ta đã muốn cự tuyệt bọn họ lại bắt ta lập tức giao ra bí phương chế tạo Nhân Hình Đăng Khắc ...

Diêu Hồng linh cơ vừa động: “Nhưng Nhân Hình Đăng Khắc còn chưa thành công?”

Sơn Quân ngoác miệng nở một bãi nụ cười: “Cho dù thành công thì đây là tâm huyết của ta, ta cũng không hai tay dâng cho hấn!”

Diêu Hồng phụ họa nói: “Vậy chỉ còn cách dâng tôi cho con hấn rồi!”

Tôn Cương cảm tức cực kỳ: "Chớ tha chúng đi! Nếu ta không đồng ý bọn họ nói ta cố ý kéo dài thời gian. Nói không chừng sẽ phải người tới đẩy ngã ta, quật ta một trận!"

Diêu Hồng cố ý nói: "Nhưng lấy thực lực của cha cùng Thần Thương hội cũng có thể giằng co với hắn. Ít nhất tại võ lâm Đông Bắc cũng đổ bọn họ vào được Lôi Trì nửa bước mà!"

Sơn Quân tóc tai dựng đứng: "Vậy cũng không được! Phụ tử Thái Nguyên Trường quyền nghiêng triều chính là người không được đắc tội. Đắc tội hắn rồi trong triều không có quyền lực, không có chỗ đặt chân. Huống chi, Thần Thương hội chúng ta một khi chế tạo Nhân Hình Đãng Khắc thành công còn muốn xưng bá võ lâm, hiệu lệnh thiên hạ. Tại triều đình nếu không qua cửa Thái thị chỉ sợ không thành được đại sự! Vì chuyện này mà để cho họ Thái cùng một đám người cố kỵ thì quá không khôn ngoan rồi!"

"Quá không khôn ngoan rồi! Bọn khốn...!" Lão cả giận mắng một câu, mắng một câu lão dùng lực tước trên mu bàn tay một miếng thịt ném vào trong miệng, vết thương nhoè nhoẹt máu.

Lão nhần nhần ngón tay vào vết thương tựa như dí chết một con kiến, nhai thịt của mình thật giống như đang cắn chết một con rắn.

Diêu Hồng bắt giác da đầu lạnh ngắt rồi lại nghe cha của nàng mắng nhiếc: "Lũ chó ...! Quá không khôn ngoan rồi!"

Diêu Hồng nhất thời sự chú tâm: "Vậy cha định làm như thế nào?"

Tôn Cương đột nhiên ngấm nàng hỏi: "Người cứ nói đi?"

Lần này lão lại tước ra một mảng thịt đặc biệt lớn ném vào trong miệng hung hăng cắn xé đầy oán hận tựa như khối thịt đang phản kích dữ dội răng hàm của lão.

Diêu Hồng biết lúc này sinh tử quan đầu liền tranh thủ dò xét nói: "Không bằng dụ hắn đi nơi khác?"

Sơn Quân nuốt tống thịt vào bụng thốt: "Dụ không kịp nữa ... Thái Chiết dẫn người đi Sơn Đông đã sắp tới."

Diêu Hồng lập tức kiên quyết nói: "Tôi quyết không gả cho hắn đâu ... con ... cha."

Nói những lời này Diêu Hồng quả muốn nôn.

Nhưng không thể nôn.

Quyết không thể. Sơn Quân trừng mắt nhìn nàng hồi lâu như muốn mà từ trên mặt nàng cạo ra cái gì đó. Một hồi lâu sau lão mới lẩm bẩm rồi một câu: "Hắn tới, Nhân Hình Đãng Khắc hoặc người phải có một. Người không ưng vậy thì không dễ xử rồi ... Người cũng không nên nghĩ quần ta sẽ cùng người suy nghĩ một biện pháp ... Con mẹ nó! Cái loại tiểu quỷ Thái Chiết này không thành được đại khí, nếu không phải nhìn phân lượng chủ tử hắn ... hừ ... hai trăm tên kéo tới lão tử cũng thiên sạch rồi ăn cho hết!"

Sau đó hắn vỗ về Diêu Hồng nói: "Cũng khó ... sẽ có sắp xếp cho người ... Đừng lo người không giống mẹ người, có lão tử đây nhất định người sẽ ổn, không ai bạc đãi người!"

Diêu Hồng nhân cơ hội nói lên: "Con có yêu cầu!"

"Yêu cầu?" Sơn Quân lông mày dựng lên.

"Con đang rất buồn bực ..."

"Buồn bực?" Sơn Quân trợn mắt nhìn thẳng nàng: "Tiểu Hồng không phải ở cùng người sao?"

"Nếu có cơ hội ... nếu như cha cho phép ..." Diêu Hồng đánh bạo nói: "Con nghĩ có khi con có thể đi lại trong sân một chút."

"Chỉ là trong sân?"

"Dạ!" Diêu Hồng tuyệt không do dự. Nàng biết lúc này một khi hơi có do dự hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi. "Có khi con muốn sẽ trồng nhiều loại hoa."

"Hoa cỏ? cái này có thể!" Sơn Quân đột nhiên nở nụ cười hết sức khoa trương còn dùng tay vuốt trên ngực nàng rồi cười nói: "Được rồi!"

Sau đó hắn đột ngột thốt: "Chó tha nó đi! Quá không khôn ngoan rồi!" lại tước xuống thêm một mảng thịt trên cánh tay ném vào cái miệng to như chậu máu.

Cho nên Diêu Hồng được cho phép có thể ở trong viện đi lại một chút.

Trong Phi Hồng hiên, dĩ nhiên cử người trông chừng nàng.

Những người này đôi khi là Tập Tà hoặc là bộ hạ của hắn.

Có đôi khi là Tôn Tử Hôi cùng thân tín của hắn.

Có khi lại là thuộc hạ bên cạnh Sơn Quân như Tôn Tiêm, Tôn Toan, Tôn Khắc, Tôn Bạc.

Tình cờ, có khi cũng là Nhân Hình Đãng Khắc

... là yêu quái đó.

Người ta gọi là Sơn Kiều Thiết Tú.

Chỉ có Diêu Hồng trong lòng hiểu rõ.

Quái vật đó là một con quái vật biết rơi lệ!

Lần đó, sau khi Diêu Hồng cùng Sơn Quân nói chuyện. Sơn Quân cho là nàng đã nghe lời thậm chí cho là nàng đã thay đổi thái độ ... nhưng đối với nàng mà nói là sự việc hết sức ác tâm.

Sau lần nói chuyện đó nàng có thể trong vườn hoa đi lại một chút. Nàng nghĩ lại muốn nôn nhưng nôn không ra.

Nàng chỉ có ăn hoa, nàng chọn loại hoa lớn, tươi đẹp, hồng, đang nở cực thịnh, cắn từng miếng, nuốt từng mảnh, từng mảnh vào trong bụng.

Lúc này nàng mới nhất thời miễn cưỡng trấn trụ được cảm giác nôn mửa.

Sau này nàng có một thói quen.

Ăn hoa.

Sau đó có khi cùng Tôn Sơn Quân một ít lần nói chuyện với nhau Diêu Hồng cảm giác được hai chuyện:

Một là nàng có chút ít tự do Sơn Quân đồng ý cho nàng đi lại một chút, người của hắn cũng lúc có thay đổi. Nếu là Tập Tà cùng một ít cao thủ Tôn gia (tức đám người Tôn Giáo, Tôn Ngảo, Tôn Đạm, Tôn Khăng, Tôn Tước) tới giám thị nàng thì nàng nửa bước cũng khó đi. Hoặc khi là Tôn Tử Hôi cùng bọn người Tôn môn (tức là nhóm Tôn Vị, Tôn Hàm, Tôn Diêm, Tôn Khổ, Tôn Lạt, Tôn Đạm) thì còn tương đối dễ dàng một chút. Về phần Nhân Hình Đãng Khắc Thiết Tú cũng có một nhóm yêu quái khác (xem ra so sánh với Sơn Kiều thì tư chất dần dần hơn lại càng không giống người nhưng ngoại hình có đẹp mắt hơn chút ít, đoan chánh hơn chút ít, giống người hơn một chút) thì tùy ý nàng ... chỉ có ở nơi này khi ở cùng với nhóm 'người' ấy Diêu Hồng mới có thể coi là sống thoải mái một chút.

Hai là nguy cơ ngày càng cao ... thậm chí đó là sát cơ. Diêu Hồng có một trực giác, Thái Chiết sắp tới, Sơn Quân vì không muốn sự việc bại lộ đến cùng có thể muốn giết nàng diệt khẩu. May là, lần đó nàng ứng phó đúng cách.

Nhưng nguy cơ không giảm.

Nguy cơ ngày càng đến gần.

Mà chuyển thành sát cơ.

Có lẽ Tôn Cương thấy nàng nghe lời mới không hạ thủ giết nàng. Cho nàng thêm tự do có thể đi lại, có thể an tĩnh lại cũng là chuyện tốt. Có lẽ Sơn Quân còn sót lại chút lương tri chưa mất sạch, muốn cho nàng trước khi chết sống thoải mái một chút.

Chỉ là, Thái Chiết sớm muộn cũng tới. Một khi hắn tới nàng sẽ phải đối mặt cái loại con nhà giàu không có đức hạnh cũng sẽ đối mặt sự tình hết sức tối tăm mà ngay cả chính nàng cũng không thể tin được là có thủ khẩu như bình. Sơn Quân vì tin tưởng mà cho nàng một cơ hội?

Thái Chiết nếu biết tất sẽ kinh động Thái Kinh, Thái Nguyên Trường quyền nghiêng thiên hạ, lão vừa tham lam vừa dâm dăng, phiên vân phúc vũ, đạo đức suy bại, tâm tà bất chánh nhưng một khi nhĩ tử lão gặp loại sự việc bại hoại luân thường này lão truy cứu tới Thần Thương hội chỉ sợ phải nghiêng trời lệch đất.

Xem ra Sơn Quân còn chưa quyết định hạ sát thủ nhưng sớm muộn cũng muốn hạ độc thủ rồi. ... Hoặc là lão muốn lưu mạng sống nàng lại để hấp dẫn Thái Chiết, rốt cuộc lão có dụng ý gì thì không biết được.

Hiện tại nàng không muốn chết.

... bởi vì cừu nhân muốn nàng chết, muốn nàng phải chết.

Nàng không muốn chết nên cầu sinh.

Mong được sống.

Nàng phải sống để nhìn thấy những thứ bại hoại, thối nát kia bị báo ứng.

Nàng sợ hãi lo âu, Tiểu Hồng thì thường bị điều đi, trong đêm tối nàng không nén được bị thương nước mắt ròn ròn.

Lúc nàng đang khóc dưới khóm hoa một bàn tay vuốt lên mái tóc của nàng làm nàng sợ đến nhảy dựng lên.

Dưới ánh trăng, là gương mặt xấu xí cùng cực.

Diêu Hồng trong lúc hốt hoảng cho là cha cuối cùng đã muốn hạ sát thủ rồi.

Nhưng gương mặt xấu xí kia vừa thấy nàng chấn kinh hoảng hốt liền vặn vẹo, méo mó so với nàng còn sợ hãi, thống khổ hơn.

Hắn khoát tay quay đầu, luống cuống tay chân, rồi rít ra dấu hiển nhiên không muốn nàng chấn kinh, làm nàng sợ nhưng lại không biết phải biểu đạt thế nào chỉ biết dậm chân đấm ngực.

Diêu Hồng lúc này nhìn thấy một kỳ cảnh.

Hắn a a khàn giọng nói một câu không giống như tiếng người, ngũ quan cũng vặn vẹo, da nứt thít nát kinh khủng kinh người. Nhưng đôi mắt (có một con đã gần như mù loà) lại lộ ra nét ôn nhu làm người ta không thể tin.

Đó là thành ý.

... Không! Không chỉ là thành ý hơn nữa còn là sự quan tâm.

Vô cùng quan tâm, ân cần.

... hẳn là tới an ủi nàng.

Diêu Hồng trong lòng rúng động.

Chẳng lẽ nó cũng có nhân tính?

Yêu quái kia hết sức muốn nàng trấn tĩnh lại. Nàng nghe lời của nó miễn cưỡng trấn định lại.

Quái vật kia như rất cao hứng.

Cao hứng đến chảy nước mắt.

Chuyện này khiến cho Diêu Hồng nhớ lại nó từng vì nghe tiêu mà rơi lệ.

... chẳng lẽ cơ hội của nàng lại ở ngay đây? Sự tình này? Trên người con quái thai này!?

Cho nên nàng lớn gan làm thử làm một chuyện.

Nàng từ trong phòng tìm ra cây tiêu.

Nàng thổi tiêu.

Khúc Phiêu Linh Hoa Lạc.

Quái vật kia lạ thay lại ngồi xuống, lắng nghe âm nhạc, hoàn toàn say mê mà trong mắt nó phát hồng quang.

Hai điểm đỏ rực.

Khúc nhạc đã xong Sơn Kiêu hiển nhiên rất cảm động cũng rất kích động.

Hắn y y a a như muốn nói gì đó, muốn nói gì? Diêu Hồng thật sự nghe không hiểu.

Đêm ấy chấm dứt tại đó.

Nàng trở về Phi Hồng hiền để nguyên quần áo nằm trên giường.

Nàng biết Sơn Kiêu bên ngoài rèm cửa sổ cả một đêm nhìn nàng.

Đêm hôm đó Diêu Hồng suy nghĩ rối loạn, pháp phòng không dứt.

Nó là người, hay là thú?

Hắn nếu có cảm giác, có nhân tính, có thể đồng tình với nàng không? Hoặc là hắn có hay không trong bóng tối ủng hộ nàng?

Hắn nếu như đang ủng hộ nàng thì có mục đích gì? Có phải như Tập Tà mục đích đều là vì thân thể của nàng?

Nếu như nàng chạy trốn hắn có đi bắt nàng, giết nàng, báo cho Sơn Quân cùng mọi người?

Hắn có phải hung thủ giết Công Tôn Dương Mi không? Hắn có nuốt thịt sống của mẫu thân vào bụng không? Nàng có nên thừa dịp hắn sơ hở giết hắn đi không?

Nàng nghĩ tới đây trong đầu dấy lên một tia hi vọng.

Ít nhất nàng có hi vọng báo thù.

... giết hắn rồi có thể thay Dương Mi báo thù; giết một người là được một người, báo một thù là trả được một thù; cừu nhân chết một người là bớt một người.

Đêm thứ hai Sơn Kiêu đến trông chừng nàng.

Nàng cũng như trước đem ghi lại những chuyện trọng đại trong Phiêu Hồng tiểu ký. Sơn Kiêu đang ở bên cạnh nàng, yên lặng đợi nàng viết xong. Nàng ghi chép một lúc, sau đó lại thổi tiêu cho hắn nghe.

Hắn lại lắng nghe rất thích thú.

Sau khi nghe xong hắn lại vui đùa trong đôi bàn tay xù lông, vẻ thống khổ lại trở về với hắn.

Diêu Hồng thừa dịp một chuyện.

Đi!

Nàng trở mình ra sau, trốn!

Thân pháp nàng rất nhanh.

Khinh công cao.

Nàng thoát được rất nhanh, đi được rất gọn gàng.

Nhưng vô ích.

Vô luận nàng bỏ chạy ra sao, thi triển khinh công thể nào đều có một con quái vật vừa thô vừa đàn vừa rách nát vừa xấu xí giữ một khoảng cách nhất định theo sau nàng.

Chỉ là nó không gọi cũng không la cũng không ra tay ngăn cản nàng.

Nàng hiểu ra rất nhanh, nàng trốn không thoát.

Quái vật kia chẳng những khinh công cực cao hơn nữa chỉ cần động thủ nàng ắt sẽ nằm xuống.

Cho nên nàng biết quay về.

Trở lại Phi Hồng hiên.

Sơn Kiêu vẫn nhìn nàng, ánh mắt phẳng phất có một cảm giác bất khả tư nghị làm người ta cảm thấy ảm áp.

Diêu Hồng tuyệt vọng.

Nhưng một hi vọng khác lại nhen lên.

Nếu trốn không thoát nàng còn có thể làm một chuyện ...

Giết hắn!

oOo

Lại một đêm Tiểu Hồng không có ở đây.

Gần đây Tiểu Hồng thường bị triệu ra ngoài, Diêu Hồng bày mưu đặt kế thừa dịp này dò la hướng đi cùng tình hình bố phòng trong Nhất Ngõn đường!

Nàng còn nhờ Tiểu Hồng tận lực đem tin Sơn Kiêu muốn khiêu chiến Tứ đại danh bộ ... hơn nữa đích danh Thiết Thủ tin tức truyền ra ngoài, nàng muốn nghĩ cách hấp dẫn bọn họ đến đây, nàng cũng nhờ Tiểu Hồng nghĩ cách liên lạc với người của An Nhạc đường, còn thăm dò tin tức của Tôn Cự Dương.

Đêm hôm đó cạnh khóm hoa dưới ánh trăng nàng muốn làm một chuyện vì Dương Mi báo thù.

Giết Sơn Kiêu!

Cách tốt nhất khi Sơn Kiêu tới nhưng mình nàng đầy thương tích. Đại khái là mượn chuyện cho bọn người Sơn Quân đánh chết hắn đi!

Như ngày thường nàng thổi tiêu cho hắn nghe, còn nhảy múa dưới ánh trăng. Song lúc này nàng động sát cơ.

Trước hết giết quái vật trước mặt rồi hãy nói!

Nàng nhân lúc Sơn Kiêu lắng nghe nhập thần nhất, cảm động nhất, vui sướng nhất ra tay giết hắn!

Rõ ràng Thiết Tú tựa như không ngờ đến nàng có thể giết hắn!

Bởi vì khi nàng thổi khúc Loạn Hồng Sơn Kiêu như những lần trước vui mắt giữa lòng bàn tay nức nở không dứt. Nàng rút thanh Thủy Nguyệt đao mà Công Tôn Dương Mi tặng nàng ra, tiếng rút đao vừa vang lên quái thú kia đột nhiên ngẩng mặt lên, trên mặt đầy nước mắt ngơ ngác nhìn nàng chém xuống một đao.

Nhưng nàng bất kể, nàng một đao vẫn chém xuống.

Nàng bất kể sự ngơ ngác của hắn, một đao chém xuống.

... giết hắn!

... báo thù!

... bọn người đó không có một ai là người tốt!

... hắn không phải là người, nó chẳng qua là thú!

Sơn Kiêu không né tránh, thật ra hắn không có tránh, không biết bởi vì hắn quá kinh ngạc hay vẫn còn quá thương tâm hay là một đao kia Diêu Hồng chém quá nhanh.

Nhất đao đắc thủ.

Phập!

Trên người Sơn Kiêu máu tuôn như suối.

Máu tươi tung toé phun ra tứ phía, Diêu Hồng nhìn thấy tâm cũng rối loạn.

Sơn Kiêu nghe rằng hú dài, toàn thân rung động.

Diêu Hồng trong lòng biết rằng đã không xong, nàng quyết không phải là địch thủ của hấn, nàng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nhận lấy cái chết.

Chợt nghe 'soạt' một tiếng bụi rậm bên cạnh vệt ra một khoảng, một người ló đầu ra. Chính là một trong Tam đại tổ Tôn thị Thần Thương hội (tức nhân mã, đệ tử, cao thủ trong Đại Khẩu, Đại Thực, Đại Sắc ba đội chịu trách nhiệm săn tin, truy sát, phòng thủ) trong Thực tổ Thổ Hành thương Tôn Đạm.

Tôn Đạm chỉ Diêu Hồng kêu to: "Người hạ độc thủ giết Sơn Kiêu ... chẳng lẽ muốn chạy trốn... !?"

Diêu Hồng lúc này mới biết thì ra Sơn Quân không chỉ mặt ngoài tìm người trông chừng nàng mà âm thầm bên trong còn có người theo dõi.

Nàng trốn không thoát bởi nhất cử nhất động đều nằm trong tầm mắt lão, nàng khác chi cá chậu chim lồng có bay cũng không thoát.

Nàng chém Sơn Kiêu một đao.

Vết đao rất sâu, chém trúng xương quai xanh lộ ra xương trắng toát, da tróc thịt bong, máu vẫn đang phun ra thành vòi bắn tung toé lên mặt Sơn Kiêu cực kỳ kinh khủng.

Nhìn ánh mắt của Sơn Kiêu nàng cả đời cũng không quên được.

Nhất là trong mắt của hấn hai điểm đỏ rực.

Ánh hồng thống khổ.

Sau đó hấn gào to.

Hấn mặc kệ máu bắn tung toé mà không có hành động gì khác, hấn chỉ nhìn Diêu Hồng tiếng rít đau đớn như khóc như than.

... có lẽ chỉ có điên cuồng gào thét hấn mới có thể biểu đạt cảm giác trong lòng hấn?

Cảm giác gì vậy?

Diêu Hồng không biết.

Nhưng nàng cảm thấy.

Nàng chém Sơn Kiêu, Sơn Kiêu không chết nhất định nổi điên lên, mà nhất cử nhất động của nàng lại người để cho thân tín của Tôn Tử Hôi Thổ Hành thương Tôn Đàm nhìn thấy. Nàng xong rồi.

... chỉ sợ lần này muốn chết cũng không xong, cầu sinh cũng không được .

Diêu Hồng nắm chặt đao.

Ánh đao như mộng.

Đao ý như hoa.

Nàng nắm chặt đao cũng không biết là nên cầm đao chém giết hay là tự vận tốt hơn?

Nàng nhìn trời cao, ánh trăng mỹ lệ ... vì cái gì mà kiếp nạn trùng trùng, ác mộng không dứt.

oOo

Độc đến đây Thiết Thủ cùng ác diệu đột nhiên cảnh giác.

Phía ngoài có tiếng gõ cửa.

Cốc, cốc, cốc.

Hai người bọn họ nhìn nhau, tiếng gõ cửa lại vang lên:

Cốc, cốc, cốc.

... tối.

... muốn tới, rốt cuộc đã tới.

Tiếng gõ cửa rất nhẹ thậm chí rất nhàn nhã.

Người gõ cửa tiếp tục gõ cửa.

Cốc, cốc, cốc. Cốc, cốc, cốc. Cốc, cốc, cốc.

Thiết Thủ không lên tiếng.

Ác điều cũng không lên tiếng.

Nhưng trong lòng hai người hiểu rất rõ.

Có thể trong tình thế căng thẳng như thế mà gõ cửa bình tĩnh như thế người gõ cửa nhất định không tầm thường.

Cốc, cốc, cốc. Cốc, cốc, cốc

Thiết Thủ đưa hai tờ còn lại trong Nộ Hồng giao cho ác điều nói: "Ta đi mở cửa!"

Ác điều không đồng ý: "Ta đi!"

"Ta đi ứng phó một chút!" Thiết Thủ khẽ gật đầu về phía Phiêu Hồng tiểu ký: "Người đọc xong mấy tờ phía sau trước, nó đang viết đến điểm quan trọng, rất quan trọng!"

Ác điều đối với điểm này rất đồng tình: "Xem ra bản ghi chép này chính là điểm mấu chốt để phá án đồng thời cũng chính là vật chứng."

Thiết Thủ mỉm cười nói: "Cho nên bảo vệ vật chứng cũng là chuyện rất trọng yếu phải không?"

Ác điều lắc lắc đuôi: "Yên tâm! Vật này phải lấy rất nhiều tánh mạng vô tội mới có những câu chữ huyết lệ này. Ta quyết không để nó rơi vào tay người khác."

"Vậy trước hết người đọc hết nó đi!" Thiết Thủ thở phào nhẹ nhõm vươn người nói: "Ta đi mở cửa đón khách!"

Gã không để cho tiếng gõ cửa lần thứ năm vang lên đã mở cửa.

Ánh mặt trời chiếu vào chói mắt.

Đình viện Triều Dương nằm ở hướng đông lúc này ngập ánh mặt trời.

Thiết Thủ hít một hơi thật sâu.

... trời đã sáng, ánh mặt trời chói chang, lá xanh bóng, hoa đỏ tươi, song trên núi thì sao? Người dưới chân núi thường cho là dưới chân núi ánh mặt trời phủ kín vậy trên núi cao ánh mặt trời nhất định sáng lạn. Đây đại khái là ảo giác sao? Nếu là vậy tại sao Thiết Thủ ngẩng đầu lên nhìn trên ngọn Thái Sơn vẫn đắm chìm trong mây, mây bao phủ vẫn vù vù ngăn cản ánh mắt nhìn trời mệnh mông của gã?

... đôi nam nữ vong mệnh trên núi kia trong lòng có ánh mặt trời chăng? Hay là sâu vùn thăm vù?

Thiết Thủ mở cửa ứng địch, trong mắt lại không trông người, không thấy kẻ địch chỉ thấy được, nhớ lại những thứ này, chuyện này.

Tâm tình đã băng khuâng đến mức trống rỗng.

oOo

Trên núi, Thiết Tú đầu đầy máu công Diêu Hồng một đường nhắm đỉnh núi phóng đi.

Sơn Kiêu dĩ nhiên không biết vì sao phải lên đỉnh núi.

Hắn thậm chí cũng không hiểu vì sao phải lên Thái Sơn.

Hắn không biết, không rõ, mà cũng không quan tâm.

Hắn sẽ không hỏi.

Hắn hỏi không ra.

... cho dù hắn muốn biết cũng không cần biết, phải hỏi cũng không đi hỏi. Bởi vì hắn chỉ muốn cùng Diêu Hồng ở chung một chỗ cho dù là một khắc cũng tốt!

Muốn lên Thái Sơn là Diêu Hồng.

... muốn lên đỉnh cũng là nàng.

Thiết Tú không có lựa chọn nào khác.

... hắn tựa như một cây đinh dãi dầu mưa gió, toàn thân rỉ sét cùng huyết nhục hắn hoà thành một thể.

Diêu Hồng cũng giống như thứ rỉ sét trên người hắn ... biết rõ đó là một loại bệnh hắn cũng cạo xuống, lau đi, bôi đi.

... một khi cạo đi sợ rằng ngay cả cái đinh cũng gãy rời, đứt đoạn.

Là vận mệnh.

Một hành trình vận mệnh.

Sơn Kiêu không có lựa chọn nào khác.

Bởi vì hắn đã lựa chọn Diêu Hồng!

Diêu Hồng cũng không có thể chọn.

Bởi vì nàng đã tuyển Sơn Kiêu.

Hai người bọn họ là vậy, phẳng phất phó mặc cho vận mệnh, sát cánh chung một chỗ, sống nương tựa lẫn nhau, ngực dựa lưng, mặt dán náo nhất loạt xung sát liều chết lên núi.

Muốn lên đỉnh!

Từ khi bắt đầu giết chóc càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nặng.

Sơn Kiêu cái gì cũng không biết, cái gì cũng không để ý, hắn chỉ biết là một chuyện.

Hắn muốn cùng Diêu Hồng ở chung một chỗ, hắn muốn công Diêu Hồng lên núi ...

Người nào cũng không thể chia rẽ bọn họ, hắn muốn công Diêu Hồng lên núi ...

Vì điều này hắn gặp địch giết địch, ngộ phục phá phục, gặp ngăn sát ngăn ... xem như gặp thần giết thần, ngộ Phật sát Phật.

Trên đường thượng sơn hắn chạy một đường dài gặp ghềnh đã giết không ít người.

Phần lớn là đồng môn của hắn.

Cũng là người trong nhà nàng.

Hiện tại hắn quá quan trọng, từ Bình Phong đình đến La Hán nhai, từ Hồi Mã lĩnh lên Thiên Phủ, hắn một đường gặp mai phục, một đường lưu huyết, cũng một đường sát nhân.

Đã giết ít nhất mười sáu người.

Đã thương không tính.

... người chết, phần lớn là đệ tử Nhất Ngôn đường cũng không thiếu các lộ nhân mã trong Thần Thương hội, không thiếu các bang phái bên ngoài, các nhân vật giang hồ ôm lòng hiệp nghĩa tham gia cứu vớt, vô lâm hảo hán rất nhiều người chết không minh bạch trên núi.

Nhưng người đuổi theo càng ngày càng nhiều, thân thủ tính ra cũng càng lúc càng cao.

Diêu Hồng biết đây là vì chuyện này càng lúc càng nghiêm trọng, thù càng kết càng thâm.

... người chết đều có thân nhân, con gái, bằng hữu, bọn họ làm thế nào lại có thể bỏ qua cho Sơn Kiêu? Bỏ qua cho mình? Vì mối thù của nàng có nên chết nhiều người như vậy không? Có nên giết nhiều đồng môn, đồng đạo như vậy không?

Tất cả đều từ chủ ý của nàng mà ra.

Gió núi cuồng nộ.

Ánh mặt trời lúc ẩn lúc hiện, ẩn khi mây đen đầy trời, hiện ra như một quả cầu chói lọi, sáng đến chói mắt.

Nàng cúi đầu nhìn phía sau Sơn Kiêu trong lòng trăm mối ngổn ngang.

... hắn đã bị cả giang hồ đuổi giết, chọc nhiều người tức giận, hắn có hiểu chăng?

... hắn vì nàng đã tìm đường chết không có chỗ chôn.

... chẳng qua là chuyện này nói ra đã lan truyền rộng khắp trên giang hồ? Sao Tứ đại danh bộ còn chưa nhúng tay? Thiết Thủ còn chưa tới ?

Thái Sơn làm sao lại cao như vậy?

Đường núi làm sao hiểm như vậy?

Đỉnh núi còn chưa tới! ?

oOo

Đầu tiên, gã mở cửa.

Sau đó gã nhìn ánh mặt trời, hưởng thụ ánh mặt trời chiếu trên mặt.

Sau đó hắn sâu hít sâu ... làm người không có gì đáng hưởng thụ hơn hô hấp (ít nhất là với hắn).

Người sống mới có thể thở được.

... không có hơi thở là người chết.

Con người ngày ngày đều hô hấp, một hít vào, lại khê thở ra nhưng có chân chính quý trọng hơi thở của mình hay không, có xem nó là nguồn suối sinh mệnh, là mấu chốt sinh tồn, là sống hay chết hay không?

Thiết Thủ cũng không để ý người khác nghĩ sao, bản thân gã hết sức quý trọng.

Nội lực của gã tinh kỳ, công lực thâm hậu cũng là bởi vì gã vô cùng quý trọng hơi thở đến nỗi này luyện thành nội công trầm hùng, dày dặn.

Gã hưởng thụ nó cũng là vận dụng nó.

Ánh mặt trời cũng như thế cũng là tốt đẹp cũng là tự nhiên vô điều kiện ban cho ... đáng tiếc người quý trọng nó cùng việc đối đãi hô hấp cũng giống nhau. Phần lớn là quên lãng.

Không có ánh mặt trời liệu có sinh mạng?

10. Chương Bốn (phần 2) Thiếu Nữ Ăn Hoa

Cho nên Thiết Thủ hưởng thụ ánh mặt trời, quý trọng ánh mặt trời, cảm kích ánh mặt trời.

Gã cảm kích thiên nhiên hơn hết mọi thứ.

... nó mang đến tất cả những gì tươi đẹp nhất, nó không mong duy trì hàng tỉ tánh mạng nhưng mọi người chỉ đến khi mất nó mới biết nó đáng quý, trọng yếu.

... chỉ sợ người đang ở trước mặt gã cũng giống vậy, ngu muội. Bọn họ ý mình có võ công, tay nắm đại quyền nên cho là tùy thời ra lệnh một tiếng thì một khi động thủ có thể khiến cho đối phương mất đi sự hưởng thụ ánh mặt trời, không có sinh mạng, chặt ngang hơi thở.

Nghĩ tới đây gã không khỏi thở dài một hơi.

... đừng tưởng rằng gã con mắt nhìn xa xăm, hít thở sâu lắng còn tự nhiên than thở, cõi lòng đầy cảm xúc là địch nhân là có thể thừa dịp phóng túng. Loại người nghĩ như thế thông thường ngày sau khi mọi người tường thuật chuyện xưa của Tứ đại danh bộ đều là người nằm xuống.

“Ta biết danh Tứ đại danh bộ nhiều lần phá kỳ án, lập kỳ công. Ta cũng hiểu rõ Thiết Thủ thần bộ hữu dũng hữu mưu, diệt ác tận gốc!” Trước cửa là một lão già trong miệng đầy khói sau đó từ từ thở ra một đám khói nghi ngút, lão nhìn Thiết Thủ nói: “Nhưng ta không muốn trở thành người chết, nhi tử của ta càng không nên trở thành vật hy sinh! Ta vốn không muốn cùng Tứ đại danh bộ đối địch! Tại sao người muốn bức ta!?”

Người này tuổi đã cao nhưng lưng rất thẳng, giọng nói rất lớn nhưng khàn khàn, đôi mắt rất to nhưng đầy tia máu, hàm răng đầy đủ chỉ tiếc vừa vàng vừa đen, năm ngón tay có lực đáng tiếc đầu ngón tay run run không dứt ... Bất kể nói thế nào lão vẫn là một người quắc thước, kiên cường. Hơn nữa sau lưng còn đeo một thanh Đại Quan đao trông nhẹ nhàng như không có đeo gì ở phía sau.

Nhìn lão nhân này một cái Thiết Thủ lập tức có bốn suy đoán, hai về thân phận của lão, hai là về tên cũng như thâm tâm của lão.

Thứ nhất lão nhân này hẳn là người đã quen vênh mặt hất hàm sai khiến người khác cho nên tự nhiên toát ra thần thái cao ngạo ắt tại Thần Thương hội địa vị lão rất cao.

Thứ hai lão nhân này nhất định thường hiệu lệnh người khác, phụ trách ra quyết định hơn nữa trong ngoài tu vi đều cao nên trong võ lâm nhất định rất có uy danh, thân phận.

Điểm thứ ba lão nhân này tinh thần quắc thước, hùng phong vẫn còn, sức khỏe thể lực chưa sa sút, bảo dưỡng rất tốt mới có thể nhả khói mạnh mẽ như vậy.

Thứ tư người này vừa bị một đả kích rất nghiêm trọng đến nỗi lão đổ lệ thương tâm, luôn cả thanh âm cũng bị khàn khàn ... lão còn có thể hút thuốc, nói chuyện đã cho thấy nội lực tu vi rất phi phàm nên có thể kiềm chế lại.

Trong lòng Thiết Thủ không khỏi vang lên tiếng thở dài.

Gã không hi vọng gặp gỡ địch nhân như thế.

... gã đã nhìn ra, người này vì gã mà tới!

Gã không sợ đối thủ mạnh mẽ ... đối thủ càng cường đại càng kích thích ý chí chiến đấu của gã. Gã từ trước đến giờ không biết sợ, lấy cái khí phách anh dũng không sợ hãi đối mặt tất cả cường địch.

Nhưng gã luôn luôn không thích gặp bốn loại địch thủ:

Một là lão nhân. Người lớn tuổi, thân thể nhất định suy nhược, vả lại lão nhân gia thì nên kính trọng không nên đối địch.

Thứ hai, là nữ nhân. Cùng nữ nhân giao thủ có thắng thì cũng không phải là đại trượng phu.

Thứ ba, là trẻ con. Đại nhân có thể nào cùng hài đồng tranh phong, chấp nhật, có thắng cũng mất đi nhân cách!

Thứ tư, là người bệnh, người bị thương. Đối với người bị thương cùng người đã ngã bệnh, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà thủ thắng thì đây chẳng qua là xấu hổ với bản thân người học võ, không có tinh thần thượng võ.

Nhưng gã không có lựa chọn cũng không tới phiên gã chọn lựa.

Bởi vì ... lão già này đã chọn gã.

Nhân sinh chính là vậy, vận mệnh của người như lúc đưa tay chơi một bộ bài, người không có lựa chọn chỉ có tập trung toàn lực đem bài trên tay đánh cho tốt ... coi như là bài kém cũng đành phải tận tâm tận lực đảo ngược tình thế. Nói không chừng trên tay đối phương bài còn tệ hơn người.

Cho dù rốt cuộc không bằng người nhưng người cũng đã tận lực. Trong quá trình phát huy cùng biểu hiện có khi so với kết cục thắng bại còn quan trọng hơn.

Cũng không phải là lý do gì? Chỉ cần nhân sinh trong quá trình ấy khoái hoạt, chỉ cần trong quá trình chơi vẫn vui vẻ thì đó không phải là trò chơi lớn nhất, tuyệt vời nhất, ý nghĩa nhất của nhân sinh sao?

Bất kể trên tay người có bài gì đều cũng muốn thoải mái chơi một trận.

Bất kể đối thủ của người cường đại như thế nào, người làm tốt cái đã. Bất kể mạng của người có ổn hay không dù chỉ có một phân lực, chỉ phát nhất phân quang, chỉ có một ngày sống, chỉ còn làm một chuyện

... không phải là làm hòa thượng hàng ngày gõ chuông, vạn nhất nếu có một ngày người chỉ có một mục đích làm hòa thượng cũng có thể học tập tìm hiểu lễ Phật, niệm kinh, tu đạo.

Sống có ý nghĩa vốn không cần xem đạt được bao nhiêu mà là dâng hiến bao nhiêu. Không phải xét lâu mau mà là trải nghiệm. Hưởng thụ sinh mệnh, tự tìm khoái hoạt, nhiệt tâm làm người, tình hoà bất lão.

“Lão trưởng! Người khỏe chứ!” Thiết Thủ ôn hòa cười nói: “Mặc dù ta không biết mục đích của ngài là gì nhưng ta tuyệt đối đồng ý lời của ngài, chỉ cần có thể, nếu như có thể ta luôn không mong muốn cùng ngài đối địch!”

Lão trưởng kia lại hít thật sâu một hơi thuốc lào.

Sau đó lão hỏi: “Tại sao?”

Lão vừa hỏi vừa phun ra một làn khói dày đặc.

Thiết Thủ không thích khói.

... hít mây nhả sương xem ra rất tiêu sái nhưng thật ra là đem ô yên chướng khí hít sâu vào phế phủ chẳng khác gì tự vận.

Nhưng vì muốn tỏ vẻ lễ phép, tôn trọng đối với lão nhân này gã chỉ vỗ nhẹ hai má, nhíu mũi nhăn nạy chịu đựng.

“Bởi vì ta không nhận ra nhi tử ngài cũng không nhận ra ngài!” Thiết Thủ đáp: “Vì sao ta lại phải xem ngài là địch, vì sao lại muốn phụ tử các người hi sinh?”

Bên cạnh lão giả có một người lập tức thay lão nói.

Nói, là một người trẻ tuổi.

Gã toàn thân cũng bức ra một luồng tà khí, đôi mày kiếm của gã cũng rất tà. Gã giữa ban ngày nhưng rất tà. Gã rất tinh táo nhưng tinh táo một cách tà dị. Gã rất bình tĩnh, là bình tĩnh bốc tà khí. Gã cũng hết sức trẻ tuổi, nhưng trẻ mang chút ý vị tà quái ... dây cột tóc của gã màu vàng lợt, trên tai đeo lông lắc khuyên tai.

Ngay cả đầu tóc cũng tà, lỗ tai còn tà hơn, nam nhân mang khuyên tai thì tà hơn cả tà rồi.

Cũng không biết sao Thiết Thủ vừa thấy người này liền cảm thấy đau đầu.

Gã biết Sơn Quân tánh khí táo bạo, tính tình quái dị, võ công rất cao ... nhưng tựa hồ đối với gã thanh niên tà dị này cũng có chút khó dây vào!

Lão chính là một nhân vật đặc lực tại Sơn Đông Thần Thương hội, trong Tôn gia chịu trách nhiệm Nã Uy đường, Tôn Xuất Yên, Tôn đường chủ.

Còn gã là Tập Tà.

Tập Tà thần nhiên nói: “Lão có hai người con, một người tên là Bạt Hà, một người tên là Bạt Nha, ngoại hiệu là Nộ Thần thương cùng Toả Thần thương!”

Nói xong gã dừng lại thối lui sang một bên một chữ cũng không nói thêm.

Trên đời ít nhất có hai loại người làm việc theo cách như vậy, gã tạo nên sự việc sau đó xuất hiện bên cạnh làm cho chuyện càng làm càng lớn, càng loạn càng hay nhưng gã chỉ đứng ở một bên bất động thanh sắc, đến lúc thu thập tàn cuộc gã mới có thể một lần nữa lộ diện xuất thủ. Một loại người khác chính là gã chỉ phụ trách thông tin liên lạc, giới thiệu chuẩn bị, chủ trò không phải gã, gã chẳng qua chỉ là diễn màn mào đầu sau đó không còn chuyện của gã nữa, gã cũng an phận khoanh tay đứng nhìn, đến phiên gã hát tự nhiên sẽ phần son tề lên sân khấu quyết không lẫn vai diễn người khác.

Có lẽ Tập Tà chính là người như thế.

Chỉ chỉ là Thiết Thủ không biết trên sân khấu đang hát tuồng gì?

Tôn Xuất Yên trong miệng phun khói nhưng thất khiếu cũng bốc khói. Bên cạnh lão còn có hai lão nhân, một thì đang giận đến như là bị hun khói đen cả nửa bên mặt, một thì đôi mắt trông trắng nhiều hơn đen trợn muốn rách khoé như là nhiều năm trở lại đây lúc nào cũng nổi giận đến thất khiếu bốc khói như vậy.

Mặc kệ bọn họ vì chuyện gì mà nổi giận đến phần nộ như vậy, Thiết Thủ cũng không hy vọng nguyên do là chính mình, bởi vì gã nhận ra hai người này.

Một người là phó đường chủ Nhất Ngôn đường Bán Biên Kiếm Tôn Gia Biển ... nghe nói ngày đó ngoại trừ Đường chủ Sơn Quân Tôn Cương xem như là khó đối phó nhất, người kế tiếp có thể coi là Bán Biên Kiếm, lão một nửa bên mặt như bị gấu tát nát vụn, nửa bên kia lại da trơn thịt láng, chính là Tôn Gia Biển cùng một người khác, Tử Vi Tinh Quân Công Tôn Dương Mi.

Người kia thì gã nghe danh đã lâu là một trong Tam đại trưởng lão đời đầu của Nhất Quán đường Thần Thương hội Bán Thiên Nhân Tôn Phá Gia.

... mất Tôn Phá Gia thuở nhỏ khi cùng người đầu thương lúc bị mũi thương có gai độc móc trúng đến nỗi thị lực suy giảm tám chín thành. Lão chịu đựng gian khổ đầy nghị lực tu luyện thành Bát phương thánh thanh, Tử diện biện ảnh Hạt Thần thương pháp cực kỳ tài hoa. Nỗ lực của lão trong chốn võ lâm ca ngợi đã lâu.

Hiện tại ở giữa sân chỉ một người trung niên gã không biết đó là người cao cao, mặt dài, tay dài, chân dài, eo lớn đúng dạng ngũ trường thân đoạn, sắc mặt như ngọc, hồng nhuận, sáng sủa.

Chỉ có người này về mặt có nét cười giống như đang đi dự hội, tham gia yến tiệc, nghe được một tin tức tốt lành.

... có thể thấy một cách rõ ràng là chỉ một Tập Tà đã không dễ giải quyết huống chi còn có Tôn Phá Gia, Tôn Gia Biển hơn nữa còn có cao thủ không rõ danh tánh về mặt vui mừng kia nữa.

... mặc dù không biết là ai nhưng nhất định là cao thủ.

Điểm này Thiết Thủ tuyệt đối kết luận.

Gã nghĩ cũng có thể nghĩ ra được.

Không sai được.

Phó Đường chủ Tôn Gia Biển đã từng gặp qua Thiết Thủ.

Lần trước lão là người dẫn Thiết Thủ, ác diệu nhất nhất đi tra hỏi những người quen biết, người nhà, người hầu của Diêu Hồng.

Lần đó lão thể hiện thái độ nho nhã khiêm cung, lễ nghi chu đáo, không tới phiên lão nói chuyện lão quyết không nhiều lời.

Mà nay lão đã trở nên không chút khách khí, từng câu từng chữ như thương như đao.

“Thiết bộ đầu! Sự tình ở phía Đông ngươi cũng không cần giả bộ làm gì!”

Thiết Thủ sững sờ cười nói: “Sự tình phía Đông? Vậy phía Tây thì sao?”

Nơi gã ở chính là mái hiên phía Tây Nhất Diêm viện. Nhìn sơ mà nói là ở đối diện Cửu Đỉnh sảnh, Lục Đỉnh lâu một trước một sau. Mà theo ghi chép của Diêu Hồng thì hồ Thiên Thủy ở phía dưới của Lục Đỉnh lâu.

Gã tăng hắng nói thêm một câu: "Đêm qua phía ngoài có nhiều dị động. Xem ra sự biến cũng không chỉ là ở phía Đông hay phía tây mà chỉ e rằng cả Nhất Ngôn đường hẳn có biến hóa vô cùng lớn, Thần Thương hội đã có biến cố gì sao?"

Gã lời vừa nói ra khỏi miệng liền thấy Tập Tà, Tôn Gia Biến, Tôn Phá Gia cùng Tôn Xuất Yên cả bọn đều tĩnh lặng.

Chẳng những không nói một lời, toàn thân cũng đông cứng lại.

Ngay cả người có vẻ mặt vui mừng, hớn hở kia nhất thời cũng biến mất nụ cười.

Cuối cùng Tôn Xuất Yên hừ mũi lên tiếng, từng câu từng chữ gần giọng: "Thiết Thủ! Người vì Công Tôn Dương Mi, vẫn luôn muốn ngăn cản chúng ta chế tạo Nhân Hình Đăng Khắc hay là vì ham muốn chiếm đoạt bí lục chế tạo mà hạ sát thủ!"

Thiết Thủ trong lòng biết có chuyện không hay nên chỉ hỏi lại: "Hạ sát thủ? Ta hạ sát thủ với ai?"

"Nhi tử ta!" Tôn Xuất Yên đau đớn cất tiếng: "Người giết nhi tử ta!"

Thiết Thủ hít sâu một hơi: "Người không phải có hai nhi tử sao? Bọn họ không phải đang ở Nã Uy đường sao? Làm sao ... lại chết ở nơi này?"

Người cao to vẻ mặt tươi tắn kia bỗng cười lạnh: "Không đúng sao? Không đánh đã khai rồi!"

Thiết Thủ chỉ thấy thần tình Tôn Phá Gia, Tôn Gia Biến ... người người trên mặt xuất hiện vẻ tức giận. Về phần Tôn Xuất Yên sắc mặt lại càng kinh khủng hơn. Duy chỉ có Tập Tà đứng ở một bên yên lặng theo dõi kỳ biến.

"Khai?" Thiết Thủ không thể làm gì khác hơn là nhấn nại tìm hiểu rõ sự tình: "Ta chưa từng thấy lệnh lang làm sao giết gã? Công Tôn Dương Mi không phải mất tích đã lâu rồi sao? Nhân Hình Đăng Khắc cùng cái chết lệnh lang có quan hệ thế nào vậy? Đăng khắc ... khắc địch gì đấy là cái gì vậy? Ta tự khai cái gì? Hãy nói cho rõ ràng xem!"

Tôn Xuất Yên phần hận khàn giọng nói: "Người không biết!? Người không biết thì vượt núi cao nước sâu tới Đông Bắc làm gì!? Người không hiểu sao lại đến Thương hội làm chi!?"

Thiết Thủ thần nhiên nói: "Ta tới Đông Bắc là vì muốn cứu Diêu Hồng cô nương bị người ta bắt cóc. Ta vào Nhất Ngôn đường là vì muốn điều tra đến cùng sự tình của án này."

Tôn Xuất Yên phì một tiếng đem tẩu thuốc ném mạnh xuống đất, tẩu thuốc nát bấy, lão chỉ tay nổi giận mắng:

"Họ Thiết ! Người giết người không dám nhận, danh bộ cái gì, hảo hán cái gì!"

Thiết Thủ tâm bình khí hòa thốt: "Tôn đại hiệp mất con đau xót ta rất thông cảm ... Song ta với lệnh lang chỉ là nghe đại danh chưa từng gặp mặt, không cừu không oán làm sao lại giết gã chứ!?"

Tôn Xuất Yên tức giận đến thanh âm cũng run rẩy: "Người ... người ... người... Mới vừa rồi còn thừa nhận bây giờ lại không nhận!"

Thiết Thủ hỏi: "Ta nhận cái gì?"

Người cao to có vẻ mặt lúc nào như cũng vui mừng chen lời vào nói: "Nếu không phải người giết thì người từ đâu mà biết gã chết tại Nhất Ngôn đường, hơn nữa còn biết gã bỏ mạng ở phía Đông Lục Đỉnh lâu! Người như thế có phải là tự khai không?"

Thiết Thủ chấn động: "Cái gì? Chuyện xảy ra khi nào?"

Hán tử cao to đáp: "Tối hôm qua! Sao đây? Bây giờ lại giả bộ không biết à?"

Thiết Thủ nói: "Tối hôm qua ta ở Nhất Diêm viện suốt!"

Tôn Gia Biến đột nhiên hỏi: "Người nói chúng ta phải tin?"

Thiết Thủ nói: "Ta không phải một người trong phòng."

Tôn Gia Biến lãnh đạm nói: "Người nói Lưu ác điều có thể vì người chứng minh?"

Thiết Thủ thở dài nói: "Gã quả thật ở chung một chỗ với ta!"

Tôn Gia Biến nói: "Người là danh bộ gã cũng là đại bộ đầu, hai nha sai ở cùng một chỗ tại sao buộc chúng ta phải tin tưởng lời của các người?"

Tập Tà bất ngờ lên tiếng: "Lần này ta cũng không thể giúp các người!"

Thiết Thủ bình thản nói: "Các người không tin ta cũng không còn cách nào! Thật ra thì các người ở ngoài viện bố trí nhiều người giám thị như vậy nếu ta xuất nhập sao lại không biết?"

... "Tại sao ta muốn giết lệnh lang? Ngay cả chuyện Tôn Bạt Nha chết ở chỗ này cũng chỉ mới vừa biết được!"

Lời này vừa ra, Tôn Gia Biến, Tôn Xuất Yên, Tôn Phá Gia tất cả đều ồ lên.

Hán tử cao to cười khan một tiếng nói: "Người lại một lần nữa bị quỷ ám mà tự cung khai đấy nhé!"

Thiết Thủ cười cười giễu cợt: "Ta hiểu! Các người nghe ta vừa mở miệng ra đã nói Tôn Bạt Nha bỏ mạng tại phía Đông Nhất Ngôn đường, không ngờ chính là đang tự nhận mình là hung thủ ... điều này cũng khó trách, rất nhiều vụ án đều dựa vào xét hỏi khiến cho thủ phạm lỗi lầm nhận tội vì biết được những tình tiết nếu không là hung thủ thì không biết được, từ đấy định tội!"

Gã bình thản nói tiếp: "Ngay cả ta cũng thường dùng phương pháp này mà phá án và bắt giam không ít hung thủ, khiến cho phạm nhân nhận tội. Chỉ là lần này hoàn toàn không thích hợp với ta."

Tôn Gia Biến biến sắc nói: "Tại sao? Vậy phải chăng là chỉ cho quan gia phóng hỏa không cho dân chúng đốt đèn sao?"

Tôn Xuất Yên lửa giận sôi lên: "Khốn khiếp! Dám làm không dám nhận. Quân hèn nhát!"

Thiết Thủ không e sợ cất tiếng: "Nếu như ta làm dĩ nhiên ta nhận. Khổ cái là không phải ta giết. Ta nhận chỉ khiến cho thủ phạm ung dung ngoài vòng pháp luật, nhi tử lão bị chết hàm oan mà thôi!"

Hán tử cao to kia cả cười hỏi: "Yên thập lục thúc có hai nhi tử một người là Tôn Bạt Hà, một người là Tôn Bạt Nha ... Nếu như không phải là người xuống tay làm sao lại biết người chết là Tôn Bạt Nha!?"

Gã cười tươi nhưng ngôn từ hết sức sắc bén.

Thiết Thủ thần sắc không đổi đáp: "Bởi vì ta biết được Tôn Bạt Hà sớm đã chết rồi!"

Lời nói vừa ra mọi người đều hơi bị chấn động.

Tôn Xuất Yên lớn tiếng hỏi: "Người nói cái gì?"

Nhìn bộ dạng của lão quả thực như muốn đem Thiết Thủ băm ra như tương mới cam tâm.

Thiết Thủ thong dong đáp: "Tôn Bạt Hà nghi ngờ là chết dưới tay Thiết Tú, chết rất kinh khủng ... nếu trong Tôn thị huynh đệ ca ca Bạt Hà đã chết vậy bây giờ người chết ở phía đông đương nhiên là đệ đệ Bạt Nha rồi!?"

Lần này, ngay cả hán tử cao to kia cũng không cười được nữa: "Người làm sao biết được chuyện này!? ... chuyện này nội ngoại đường chúng ta đã cố gắng phong bế thông tin. Người từ xa đến, một thân tiến vào Đông Bắc đã đến Nhất Ngôn đường Là người nào nói cho người biết!?"

Thiết Thủ vẫn ung dung nói: "Điều Hồng!"

Tôn Phá Gia, Tôn Gia Biến, Tôn Xuất Yên đến cả hán tử nọ đồng thanh thốt lên: "Điều Hồng!?" đồng thời mang theo bộ dáng bất khả tư nghị khó có thể tin tưởng.

Chỉ riêng Tập Tà đứng im một bên vẫn trấn định, chừng như mọi chuyện phát sinh gã đều đã đoán ra hay nắm rõ như lòng bàn tay vậy.

Tôn Gia Biến quát lên: “Trước khi ngươi tới nơi này đã gặp qua Diêu Hồng cô nương sao!?”

Thiết Thủ đáp: “Dĩ nhiên là không!”

Tôn Gia Biến nửa bên mặt rung động: “Vậy nếu ngươi không gặp quỷ thì chính là trợn mắt nói lời bịa đặt!”

Thiết Thủ: “Ta chưa gặp qua Diêu Hồng nhưng nàng có lưu lại vài lời trọng yếu cho ta.”

Tôn Gia Biến nét mặt thay đổi phầnngũ quan chỉnh tề còn dư lại giống như bị đâm một quyền méo mó hẳn.

Hán tử cao kia miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Nàng chưa từng gặp người làm sao đem đồ giao cho người được?”

“Tiểu Hồng!” Thiết Thủ sáng khoái đáp: “Tiểu Hồng trước khi chết đem vật trọng yếu của tiểu thư nàng lưu lại đưa cho ta”

“Đi chết đi! Nói hươu nói vượn chẳng qua tìm cách chối tội!” Tôn Gia Biến quát lên: “Rõ ràng là người giết Tiểu Hồng ... án đó còn chưa rõ ràng, người tàn ác súc sinh, là người giết chết Tôn Bạt Nha!”

Thiết Thủ thở dài một hơi: “Bất kể nói thế nào ta từ ghi chép của Diêu Hồng cô nương mới biết được Tôn Bạt Hà chết tại Nhất Ngôn đường!”

Thật ra thì đến hiện tại gã vẫn không biết Tôn Bạt Hà chết ra sao. Trong tiểu ký của Tôn Diêu Hồng tuy có nói qua chuyện này một chút nhưng cũng không tường tận. Phiêu Hồng tiểu ký mặc dù chia làm Hiểu Hồng, Thảm Hồng, Nộ Hồng thượng trung hạ tam thiên nhưng hồi ức có lúc mơ hồ, có khi rõ ràng, có đứt đoạn, có đầu vào đầy chủ yếu ghi chép đại khái nguyên nhân là vì hoàn cảnh cùng tâm tình khi ghi chép lại. Diêu Hồng trong thiên thứ hai tự tay ghi chép xác thực từng nhắc tới chuyện Tôn Bạt Hà chết thảm đương nhiên là phần sau có ghi chép, tường thuật cũng có khi ghi lại chi tiết cụ thể, nhưng mĩ Thiết Thủ cho tới giờ vẫn chưa đọc xong chi tiết được, gã đọc lướt nhanh chỉ để nắm các nội dung, các điểm chính yếu không đọc hết phần trong. Vì vậy gã cũng chỉ nói tới đó, điểm đến là dừng chủ yếu là dừng chuyện này thăm dò phản ứng của bọn họ.

Nhiều người như vậy nhưng chỉ có Tập Tà bỗng nhiên hỏi một câu: “Nàng chỉ nói ra chuyện này?”

Thiết Thủ trầm giọng nói: “Dĩ nhiên còn có nhiều chuyện khác!”

Hán tử cao to cười lớn nói: “Cho dù vì vậy ngươi đã sớm biết được Bạt Hà bỏ mình nhưng cũng không thể biết được Bạt Nha đem qua chết ở phía Đông Nhất Ngôn đường ... trừ phi ngươi chính là hung thủ!”

Thiết Thủ cười nhạt: “Tai ta không điếc! Nếu có người ở khu này giết người ta nhất định biết. Mới tảng sáng ta nghe được có tiếng người gào khóc, trong trí nhớ của ta chính là thanh âm của vị này Tôn Xuất Yên Tôn phó đường chủ, thanh âm đó từ phía Đông truyền đến không sai được!”

” Đại khái khi đó lão nhìn thấy thi thể ái tử cực kỳ bi ai khó lòng tránh khỏi than khóc. Nhân tiện, các người nhắc tới việc ta giết nhi tử lão thì ta tự nhiên nghĩ đến sự việc vừa phát sinh ở phía Đông Nhất Ngôn đường lúc sáng sớm, hơn nữa đoán chắc nạn nhân là Tôn Bạt Nha ... có đôi khi, dùng ngôn từ dự hoặc khiến cho đối phương nói nội tình hung án mà không phải ai cũng biết cũng không nhất định là có thể định án, tìm hung thủ, quá võ đoán chỉ tạo ra oan án. Đạo lý thật ra thì rất đơn giản, giống như bây giờ phía Tây Nhất Diêm viện sinh biến không nhất thiết phía Đông Lục Đỉnh thánh, hồ Thiên Thủy sẽ thái bình vô sự. Nói không chừng sóng ngầm mãnh liệt, mưa gió sắp kéo đến cũng không chừng!”

Nghe xong lời này mọi người đều tĩnh lặng lại.

Thiết Thủ hướng tới gã hán tử cao to chấp tay nói: “Phải chăng Tổng hộ pháp Bát Sầu thương Tôn Mịch Hoan Tôn tiên sinh của Nhất Quán đường?”

Nụ cười trên mặt lão bỗng ngưng tụ chấp tay đáp lễ: “Thiết bộ đầu quả nhiên hảo nhãn lực!”

Cái gã đứng bên cạnh ít nói chuyện, trầm tĩnh tức Tập Tà lúc này bỗng thở ra một hơi: “Diêu Hồng đúng là ghi không ít chuyện giao cho Thiết gia!”

Sau đó gã vô cùng thận trọng bổ sung một câu: "Nhưng đáng tiếc thời điểm nàng ghi lại những chuyện này phần lớn là thần trí mơ hồ mà viết thành."

Thiết Thủ bỗng nhiên xoay người dùng ánh mắt bén nhọn nhìn thẳng gã hỏi:

"Ý của ngươi là nói là vô luận Diêu Hồng nhớ cái gì đều vì thần trí nàng có vấn đề cho nên cũng không đúng phải không?"

Tập Tà thốt: "Đúng!"

Thiết Thủ hỏi ngược lại: "Nếu nàng ghi chép tất cả điều ca ngợi ngươi, ca công tụng đức ngươi thì sao?"

Tập Tà mặt không đổi sắc: "Cũng như nhau, không chính xác!" Sau đó gã hừ hừ thực thực nói: "Trên đời có hai loại người, một loại bình thường, một loại bất phàm ..."

Thiết Thủ không đợi gã nói tiếp đã cắt lời: "Ngươi quyết không phải là hạng người bình thường!"

Tập Tà không phản đối vẫn nói tiếp: "Người bất phàm cũng có hai loại, một là lập công lập đức, lưu danh bách thế. Một loại là bách vô cấm kỵ, tiếng xấu muôn đời."

Thiết Thủ khoe mắt cũng có nụ cười: "Vậy ngươi là?"

Tập Tà đáp: "Loại thứ hai!"

Thiết Thủ nói: "Lấy tài năng của ngươi đại khái có thể là loại thứ nhất!"

Tập Tà thốt: "Làm người tốt quá cực khổ, ta không làm!"

Thiết Thủ nói: "Cho nên ta cho rằng Diêu Hồng quyết sẽ không nói tốt cho ngươi?"

Tập Tà đáp: "Tự ta hiểu rõ!"

Thiết Thủ nói: "Lời của ngươi nghe có vẻ thành thật!"

Tập Tà nói: "Đối với người thông minh tốt nhất nên nói thật!"

Thiết Thủ nói: "Nhưng lừa gạt người thông minh tốt nhất nói dối như thật!"

Tập Tà trở giọng: "Chẳng lẽ Diêu Hồng nói tốt cho ta?"

Thiết Thủ cười ha ha: "Đương nhiên là không ... chỉ là người khác không nói tốt cho ngươi là bởi vì ngươi quả thật làm không ít chuyện xấu, thần trí họ không thất thường!"

Gã đè nén giận cười nói: "Ta phá án thường xuyên gặp gỡ phạm nhân hàm oan dằng cáo trạng khiêu nại sửa lại án xử sai, nhiều người áp cho họ thần trí thất thường, điên cuồng bậy bạ khiến cho gã lật không được án, cũng lật không được mình ... thần trí có vấn đề áp lên thân, án của gã vốn đã không cần thiết chính, phạm nhân bị vu oan giá họa gánh trọng hình mà nhận tội!"

Tập Tà nghe những lời này vẫn không chút giận lại hỏi ngược lại: "Nếu như gặp được chuyện như vậy ngươi sẽ làm sao?"

Thiết Thủ nói: "Ta sẽ thay bọn họ lật lại bản án cho bọn họ công đạo!"

Tập Tà trầm ngâm nói: "Làm như thế mà nói ... ắt ngươi đắc tội rất nhiều người!"

Thiết Thủ nói: "Sợ đắc tội với người thì chớ đi làm công sai, bộ khoái!"

Tập Tà dần thêm một bước: "Nhưng đắc tội người là quan to, quý nhân, nói không chừng còn có cấp trên của ngươi thì sao?"

Thiết Thủ nói: "Muốn làm quan đừng làm bộ khoái, muốn khoái hoạt đừng có làm quan ... ta nghĩ làm một bộ đầu tốt, vì dân chúng làm chút chuyện thay người tốt, lương thiện giữ cho bọn họ công đạo. Chuyện này khiến ta quyết định không thể làm quan được!"

Tập Tà hừ lạnh nói: "Khá lắm! Công đạo ... đáng để hi sinh nhiều đến thế sao?"

Thiết Thủ nói: "Nếu như công đạo là do chính ngươi truy cầu vậy thì hi sinh bao nhiêu cũng sẽ không tiếc!"

Tập Tà vẫn trầm tĩnh một cách nặng nề, bình tĩnh một cách trầm trọng:”Chỉ là sức người có hạn . Giả như nói Diêu Hồng cô nương chưa xuất giá, nàng là hoàng hoa khuê nữ, mọi chuyện nàng làm đều theo cha nàng. Sơn Quân cũng cho là nàng mất đi thường tính, có lần phát điên còn giết mẫu thân của nàng. Cho nên mới đem nàng giam lại. Người nếu như khư khư cố chấp chỉ nghe lời nói phiến diện của Diêu Hồng không sợ dung dưỡng cho kẻ ác sao?!”

Thiết Thủ nở nụ cười.

Khuôn mặt của gã co tai lớn, mắt to, mày rậm, mũi cao, nhân trung chau quẹo, trán hỏ yếm hạm nhất loạt theo nụ cười của gã sáng bừng lên:”Người có biết ta khi phá án dùng thái độ gì để đối đãi phạm nhân không?”

Tập Tà nhìn biểu hiện của gã vẫn bình tĩnh đến mức thâm trầm, bình tĩnh một cách rất trầm lặng chờ gã nói tiếp.

“Đó chính là xem họ là người!”

Tập Tà nhất thời thông suốt.

Mọi người xung quanh nhất thời nghe không rõ.

“Họ là người. Vô luận gã làm chuyện gì, danh dự như thế nào, võ công cao thấp, nhân cách ra sao ta cũng không quản, gã chỉ là người!” Thiết Thủ nói:”Làm người , có tôn nghiêm của con người, có quyền lợi của gã, có công đạo của gã ... bất kể mọi người nói như thế nào, đại quan nói như thế nào, thân nhân cha mẹ gã thấy thế nào, giang hồ nói sao nhìn sao ta chỉ nghe mà tham khảo. Chỉ cần gã không phạm án sẽ vô tội. Nếu như gã phạm pháp, thương thiên hại lý, giết người cướp của thì không quản người là thiên vương lão tử, vô lâm đồng tình ta đều không buông tha!”

“Ta đối với Diêu Hồng cô nương cũng vậy!”

Gã tỏ rõ lập trường.

Nói rõ rồi thái độ.

Nói đã rõ.

Mà nói rất cứng rắn.

Mọi người đều ngơ ngẩn.

Nhưng không ngờ lại nghe một tràng vỗ tay lộp bộp vang lên.

Là Tập Tà.

“Thiết bộ đầu vì dân hành sự, lời của Thiết gia hẳn phải vỗ tay bái phục!” Tập Tà một mặt vỗ tay một mặt nói:”Thật ra thì Diêu Hồng cô nương bị người bắt đi đối với ta mà nói đã lưu lại rất nhiều tư niệm. Ta cũng hi vọng nàng sớm ngày bình an thoát khỏi ma chướng!”

“Nàng đi, lưu lại tư niệm cho người ...” Thiết Thủ bỗng nhiên nói một câu:”Như vậy, trên lầu chăng?”

“Trên lầu?”

Lần này ngay cả Tập Tà cũng không hiểu.

“Lần đó người ở trên lầu cưỡng hiếp nàng... Là ở trên hầm tại hồ Thiên Thủy sao? Hay là ở Lục Đỉnh lầu? Tóm lại, hành vi thú tính đều phát sinh trên lầu ...” Thiết Thủ không chút lưu tình nói:”Khi đó không phải người cũng đang thần trí mơ hồ sao?”

Tập Tà lại mặt không đổi sắc, “Đáng tiếc!”

Thiết Thủ ngạc nhiên nói:”Đáng tiếc cái gì?”

Tập Tà đạo, “Đáng tiếc người khi đó không có ở hiện trường!”

Thiết Thủ nói:”Ta ở hiện trường còn có thể phát sinh chuyện đó sao?”

Tập Tà nói:“Lúc ấy là Diêu Hồng cô nương câu dẫn ta trước!”

Thiết Thủ nói:“Sao ngươi không nói năng cường hiếp ngươi luôn!”

Tập Tà nói:“Coi như là ta cường hiếp nàng, nàng vốn là thê tử của ta, ta đã được Sơn Quân cho phép, đem nàng gả cho ta ... đôi ta vợ chồng chu công chi lễ ngươi quản chuyện gì?”

Thiết Thủ nói:“Ta mới vừa rồi đã nói!”

Tập Tà nói:“Nói cái gì?”

“Ta nói rồi! Mỗi người đều là người, người có quyền lợi của mình. Nếu như bản thân nàng không đồng ý làm như vậy thì người nào đáp ứng cũng vô dụng!” Thiết Thủ cao giọng nói:“Sơn Quân là cha của nàng không phải là nàng, nếu nàng không thích ngươi, ngươi cường hiếp nàng chính là phạm pháp!”

Tập Tà vẻ mặt dờ dẩn:“Mới vừa rồi ngươi đã nói vậy ta cũng nghe được chỉ là ta cảm thấy kỳ quái!”

Thiết Thủ nói:“Xem ra ở chỗ này lúc ta chưa tới đã vô pháp vô thiên, quái sự tự nhiên là nhiều, một chuyện bình thường mới là kỳ quái!”

Tập Tà vẫn bình tĩnh nói:“Ta chỉ ngươi kỳ quái! Ngươi vốn ngàn dặm xa xôi đến đây là muốn giúp Nhất Ngôn đường mà nay lại nghe lời một cô gái điên, từ vài câu chữ vớ vẩn lưu lại ngược lại công kích đối với bọn ta ... làm như vậy có phải quá không khôn ngoan không?”

Thiết Thủ đáp:“Ta đường xa đến đây không phải là muốn đứng một bên bất kỳ người nào. Người nào có lý ta liền giúp, ai bị ta liền cứu. Chuyện này dĩ nhiên phải tìm được Diêu Hồng rồi hãy nói. Ta không phải là đệ tử Thần Thương hội, cũng không phải là người của Tôn gia. Sơn Quân cùng Diêu Hồng đối với ta mà nói cũng đồng dạng là người, người cũng giống nhau nếu phạm pháp thì phải đền tội!”

Tập Tà vẫn an tĩnh dị thường nói:“Nhưng nếu như không phải là tối hôm qua ta ra mặt giúp ngươi ngươi không phải là hung thủ giết Tiểu Hồng chỉ sợ võ công của ngươi cao tới đâu, thì cũng song quyền nan địch thiên bách thủ sớm đã bị người của Chánh Pháp đường giết chết rồi!”

Thiết Thủ đáp:“Cảm ơn ngươi đã ra mặt làm chứng! Chỉ là Tôn lão tam không phải là người hồ đồ, lão có thể phân biệt thị phi!”

Tập Tà nói:“Chẳng qua hiện tại cho dù lão ở đây cũng không thể nào cứu được ngươi ... ngươi giết Tôn Bạt Nha còn dám quản chuyện của ta!?”

Thiết Thủ nói:“Các ngươi ở đây bố trí nhiều cao thủ như vậy ta có thể đi ra ngoài mà không bị trông thấy sao?”

Tập Tà đáp:“Võ công của ngươi quá cao tự nhiên bọn họ khó có thể giám sát được ngươi? Tối quá bọn ta cũng phải người theo dõi nhưng nửa đêm thần bộ cũng chuẩn đi gây chuyện? Điều tra chuyện cơ mật của bọn ta đấy sao! Ngươi cũng lên vào Phi Hồng liên cường gian rồi giết chết rồi Tiểu Hồng ...”

Thiết Thủ lập tức cắt đứt lời của gã:“Trong Nhất Ngôn đường các ngươi chuyện cơ mật cũng không tránh khỏi quá nhiều. Công Tôn Dương Mi chết như thế nào? Công Tôn Tiểu Nương mất tích ra sao? Còn Nhân Hình Đăng Khắc là chuyện gì?!”

Tập Tà hỏi ngược lại:“Ngươi tới giúp chúng ta hay tới tra chúng ta?”

Thiết Thủ điềm nhiên đáp:“Ta là bộ khoái! Người nào liên quan đến tình tiết vụ án ta điều tra người đó!”

Tập Tà lãnh đạm nói:“Chuyện của Nhất Ngôn đường không cần ngươi tới tra!”

Thiết Thủ cười:“Ai nói ?”

“Thượng ti ngươi!”

Lại nghe một giọng nói hòa hòa khí khí vang lên:“Là ta nói .”

Thiết Thủ vừa quay đầu nhìn cả người bất động.

Chấn kinh.

11. Chương Năm (phần 1) Còn Chưa Kết Thúc

Bóng cây lay động, sắc hoa rực rỡ.

... đêm qua, Lưu ác điều cùng Thiết Thủ cũng lợi dụng những bóng cây để ẩn thân, phân ra tiềm nhập Lục Đỉnh lâu cùng Phi Hồng hiền.

Cũng như vậy huyết án khiến người ta kinh hãi vào tối qua diễn ra sau khi gã xung đột với người của Nhất Ngôn đường cũng lợi dụng cây cối che chở, khiến bọn chúng phải tăng cường giám thị ngoài Nhất Diêm viện vì sợ rằng bọn họ lại lên đi.

Cũng không biết những thứ này hoa cỏ này có phải do đích thân Diêu Hồng trồng hay không. Hoa nở rất rực rỡ, lá to xanh ngắt, trên cây có rất nhiều trái trong đó một gốc khi gió thổi qua vài quả phát ra tiếng vang, âm âm lắc rắc tiếng vang lên nghe rất êm tai tựa như tiếng đồng tiền rơi vào trong chén sứ.

Thiết Thủ biết loại cây này. Nghe nói cây này gọi là cây rụng tiền, quả ra chỉ chít nếu như người lúc bài bạc, cầu tài, bàn chuyện làm ăn giữ nó trong tay hoặc đặt trong vạt áo, trong tay áo, trong túi rất dễ dàng sẽ thành công.

... cho nên loại quả này cũng được xưng là Tài Thần quả .

Có người hi vọng loại trái cây này có thể phát huy lớn hơn nữa trong việc chiêu tài cho nên đã nói hạt của nó có pháp tướng của tài thần, có khi là tướng mạo của thổ địa, có lúc là Mật Tông tài thần, hoàng tài thần, hồng tài thần, lục tài thần, bạch tài thần, hắc tài thần, tài bảo Thiên vương, giống như Vương tài thần, Đại Hắc thiên, ngay cả so sánh với pháp tướng Bồ Tát không chừng ... loại trái cây này thật xứng đáng với cái tên Tài Thần quả.

Tài Thần Quả là tài thần vĩnh viễn phú giàu sang quý mang bộ dạng phúc phúc thái thái.

Mà nay người tới chính là mang theo cái bộ dạng này.

Người bộ dạng phú phú thái thái, hòa hòa khí khí.

... nói chuyện cũng không khác.

Bên cạnh lão có hai người! Một tả một hữu còn rất trẻ tuổi, hết sức thanh tú, lông mày, ánh mắt đẹp đẽ là những nam tử trẻ trung. Lúc liếc người lại còn mang theo sóng mắt tựa như bộ dạng kiều nữ giận dỗi, hai người bọn họ mi lại nhãn khứ kẻ vai sát cánh đứng chung một chỗ.

Chỉ là trên giang hồ hơn nửa năm trở lại đây cơ hồ không người nào dám khinh thị hai nam tử trẻ tuổi yêu mị này.

Trong Lục Phiến Môn nhắc tới người này ai cũng biến sắc, là biến sắc.

Bởi vì bọn họ gần đây quật khởi tại Hình bộ. So với năm đó cho dù Nhâm Lao, Nhâm Oán lòng dạ ác độc còn hơn vài bậc, tâm ngoan thủ lạt cao thâm khó lường, khó lòng phòng bị, một nhân tố mới của Hình bộ. Hơn nữa bọn họ là do Chu Nguyệt Minh một tay đề bạt, tài bồi. Hai đại ái tướng của lão.

Một người tên là Thích Khốc.

Một người tên là Thích Khấp.

... nếu như các người nghe qua thủ pháp phá án của bọn họ, phương cách đối phó địch nhân cùng những thủ đoạn bách vô cấm kỵ của bọn họ. Vô luận bọn họ làm chuyện gì cũng đều cổ quái, hành động dị thường. Người có muốn cười cũng không dám cười.

Bởi vì nếu như bọn họ một khi bị chọc giận, trêu tức cũng chỉ mặt nhăn chau mày mà dùng dù chỉ một phần trăm tâm thần để đối phó người hoặc dùng chưa tới một phần trăm khảo hình vui đùa một chút với người. Đoan chắc người có khóc cũng không được , khóc không ra cũng không chết đi được mà sống cũng không được. Lúc đó người chỉ hối hận vì sao mình lại sinh ra nhân gian này mà thôi!

Bọn họ chính là loại người này.

Mà người như thế lại không có người chế tài, chỉ có bọn họ có thể chế tài người khác.

Bởi vì bọn họ có một chỗ dựa.

Chỗ dựa chính là lão tổng.

Chu Nguyệt Minh.

... Chu Nguyệt Minh tới.

... cái vị hình tổng có khuôn mặt tươi cười này, lại không ngại núi cao đường xa, không từ lao khổ đi đến phương này còn giữ nguyên khuôn mặt tươi cười chẳng khác một lão chương quỹ mời khách vào lúc này, giờ phút này hiện ra trước mặt Thiết Thủ.

Thiết Thủ trong lòng trầm xuống.

... lão tới đây làm gì? !

Gã tự nhiên không tưởng đến chuyện Chu Nguyệt Minh sẽ đích thân tới đây. Lão không phải đã phá vỡ chính mình lại điều động Lưu ác điều tới đây tiếp nhận án này sao? ... án tình nếu đã kinh động đến Hình tổng đại nhân xem ra nếu so với tình hình vốn trung hoà đã thấy nghiêm trọng cùng phức tạp hơn nhiều rồi.

Thiết Thủ lập tức làm lễ ra mắt ... dù sao thì Chu Nguyệt Minh cũng là thượng ti, quan chức so với gã cao hơn. Nói ra lão là người quản lý của Thiết Thủ cũng không sai.

Động tác Thiết Thủ chính là hành lễ bái kiến, Chu Nguyệt Minh cũng không chậm trễ lập tức đáp lễ. Mặc dù xét quan hàm Thiết Thủ không cao bằng lão nhưng xét uy danh trên giang hồ sợ rằng danh tiếng Thiết Thủ còn trên lão nhiều lần.

... hai người bọn họ không khác với một người cầm quyền, một người là danh nhân. An Lộc Sơn thấy Lý Thái Tự có khi cũng chỉ được khuất thân làm kẻ thối giấy mài mực, múa may làm trò mà thôi.

Huống chi Thiết Thủ còn có ngự tứ hàm Đại công chánh nghia Thiết Thủ danh bộ cùng với Bình Loạn khuyết .

Làm lễ ra mắt xong Chu Nguyệt Minh hòa hoãn nói: "Bây giờ không phải là lúc hành lễ, Thiết bộ đầu không cần phải khách khí!"

Tôn Mịch Hoan đứng một bên cất tiếng: "Chúng ta cũng không phải là tới xem các người hành lễ. Hai cốt nhi tử Yên thập lục thúc còn chưa lạnh, các người làm bộ khoải rết cuộc là tới phá án hay là gây án?"

Chu Nguyệt Minh giọng nói êm dịu đáp: "Người cảm thấy chúng ta đang kéo dài thời gian?"

Tôn Mịch Hoan cười phá lên so với Chu Nguyệt Minh có điểm rất giống, chỉ là một người mặt tròn, một người mặt dài mà thôi. Nụ cười bọn họ như khắc lên trên mặt vậy chỉ là một người tròn vành vạnh, một kẻ điểm vành khuyết.

Cũng không trách được nhưng trên quan trường quan lại bao che cho nhau, chuyện vốn đã nghe quen tai ... nhất là trong Lục Phiến môn công tư bất phân vốn đã là chuyện thường.

Chu Nguyệt Minh sử dụng một thanh âm nhẹ nhàng không muốn gây mất hoà khí hết sức thành ý nói: "Người đã nhận định Thiết Thủ giết người, nơi đây lại là Nhất Ngôn đường, võ công của người không thấp sao không xuất thủ bắt gã đền mạng?!"

Tôn Mịch Hoan có chút không cười nổi: "Người cho rằng ta không dám! Ta chẳng qua là tôn trọng Chu hình tổng mới nhẫn nại không phát tác. Hôm nay người nói vậy là tùy cho thủ hạ của người làm càn, vậy là người bức bách ta thay người dạy nô tài rồi ..."

Chu Nguyệt Minh vẫn hết sức hoà hoãn nói: "Mời mời mời ... Gã có phải nô tài hay không mời người dạy được gã rồi nói sau!"

Vừa nói lão lại còn khom người tránh sang một bên nhường đường cho người của Thần Thương hô đối mặt Thiết Thủ.

Lần này Tôn Mịch Hoan cũng không cười nổi nữa.

Mặt của lão đột nhiên dài ra.

Hẹp lại.

Hai mắt lão bắn tinh quang, gò má bỗng nhiên đỏ lên quát lớn một tiếng: "Tốt! Để Bất Sầu thương ta thỉnh giáo xem danh bộ Thiết Thủ rốt cuộc có bao nhiêu phân lượng!?"

Bọn họ thật sự nổi giận.

... trong những người này cười nói thân thiện nhất xem như chỉ có lão, nhưng ngôn từ ác nghiệt nhất, người gây sự nhất, hành động kịch liệt nhất cùng trở mặt vô tình nhất cũng là lão.

Đây chẳng lẽ không phải một việc thường tình? Một người bình thời bị đè nén càng lớn lực phản kháng lực ắt càng lớn; áp lực càng nhiều phản lực tất mạnh mẽ.

Tả thủ lão chỉ Thiết Thủ hữu thủ đưa ra phía sau.

Phía sau người lão lập tức trời lên một trường thương.

Đó là một thiết thương dài, đầu thương nhọn hoắt, sắc như nước chẳng những có thể đâm mà còn có thể dùng để tĩa hoa. Hơn có thể thấy lão một thân trí lực bột phát hung mãnh vô cùng.

... thương vốn là bách khí chi vương, hoành tảo xung đột, người dùng mỹ lệ quả thật cực kỳ uy mãnh. Chỉ là bởi vì nó quá dài cũng quá nặng nên bình thời mang theo vốn không dễ dàng bằng đao kiếm.

Ở đây, cao thủ dụng thương có thân phận sau lưng của gã nhất định có người thay gã cầm thương.

Dĩ nhiên thân phận càng tôn quý thương càng nặng ắt phía sau người hầu hạ cũng càng nhiều.

Phía sau Tôn Mịch Hoan có ba người thay lão nâng thương. Ba người ấy ai cũng là thiếu niên mắt tinh mày tở, xốc vác cơ trí.

Ba người này có chung một đặc điểm, trên mặt đều có nốt ruồi.

... một trên trán, một dưới cằm, một ở mi tâm.

Ba người bọn họ động tác cũng rất nhất trí.

Cũng rất mau.

Chỉ nghe Tôn Mịch Hoan quát lên: "Thương!" ba người bọn họ lập tức đưa thương lên.

Thiết Thủ từ trước đến giờ đã nghe nói qua đại danh Bất Sầu thần thương Tôn Mịch Hoan Không, tại Thần Thương hội chịu trách nhiệm quyết sách trong Nhất Quán đường, trước mắt tay nắm trọng quyền tự nhiên là đường chủ Thương thần Tôn Tam Điểm. Còn có thực lực nhất là Tam đại nguyên lão theo thứ tự là Ma Tiêu Đạo Trưởng Tôn Tầm Ái, Bán Thiên Nhân Tôn Phá Gia cùng với Trọng Sắc Khinh Hữu Man Bồ Tát Tôn Nộ Oa tam đại cao thủ. Nhưng bất luận võ công, danh tiếng, lực chiến đấu, vị Sáu Thần thương Tôn Mịch Hoan này không dưới một vị Nguyên lão nào, không biết bởi vì do chế độ của Thần Thương hội hay là bởi vì sự đấu đá trong nội bộ Nhất quán đường hoặc là vì sự công bình nên không thể để cho Tôn Mịch Hoan, Tôn Tầm Ái, Tôn Tam Điểm ba người họ hàng huynh đệ nắm trọn đại quyền của Nhất quán đường nên Tôn Mịch Hoan vẫn không thể bước vào trong phạm vi nội đường quyết sách, Nguyên lão mà chỉ lấy danh nghĩa hộ pháp làm nền tảng. Sự tình như thế khiến Tôn Mịch Hoan tích cực xử lý sự vụ trong nội, ngoại đường, đại sự trên giang hồ, gặp trận tất đánh, gặp chuyện tất quản để tạo uy danh. Cho nên loại người này kinh nghiệm thực chiến rất có phân lượng quyết không thể khinh thường.

Thiết Thủ dĩ nhiên ngưng thần chờ đợi.

Thương trên tay ba tên thiếu niên có nốt ruồi, mắt thấy rõ thương sẽ mau chóng nằm trên tay Tôn Mịch Hoan.

... thương tới tay, Bồ Tát tẩu, Phật đà tránh, quỷ thần sầu.

Đây là bài hát xướng ca tụng thương của lão, tiếp đó còn hát ‘Thương tới tay đã không có thể tả lại tình cảnh thương xuất thủ.’

Thiết Thủ nhìn trực diện Tôn Mịch Hoan.

Găm thẳng vào thương của lão.

Nhìn lão xuất thủ.

Song có người đã xuất thủ với gã.

Nhất thương!

Xuất thủ không phải Tôn Mịch Hoan.

Xuất thủ chính là Tôn Gia Biến.

Tôn Mịch Hoan chỉ là hoa dạng che mắt!

Bán Biên Kiểm Tôn Gia Biến xuất thủ đương nhiên cũng là dụng thương.

... là đoản thương!

Thiết Thủ lúc này đang toàn tâm toàn ý toàn diện toàn lực đề phòng Tôn Mịch Hoan cùng Bát Sầu thương của lão.

Dựa theo đạo lý nhất kích bất ngờ, cực tốc kia của Tôn Gia Biến ắt không có khả năng tránh khỏi, ngăn chặn, tiếp được một chiêu này!

Hướng chi, Tôn Gia Biến xuất thủ thật sự rất nhanh, ngoan độc, đoản thương của lão trong Thần Thương hội có tên là Đoạn Thần thương, nghe nói bởi vì lão tự biết thương pháp mình không thể vượt xa đồng môn trở thành cao thủ siêu quần bạt chúng, lão khởi phát hùng tâm đem thương của mình bẻ gãy làm hai, ở hai đầu đều gắn mũi thương vào, chiêu chiêu đều công, nhất nhất liều mạng tất cả chiêu số, lộ thức đều mang tính tự sát nhưng cũng đoạt mệnh địch thủ.

Chiêu này cũng vậy.

Thiết Thủ quả thật không ngờ đến nhất kích này!

Cho nên lúc lão xuất thương!

Thương, đã đâm trúng trên lưng Thiết Thủ.

‘Choang!’.

Thiết Thủ tựa như có chấn động.

Tôn Gia Biến lại ngẩn người ra.

Thiết Thủ chấn động đại để là bởi vì gã đột nhiên bị tập kích bất ngờ, Tôn Gia Biến ngẩn người là vì.

Thanh âm.

... mũi thương đâm trúng xương thịt thường phát ra thanh âm ‘Xoẹt!’, ‘Phập!’ hoặc ‘Roạt!’ nhưng lúc này thanh âm vang lên là ‘Choang!’.

‘Choang là vì.

Sát na mũi thương đâm vào Thiết Thủ, gã không tránh, không đỡ cũng không kịp né. Nhưng y phục của gã đột nhiên giống như được bơm hơi vào, phồng lên, căng tròn chạm vào mũi thương.

Mũi thương sắc nhọn.

Thương pháp nhanh như gió thoảng.

Mũi thương chạm vào túi khí kia cho nên phát ra tiếng ‘Choang!’.

Đúng vậy! Thương này của Tôn Gia Biến chỉ đâm xuyên qua y phục gã một chút chứ đâm không vào trong cơ thể của gã.

Lão muốn giết Thiết Thủ ... lại đi đâm thủng y phục của gã là có là dụng ý gì?

Thiết Thủ bỗng nhiên xoay người lại.

Gã còn chưa kịp nói chuyện, ‘Viu’ một tiếng Tôn Gia Biến lại xuất thủ.

Nhất thương này nhằm thẳng trái tim của gã.

Đừng quên, Tôn Gia Biến khổ luyện chính là Song Thủ thương .

Lão nhất kích bất thành liền phát thêm nhất kích.

Một thương này đã trúng mục tiêu.

Cũng vang lên một tiếng, ‘Choang!’.

... lần này lại soi thêm một lỗ trên ngực áo Thiết Thủ.

Tôn Gia Biến thực sự chỉ còn có nửa bên mặt.

Lão thở ra ... song kích nhất chiêu nhị thức này không thể nghi ngờ lão đã toàn lực xuất thủ.

Về mặt Thiết Thủ có vẻ đồng tình nhiều hơn tức giận, thương hại hơn là nổi giận:”Lão cần gì phải ...”

Lời còn chưa dứt Tôn Mịch Hoan từ hướng khác quát to xuất thủ.

Lão đã cảm thương.

Không đâm, không xiên, không chọc cũng không quét thậm chí cũng không công kích mà là lão chụp lấy thương sau đó đem cả cây thương nặng nề ấy ném mạnh về phía gã bỏ đầu đang chết trước mắt lão.

Thương là thiết thương.

Lực là sức lực.

Chiêu chỉ một chiêu.

Hết sức ngoan độc.

Thiết Thủ thở dài một hơi, một tay (gã chỉ dùng một tay) đưa ra đã chụp được thanh thiết thương, thân thương còn đang rung bần bật gã đã cất tiếng:”Hãy nói rõ ràng rồi hãy đánh...”

Lời đã nói không còn kịp nữa.

Bởi vì gã chỉ nói tới đây thì Chu Nguyệt Minh thay đổi sắc mặt, Thích Khốc kêu lên:”Tiểu ... thích khách hãm đạo ... tâm!

Bởi vì đáng sợ không phải là đại thiết thương.

Đáng sợ là Tôn Mịch Hoan.

... thiết thương cũng chỉ là một vật nguy trang!

Ngay lúc Tôn Mịch Hoan ném đại thiết thương tả thủ của lão đột nhiên rung lên.’Viu!’ một tiếng một sợi dây tựa như sợi tóc, đầu sợi ánh ngân quang bắn thẳng đến Thiết Thủ!

Công thẳng vào cổ họng của gã.

Cổ họng trống trải không có phòng vệ.

Ánh sáng lấp lánh đầu sợi dây như răng độc xà mổ tới!

Mảnh kim loại ấy cực nhỏ nhưng tốc độ rất nhanh lại nằm trên sợi kim tuyến cơ hồ không nhìn thấy được. Mổ vào cổ họng Thiết Thủ.

Thiết Thủ tay trái còn cầm đại thiết thương.

Đại thiết thương lao đến tạo nên sức ép khủng bố khiến gã hơi ngửa người về phía sau cổ họng liền lộ ra, trống trải.

Đây là sơ hở khó mà có được.

... đối với địch thủ Thiết Thủ mà nói đây là sát na lộ ra khe hở vô cùng đáng quý.

Tôn Mịch Hoan trăm phương ngàn kế chính là muốn tạo ra khe hở này.

Lão muốn nắm chặt lấy khoảng trống này.

Lão đã phát ra độc môn binh khí của mình.

Sấu thần thương chính thống!

Sấu thần thương chân chính chỉ dùng một sợi tơ của lấy của nhện thần Lao Sơn, đầu sợi tơ buộc lên một góc thương bén nhọn đem ám khí cùng thương pháp hợp nhất thành một bí kỹ, đòn sát thủ, tuyệt môn binh khí!

Thương tới cực nhanh, tuyệt căn cũng rất đột ngột.

Tay Thiết Thủ rất lớn.

Nhất chiêu công kì vô bị này Thiết Thủ dù có bản lĩnh lớn hơn cũng không ngờ tới Bất Sầu thương thì là một loại thương như vậy!

Tay của Thiết Thủ chẳng những có hơi lớn xem ra còn rất thô.

Lần này ai có tính cũng không ngờ được ... nếu ngay cả lưỡng trước cũng lưỡng không đến thì làm sao chống đỡ?

Tay Thiết Thủ nhìn kỹ lại chẳng những quá to, có chút thô còn có chút kém tinh xảo.

Một tay Thiết Thủ còn đang nắm một cây thương nặng trĩu, một tay khác ...

Một cái tay khác đó đột nhiên hoa lên.

Chiêu này nhanh, rất nhanh.

... chẳng những không thô mà một chút kém tinh xảo cũng không mà đã đạt đến cực điểm của diệu, linh, tuyệt.

Tựa như thần bút họa gia.

Tựa như ý cảnh trong vật ngã lưỡng vong .

... diệu đến mức không nhìn ra dấu, linh đến mức đắc thủ ứng thủ, tuyệt tới mức đăng phong tạo cực!

Thiết Thủ duỗi tay, chớp một cái, đã bắt được một thương!

Chộp vừa kịp lúc!

... có cảm giác phảng phất như là tay của gã vốn đang ở đó, đang đợi phi thương của Tôn Mịch Hoan, chờ đã lâu.

Chờ đợi lâu, thật lâu, chờ khổ sở qua rất nhiều năm, nhiều tháng rồi vậy.

Thiết Thủ vừa ra tay đã bắt được Sấu thần thương .

Nhưng, gã sai lầm.

Tôn Mịch Hoan không phải là Tôn Gia Biến.

... dù sao, Tôn Gia Biến chẳng qua là tổng quản Nhất Ngôn đường trong Thần Thương hội, Tôn Mịch Hoan lại là hộ pháp của Nhất Quán đường!

Thiết Thủ tóm được Sấu thần thương ... nhưng chỉ mới một ‘con’.

Sấu thần thương bất kể sấu hay bất sấu vốn không chỉ có một ‘con’ mà có rất nhiều ‘con’.

Liền đó Tôn Mịch Hoan quát to một tiếng.

Một ngón tay, lão chỉ rung động một ngón tay, cả tay áo lão liền rung động như cá quẫy nước toàn thân y phục tiếp nối rung động như khổng tước động nộ bộ lông run rẩy. Nhất thời ít nhất có mười sáu ‘con’ phi thương bắn về phía Thiết Thủ.

Thiết Thủ chỉ là một người.

Hai tay.

... hướng chi. Gã một tay đang giữ lấy một ‘con’!

Song quyền nan địch tứ thủ ... hướng chi trong nháy mắt thì làm sao đối kháng với mười sáu ‘con’ phi thương này!

Kháng không được!

Một tay không thể che trời, một tay cũng thể cắt đoạn mười sáu phi thương bay loạn mờ trời kia được!

Nhưng tay kia của gã đang cầm đại thiết thương.

Gã kịp thời rung tay, ‘Vù!’ một tiếng, đại thương hoa lên.

Đó là người ta chỉ có thể đại thương hoa lên.

... ngay cả cao thủ trong Thần Thương hội cũng thừa nhận nếu như không có hai mươi ba mươi năm rèn luyện thương pháp tuyệt đối không thể xuất ra hoa thương có khí thế hơn người, thanh âm dọa người, uy thế khiếp người như thế.

Hoa thương nhất vũ chiến cuộc lập tức đình chỉ.

Bởi vì Tôn Mịch Hoan phóng ra mười sáu ‘con’ phi thương toàn bộ đều bị cuốn vào cán thương, còn rơi nù vào nhau, lực đạo tản mát, mỗi một mũi phi thương đều như người chết, bất động.

Sau đó Thiết Thủ thở dài nói một câu: “Sầu thần thương quả thực rất khá ... chỉ tiếc là ta quá mập!”

Gã còn hỏi tới: “Lão còn giáo huấn ta nữa chứ?”

Tôn Mịch Hoan sắc mặt cực kỳ khó coi.

... trên đời chưa thấy người nào thất bại mà lại phản kích cả!

Văn nhân văn khách nhân, vũ nhân chế tiểu nhân từ xưa đã vậy.

Nhưng lão không thể không thừa nhận một sự thật.

Lão có một cơ hội tốt như vậy, xuống tay nặng như vậy còn không thể giết nổi Thiết Thủ. Như vậy có tiếp tục đánh e rằng không cần thiết nữa rồi.

Cũng không cần đánh.

Cho nên lão nói: “Ta vốn không cần động thủ ... cũng không phải là nhi tử ta chết!”

Lão trách cứ Tôn Xuất Yên.

Lão cầm hận Tôn Xuất Yên xuất thủ chậm chạp ... bằng không ba người bọn họ đồng loạt động thủ nói không chừng có thể khống chế Thiết Thủ chém đầu gã xuống.

Lão cùng nhiều người trên thế gian này rất giống nhau: cố kỵ nhất có lẽ ngược lại không phải là địch nhân mà là không cam tâm để người của mình hưởng lợi.

Tôn Xuất Yên còn chưa lên tiếng, vừa rồi lão nhất thời bình thần không nói nhiều là do Tôn Phá Gia đưa mắt kỳ quái nhìn lão, bây giờ lão từng chữ từng câu rõ ràng nói: “Người nào giết người Tôn gia chúng ta, người nào muốn đối phó Thần Thương hội chúng ta, ta sẽ không bỏ qua cho gã ... Chỉ là cho dù đánh không lại người nhưng muốn dựa vào địa bàn của mình lấy nhiều hiếp ít, âm toán giáp công, chuyện như vậy không phải bản sắc của đệ tử Sơn Đông Tôn gia. Ít nhất người của Nã Uy đường không làm chuyện như vậy!”

Tôn Xuất Yên cũng nhìn Thiết Thủ, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn đầy hận ý.

“Gã giết nhi tử ta! Ta sẽ giết gã!” Lão nói cực kỳ hùng hổ, oán hận: “Nhưng ta muốn cùng gã đánh một trận công bình!”

Tôn Mịch Hoan hiển nhiên có chút bẽ bàng, Thiết Thủ chậm chậm đáp: “Hi vọng nhị vị để cho ta đánh một trận công bình! Cũng cho ta có một cơ hội biện bạch công bình!”

Tôn Phá Gia nhìn chăm chăm với ánh mắt quái lạ hỏi một câu: “Người có giết Tiểu Hồng không?”

Thiết Thủ đáp: “Không có!”

Lão lại hỏi tiếp: “Tôn Bạt Nha có phải do người giết không?”

Thiết Thủ đáp: “Không phải!”

Lão đột nhiên đưa tay vào trong quần gã gã: “Giết người có bao giờ thừa nhận mình là hung thủ! Tại sao chúng ta phải tin người? Người nghĩ rằng bọn ta ai cũng ngốc như Tôn lão tam?”

Thiết Thủ nghe thấy danh tự này trong lòng không khỏi xúc động, không nhịn được hỏi: “Tôn Đường chủ hiện tại đang ở đâu?”

... trong Nhất Ngôn đường xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy, nhiều chuyện như vậy, nếu như lão đang ở đây không thể nào không bị kinh động cũng quyết không thể không ra mặt chủ trì.

“Lão đi rồi!” Tôn Phá Gia đáp rất sáng khoái, tay của lão vẫn gã sồn sột trong quần ... thói quen này của lão từ khi xuất hiện chưa từng thay đổi: “Lão thấy Sơn Quân Tôn Cương tự mình mang đại đội nhân mã lên núi truy kích Diêu Hồng cùng Thiết Tú, lão đã không thể nhân rồi nên cùng Tôn Đồ Cầu đuổi theo rồi!”

Thiết Thủ thở nhẹ ra một hơi nhìn ra ngọn núi đằng xa.

... Diêu Hồng cùng Thiết Tú, một hồng nhan đa kiếp nạn cùng một quái vật phi nhân phi thú làm sao ứng phó được với nhiều cao thủ như thế truy kích?

Diêu Hồng như hoa trôi theo dòng nước, Dương Mi như gió vô hình.

Gã phảng phất nghe được có người ở một nơi rất xa kêu gã một tiếng.

Trong lòng gã vừa động.

Nhú mảy.

Tôn Gia Biến cười lạnh nói: “Người không cần cau mày, thiếu Sơn Quân, chúng ta cũng có thể khống chế được người!”

Tập Tà ở một bên cũng lãnh đạm nói: “Không có Tôn lão tam xem ai còn có thể bảo vệ được người!”

Thiết Thủ không nói tiếp mà đột nhiên ở trong đầu đang nhớ lại một lời nói, một chuyện còn có một nhân vật, một đoạn ngắn, nếu những việc này không xảy ra vốn chuyện đó cũng không có gì đặc biệt, cũng không có bao nhiêu ý nghĩa ... Nhưng là, một khi đem những việc xem ra không có chút liên hệ đặt chung một chỗ lại khiến cho người ta có thể chợt hiểu thấu đáo mọi chuyện ...

Chu Nguyệt Minh lúc này lại lên tiếng: “Xem ra bây giờ có thể bảo vệ gã chỉ có một người!”

Tôn Xuất Yên trên mặt lập tức hiện ra vẻ mặt ‘Ai giúp gã ta giết kẻ ấy!’ hỏi: “Người nào?”

Chu Nguyệt Minh cười hết sức thân thiện đáp: “Ta!”

Tôn Xuất Yên lúc gương nhai múa vuốt có chút điểm giống như Tôn Cương ... đại khái đây là phong cách của Thần Thương hội sao? Trong mắt Thiết Thủ, mặc dù là thân lâm hiểm cảnh vẫn cảm thấy có chút buồn cười.

... thật ra thì gã làm danh bộ nhiều năm, có thể trong khó khăn, hiểm nguy, tứ phía sát cơ tám mặt sát khí cũng không khẩn trương, tâm thái thất thường chủ yếu cũng là vì gã thường ở trong tuyệt cảnh vẫn giữ vững vẻ ung dung tự tại, thường thức, tâm tình thoải mái dùng thoải mái để đối phó khẩn trương, lấy thông dong ứng phó kiếp nạn.

Tôn Xuất Yên bỗng nhiên quay đầu, đối mặt Chu Nguyệt Minh, lạnh lùng nói: "Tại sao người muốn giúp gã!"

Chu Nguyệt Minh thản nhiên nói: "Nếu gã phạm pháp ta cũng muốn chế tài gã nhưng gã không có phạm pháp ta tự nhiên muốn giúp gã rửa oan ... dù sao, ta cũng là phân nửa thượng ti của gã!"

"Nửa?" Tập Tà nhướng mày: "Người không phải là đại lão tổng duy nhất của Hình bộ sao?"

Chu Nguyệt Minh cười hì hì nói: "Hình bộ có nhiều lão tổng ta chẳng qua là một trong số thôi!"

Lão cười nói tiếp: "Có đôi khi, trên danh nghĩa cũng giống treo ở cửa điểm cái đầu dê vậy!"

Lão vẫn cười cười như trước nhưng so với Tôn Mịch Hoan vẻ mặt lão có chút khác biệt, nụ cười của Bất Sầu thần thương là vì cười mà nên, mà khởi phát, mà tạo nên. Nhưng Chu Hình tổng của chúng ta dường như sinh khuôn mặt đã có nụ cười, vẻ tươi cười trên mặt lão vĩnh viễn không khác biệt.

Có lẽ khuôn mặt tươi cười là một bộ phận của thân thể lão, bất biến.

Tập Tà bỗng nhiên thở dài một hơi, ánh mắt gã nhìn Chu Nguyệt Minh, Thích Khốc và Thích Khấp dường như có vài điểm tiếc nuối.

Người này vốn hỉ nộ, ái ố đều khó mà nhìn sắc mặt để đoán định, đây là lần đầu tiên sắc mặt gã có biểu hiện có thể nhìn thấy được.

Sau đó, gã nhìn về phía Tôn Gia Biến, Tôn Mịch Hoan nói một câu rất quái lạ: "Xem ra bọn ta đã nghĩ sai rồi!"

Tôn Gia Biến từ sau lúc tập kích thất thủ sắc mặt khó coi vẫn chưa khôi phục lại. Tôn Mịch Hoan nộ khí bất mãn cất tiếng: "Bọn ta cũng nghĩ đến việc đó, tại kinh thành Chu Hình tổng ngoài sáng, Gia Cát Tiểu Hoa trong tối không chế sai dịch cùng thế lực của Lục Phiến môn, Chu tổng lại là hồng nhân bên cạnh Thái Kinh, Gia Cát lại có thể thuyết pháp trước mặt hoàng thượng, ta vốn nghĩ hai người bọn người đối lập không nghĩ lại đóng cửa thành người trong nhà như vậy."

Chu Nguyệt Minh giọng điệu vẫn bình thản đáp: "Sở dĩ như vậy là vì các người cũng đã biết Công Tôn Dương Mi từng nhập kinh, đã từng cùng Thiết Thủ danh bộ có giao tình, mà Gia Cát tiên sinh cũng đã từng tới thám sát Thần Thương hội tại vùng Đông Bắc này, lại đã gặp qua Diêu Hồng hơn nửa đặc biệt quan âm đến cô ấy ... Mà lúc này Dương Mi mất tích, không một tin tức, Diêu Hồng tiểu thư gặp nạn các người cũng phải đoán được Gia Cát Tiểu Hoa chắc chắn sẽ phải Thiết Thủ đến tra án này. Có người đến điều tra ắt hẳn đối với các người rất bất lợi cho nên đã trăm phương ngàn kế thuyết phục tướng gia muốn ta phải cốt cán của hình bộ đến Đông Bắc nhằm kiểm chế hành động của Thiết nhị gia đấy sao!"

Lão cười ha ha một tràng dài: "Xem ra Tứ đại danh bộ thực sự danh chấn thiên hạ, trừ bạo an dân. nhiếp cường phù nhược, chính tà nghe danh. Cho dù xa xôi như Đông Bắc, gần bên như Liêu Đông danh tiếng đã vang dội bên tai ..."

Sau đó lão cười khặc khặc như chó tru nói tiếp: "Đến nỗi cả đám bọn ta đối với sự tình này chẳng khác gì phường giá áo túi cơm, cáo mượn oai hùm, chèn ép lương dân, tất cả đều giống như bọn nhiếp nhược phù cường, trừ lương an bạo ... nhất định sẽ bị báo ứng, xấu hổ, thật xấu hổ!"

Chu Nguyệt Minh tràng giang đại hải một tràng đã nghe thấy Thiết Thủ toát mồ hôi.

Mồ hôi lạnh.

Lão trong vũ lâm vang danh là người cực kỳ khó đối phó.

Lão trong quan trường và giang hồ thanh danh vang động đã ba mươi năm nay, đương nhiên đây không hẳn là một nhân vật dễ trêu vào.

Đáng sợ hơn chính là lão trên sân diễn bất đảo ông, tại giang hồ tự thị là trường thắng quân nhưng cho đến giờ phút này rất ít chuyện nghe qua là tự mình ra tay xuất thủ.

... lão không tự mình động thủ, xuất thủ đã có thể mặc nhiên có được thanh danh và địa vị hôm nay.

Lão tham gia vào nhiều sự vụ khác với chức trách, chuyện đó không ít, nhưng lão là Hình tổng, lão một người đứng trên ba cương vị nhưng chẳng những chỗ ngồi của lão vững chắc, bền bỉ mà còn có thể ít khi động thủ, hiếm khi xuất thủ đấy mới là chỗ lư hỏa thuần thanh trong cách làm người của lão.

Người khác đem chuyện ấy hỏi lão, lão cười một cách rất sảng khoái mà nói: "Ta sở dĩ có thể đứng đến ngày hôm nay là bởi vì thông thoáng thả thả, ít khi đắc tội với người!"

... chuyện này mới đáng sợ.

Trả lời như thế khiến người ta khó mà lần được. Nhưng hai mươi mấy năm qua trong kinh thành phong vân biến động, không ít anh hùng hào kiệt đã ngã, đã thua, đã suy sụp nhưng lão vẫn an nhiên không ngã, thanh danh không sụp.

Chỉ là cái người luôn luôn ít khi xuất thủ này hôm nay lại tự mình thống lĩnh tâm phúc đi tới Sơn Đông.

Có thể thấy được đây không phải chuyện đùa, quan hệ ắt hết sức trọng đại.

Thiết Thủ nghe lão nói xong vội vàng cất tiếng: "Đại nhân nói vậy chẳng khác nào giết ty chức!"

Chu Nguyệt Minh cười hăng hắc: "Kỳ thực ta vẫn luôn ngưỡng mộ Tứ đại danh bộ, còn đặc biệt thập phần bội phục người. Nhất là người có một ưu điểm mà ta học không được, không khỏi khiến ta khâm phục đến ngũ chi sát đất!"

... lão không dùng 'tứ chi' mà dùng 'ngũ chi', với địa vị đức cao trọng vọng, một nhân vật cao thâm mạt trắc như lão không tưởng được lại dùng một bộ dạng hoạt kê và phong cách ứng xử như thế ...

Cho nên khi lão nói đùa quả thực quá khoa trương .. nhưng trên thế gian này có ai dám cười lão, khinh thường lão?

Lão nói thế ngay cả Thiết Thủ cũng chỉ có thể cười khổ đáp: "... ta cũng không có ưu điểm gì ... không rõ Chu Hình tổng chung qui là thấy ta có chỗ nào hành xử không đúng vậy?"

Chu Nguyệt Minh nói: "Khách khí rồi! Có thể nói không câu nệ, tự nhiên hào sảng, nghĩ sao nói vậy, ta đây là ngụy quân tử thật đúng là không bằng người!"

Thiết Thủ bất giác cảm thấy nóng mặt.

May là Chu Nguyệt Minh lập tức nói tiếp: "Các người đối với bối cảnh, lai lịch của ta cùng Thiết Thủ đều rất rõ ràng rành mạch .. sao lại nói sai như thế?"

Tôn Mịch Hoan trong lòng phần nộ đáp: "Ta thấy người cùng Thiết Thủ vốn bối cảnh bất đồng, thế như nước lửa. Tôn Cương vừa dẫn đại đội nhân mã lên núi người lại từ ngàn dặm xa xôi đến đây, lại đúng lúc phát hiện thi thể Bạt Nha, ta cùng Xuất Yên, Gia Biến nghị định người thân là Hình tổng là người phù hợp đem hung thủ phát lạc, tránh cho việc truyền ra ngoài chúng ta lạm dụng tư hình với công sai cho nên mở cửa cung nghinh đại giá của người, cho người đến hiện trường hung án lại đến nơi tầm nã hung thủ ... không ngờ các người quan bảo vệ quan, dung dưỡng gian trá ... kỳ thật chuyện đó vốn chẳng lạ lùng gì, người trong Lục Phiến môn làm sao mà đi thành toàn chuyện của Thần Thương hội? Người hôm nay thiên vị Thiết Thủ không sợ vô lâm hảo hán vùng Đông Bắc phản cảm sao? Không để người của Sơn Đông Thần Thương hội chúng ta vào mắt sao?"

Không ngờ Chu Nguyệt Minh nghe xong vẫn hà hà chất vấn ngược lại: "Người làm thế nào mà biết ta sẽ thiên vị Thiết Thủ?"

Tôn Gia Biến hắc hắc cười nói: "Là người vừa nói sẽ bảo vệ gã?!"

Chu Nguyệt Minh cười nói: "Gã tại đây như cá trong lưới, nếu gã không phải hung thủ sát nhân ta tự nhiên niệm tình đồng liêu mà bảo vệ gã!"

Tôn Mịch Hoan lạnh lùng nói: "Nếu hãn là hung thủ!"

Chu Nguyệt Minh vẫn bảo trì vẻ mặt tươi cười, bất quá trong tiếng cười đã lộ sát ý: "Việc công mà hành xử!"

“Nói đúng!” lão vừa dứt lời Tôn Mịch Hoan lập tức nở nụ cười: “Lúc hắc giết Tiểu Hồng ba người các người còn chưa tới phạm vi Nhất Ngôn đường ắt không biết việc hắc đã làm!”

Chu Nguyệt Minh lãnh đạm hỏi lại: “Ta nghe nói tối qua các người cao thủ như mây sao không lập tức giết gã đi?”

Tôn Gia Biễn biến sắc đáp: “Đó là do Tôn lão tam bảo vệ hắc!”

Chu Nguyệt Minh ‘Ồ!’ một tiếng rất khoa trương rồi cất tiếng: “Ta nghe nói Tôn lão tam là người chính trực anh minh, pháp nhãn như thiên, lão thân là chủ trì Chánh Pháp đường lại ra mặt bảo vệ cho gã tất có lý do gì chứ?!”

Thiết Thủ lúc này biết phải nói cho rõ ràng: “Tôn lão tam sở dĩ ra mặt cho ta vì ác điều nói khi hung án xảy ra gã luôn theo sau ta, làm chứng cho sự trong sạch của ta!”

Chu Nguyệt Minh rung động chân mày (lông mày của lão quá dày nên khi nhướng lên liền rung động như có xương cốt bên trong) nói: “Các người đều là bộ khoái từ bên ngoài đến phải không? Lý gì người trong Nhất Ngôn đường lại phải tin lời các người?”

Thiết Thủ mỉm cười nhìn về phía Tập Tà.

Tập Tà bất động.

“À! Ta hiểu rồi!” Chu Nguyệt Minh hi hi ha ha nói: “Để ta đoán xem có đúng không nhé!”

Lão ngón tay ngắn, nhỏ như một tiểu chùy trở Thiết Thủ nói: “Bọn họ nói Thiết Thủ giết người!” sau đó lão chỉ sang hướng Nhất Diêm viện: “Nhưng ác điều lại nói luôn theo sau Thiết Thủ, chứng minh hắc trong sạch!” sau đó lại chỉ sang hướng đám người Mịch Hoan, Gia Biễn, Xuất Yên: “Chỉ là người của Tôn gia tất nhiên không tin ... các người không tin đám công sai vừa từ bên ngoài đến đây.” sau đó lão trở về phía Tập Tà: “Nhưng không ngờ Tập Tà lại minh chứng lời nói của Thiết Thủ và ác điều là sự thật!”

Nói tới đây lão đưa ngón tay lên trước mắt nhắm nhĩa rồi lẩm bẩm như tự nói với mình: “Nhìn ra được Tôn lão tam quả thực nghiêm minh công chính chắc chắn không đồng ý giết Thiết Thủ, lời của chủ trì Chánh Pháp đường ắt có phân lượng, mọi người tuy hận đến mức muốn giết gã, muốn gã đền tội nhưng buộc phải nghe theo ý kiến của Sơn Thần Tôn lão tam cho gã mười ngày để phá án!”

Lão quả thực như đang nói chuyện với ngón tay của mình: “Án này nếu phá được thì qua thời gian mười ngày chân hung hắc sớm cao bay xa chạy. Nếu phá không được hắc là Thiết Thủ tự mình gánh tội.”

Lão cười cười đột nhiên nhìn về phía Thiết Thủ, ánh mắt như hai mũi cương châm bắn thẳng vào mặt gã hỏi: “Tôi hôm qua dù sao người còn có nhân chứng thời gian đảm bảo người không có mặt ở hiện trường hung án, lại có bảo chứng của Tập Tà với chứng cung của ác điều ... nhưng hôm nay người có nhân chứng chứng minh người không phải là hung thủ giết Bạch Nha không?”

12. Chương Năm (phần 2) Còn Chưa Kết Thúc

Chu Nguyệt Minh hỏi lại: “Ai?”

Thiết Thủ nói: “Ta biết bọn họ phái rất nhiều người đến giám sát Nhất Diêm viện!”

Chu Nguyệt Minh bỗng nhiên cao giọng cười: “Có người nào nguyện ý chứng thực Thiết Thủ tối qua căn bản không rời khỏi viện không?”

Lão hỏi lớn ba lượt như thế, giọng nói sang sảng nhưng hết sức nhàn nhã phát ra, phạm vi trong sân tất cả đều có thể nghe rất rõ ràng.

Nhưng không một ai động thân.

Cũng không có ai lên tiếng.

Chu Nguyệt Minh cười cười nhìn Thiết Thủ đáng vẻ đồng tình nói: “Có lẽ người của Nhất Ngôn đường không ai sẵn sàng làm chứng cho người!”

Thiết Thủ đáp: "Còn có một người có thể chứng minh ta không rời khỏi viện nửa bước ... đáng tiếc bọn họ chưa chắc đã tin tưởng chứng cung của hần!"

Chu Nguyệt Minh đã biết nhưng vẫn cố hỏi: "Là ai?"

Thiết Thủ nói: "Ác diệu!"

Chu Nguyệt Minh thốt: "Hần ở chung phòng với ngươi!"

Thiết Thủ đáp: "Phải!"

Chu Nguyệt Minh nói: "Không chừng khi hần ngủ không nhìn thấy ngươi lên ra ngoài!"

Thiết Thủ đáp: "Gã cả đêm không ngủ!"

Chu Nguyệt Minh thốt: "Làm sao ngươi biết hần cả đêm không ngủ?"

Thiết Thủ đáp: "Bởi vì ta cũng không có ngủ!"

Chu Nguyệt Minh nói: "Các ngươi hai tên nam nhân, đêm dài thườn thượt lại vừa khổ đấu, thể lực tiêu hao sao lại không ngủ?"

Thiết Thủ đáp: "Bọn ta nghiên cứu án tình!"

Chu Nguyệt Minh thốt: "Nghiên, cứu, án, tình?"

Thiết Thủ đáp: "Đúng vậy!"

Gã nhất mực không hé lộ chi tiết về Phiêu Hồng tiểu ký.

Chu Nguyệt Minh nở nụ cười quỷ dị: "Xem ra các ngươi trên đường đi rất tâm đầu ý hợp!"

Thiết Thủ nhát nhéo đáp: "Ác diệu huynh có chỗ hơn người, ta cũng phải học tập huynh ấy!"

Chu Nguyệt Minh lục khục miễn cưỡng cười: "Nói như thế thực có thể diện cho hần!" giọng nói lão đột nhiên biến chuyển: "nhưng ta đến đây đã lâu sao hần còn ngủ trong phòng chưa bước ra gặp ta?"

Thiết Thủ đáp: "Ta nghĩ ... đó là vì gã ..."

Chu Nguyệt Minh cười nhạt truy vấn: "Đang làm gì? hà .. hà ... hay vẫn đang nghiên cứu án tình?"

Thiết Thủ thốt: "ngài bọn ta đích xác tìm được một món đồ có manh mối rất trọng yếu ... bọn ta hoài nghi Tôn Diêu Hồng không phải bị bắt đi mà là nàng tự mình đào tẩu!"

Chu Nguyệt Minh lại không truy vấn chuyện này ngược lại nói: "Hần nhất định nghiên cứu rất chuyên tâm nhỉ? Nếu không bằng vào cơ trí và sự khôn khéo của hần làm thế nào lại không biết ta đã đến đây mà đã đến một lúc lâu rồi?"

Thiết Thủ hốt nhiên minh bạch.

Minh bạch ý tứ của lão.

Sắc mặt gã tựa hồ có chút biến động.

Gã đột nhiên phóng ra ngoài.

Không phải về phía trước mà về phía sau.

... thân gã bắn về phía sau, cực tốc, cực khoái, cấp bách, so với nhất lưu cao thủ thi triển khinh công lao về phía trước còn xảo, còn nhanh, còn biến ảo hơn.

Gã đá tung cánh cổng Nhất Diêm viện.

Cửa mở tung.

Trong phòng không có người.

Trên bàn vẫn còn một cuốn sách.

Phiêu Hồng tiểu ký.

Cửa vừa mở, sách vừa hiện, Tôn Gia Biến, Tôn Mịch Hoan, Tôn Xuất Yên đồng loạt động thân, nhân ảnh chợt hiện trong phòng.

Bọn họ đồng thời xuất thủ cướp đoạt quyển sách trên bàn.

Thiết Thủ quát lên: "Không được!"

Gã cách không phát chỉ, chùi kinh hướng tam đại cao thủ Tôn gia bắn tới. 'Chát!' một thanh âm chát chúa vang lên ngay phía trên quyển sách.

Lại thấy một luồng hơi mỏng vùn vụt lan ra, nếu có thể nhìn kỹ có thể nhận thấy màn hơi kia mang một màu xanh nhàn nhạt.

Tam Tôn đình bộ.

Tôn Xuất Yên bắn ngược trở về vị trí cũ, đưa mắt nhìn tựa như lão chưa từng di chuyển qua.

Tôn Mịch Hoan thì ôm hộ khẩu tay lui ra miệng vẫn hung hăng mắng chửi.

Chỉ có Tôn Gia Biến vẫn còn lưu lại trong phòng, hơi thở bình thường nhưng sắc mặt đã thay đổi một cách quái dị.

Sắc mặt lão tựa như bị người ta bóp nát vụn ra vậy.

Chỉ có Tôn Gia Biến vẫn đứng yên ngoài sân nhưng lại cười lạnh nói: "Vong ngã tán công phần ... cái thứ đã khoản đãi Hạ Tam Lạm hẳn danh bộ tại kinh thành đã dùng qua!"

Chu Nguyệt Minh nhìn màn sương vùn vụt trong phòng trên mặt lão tiểu ý cũng phủ đầy: "Người tín nhiệm hẳn nhưng không hiểu rõ con người hẳn rồi!"

Lão lại cười cười nói với Thiết Thủ: "Ác điều tựa hồ như đã phụ lòng tín nhiệm của người thì phải!"

Tư vị bị bằng hữu bán đứng đương nhiên không dễ chịu ... huống chi là bằng hữu mà người đã tín nhiệm bán đứng lúc sinh tử quan đầu, chuyện này càng khó mà cảm thụ.

... Thiết Thủ đối diện quần địch một mình thần nhiên ứng phó để chi trì chút thời gian cho ác điều xem hết Phiêu Hồng tiểu ký. Chỉ là hẳn lại thừa cơ hội chuồn mất, hẳn bỏ đi sẽ không có ai chứng minh hung thủ sát hại Bạt Nha không phải là Thiết Thủ.

Cho dù vậy thần thái Thiết Thủ vẫn hết sức bình thản.

Gã đứng giữa Nhất Diêm viện chậm chậm phát tay.

Tay gã rất lớn trông như một cây quạt.

Lúc này quạt đang phát.

Phát lên.

Gã chậm chậm phát tay cách không lật Phiêu Hồng tiểu ký, từng trang sách mở ra, gã lẩm nhẩm đọc những hàng chữ nhỏ li ti, dày đặc trên trang sách, lúc này màn sương trên không cũng đã chậm rãi theo gió phiêu tán.

Bay ra ngoài cửa sổ.

Tiêu tán trong khoảng không.

"Tư liệu trọng yếu!" Chu Nguyệt Minh chú tâm nhìn thủ pháp của Thiết Thủ lật sách nói: "Là quyển sách này sao?"

"Đúng vậy!" Thiết Thủ đáp: "Ít nhất mặt dù gã lên đi nhưng vẫn để lại tư liệu này!"

"Thủ pháp của người là Không Sắc đại pháp hay là Không Thức thần công?" Chu Nguyệt Minh thần trí quái dị chất vấn: "Ta vốn cho là hai loại nội kinh vương đạo này đã thất truyền giang hồ từ lâu?"

“Không tức thị sắc, sắc tức thị không” Thiết Thủ ôn hoà đáp: “Trước mặt Chu đại nhân ta vốn không dám múa may nhưng vì muốn bức độc lực cùng bảo vệ vật chứng quan trọng nên đành làm xấu trước mặt ngài!”

Đôi mắt Chu Nguyệt Minh như hai ngọn đèn dầu lấp lánh: “Nếu có cơ hội ta rất muốn bái sư học chút nội kinh đó! Thiết bộ đầu đến trước một bước quả nhiên đã nắm được trọng điểm phá án!”

“Không! Là ngài đi trước một bước đã trù tính mọi chuyện!” Thiết Thủ hai tay vẫn đang để giữa khoảng không lật sách: “Ta nắm trên tay đầu mối vụ án này tất cả đều do Tiểu Hồng cô nương trưng nghĩa hộ chủ, không tiếc hi sinh thân mình, ta chỉ là may mắn ... không giống Chu Hình tổng vừa xuất trận đã nắm giữ mấu chốt, cả Ngộ Dạ hình bộ cũng không ở trong phòng cũng biết rõ. Ta tự thấy không bằng, tự thẹn không sánh!”

Chu Nguyệt Minh cười rạng rỡ nói: “Người muốn biết ta làm thế nào biết hần đã chuồn mất ư?”

Thiết Thủ thản nhiên đáp: “Ta càng muốn biết hơn vì sao Chu đại nhân lại đích thân đến Nhất Ngôn đường!”

“Tất cả đều là do tai hoạ của đám người Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia gây nên!” Lão thổ dài, ngay cả lúc này gã vẫn bảo trì nụ cười của mình: “Kỳ thực sự tình phát sinh ta đã quyết định đi một chuyến ... các người chỉ là nguy trang mà thôi!”

Thiết Thủ không khỏi kinh ngạc: “Thì ra người muốn ta đi Đông Bắc lần này chỉ là vì hần dẫn đại bộ phận cao thủ Tôn gia thôi sao?”

Chu Nguyệt Minh mỉm cười đáp: “Nếu không phải xuất động đến danh bộ Thiết Thủ thì cái đám người tâm cao khí ngạo lại có chí lớn cũng chưa nói đến võ công cực cao và lớn gan này để mất tới. Người vừa động thân thì đã có người theo dõi dọc đường đi cũng đã có thông tri đến đám người có dã tâm tại Thần Thương hội ... lộ nhân mã này đại để cầm đầu chính là thủ lĩnh Nhất Quán đường Tôn Tam Điểm, một trong tam đại nguyên lão nội đường Nhất Quán đường Tôn Tầm Ái cùng hộ pháp Tôn Mịch Hoan phối hợp muốn hùng bá Đông Bắc, thôn tính thiên hạ, nuốt trọn Trung Nguyên, độc bộ kinh sư ... chúng muốn Thần Thương hội nhất tộc rạng danh!? Bọn họ tập trung nhân lực, chuẩn bị mọi thứ đợi người đến, khi đó ta mới có cơ hội đi trước một bước. Lần này mọi việc đều là nhờ vào uy danh của người!”

Thiết Thủ trầm ngâm: “Đại nhân quá lời! Tất cả đều là người của hình bộ, ngài chỉ cần mở miệng phân phó, xử lý mọi việc ta nhất định sẽ chấp hành.”

Chu Nguyệt Minh cười nói: “Thiết nhị bộ đầu để tâm chuyện này sao?”

Thiết Thủ không lạnh không nóng đáp: “Ta không để tâm! Kỳ thật ngài tìm một người không quen thuộc tình hình Đông Bắc đi một chuyến ta đã cảm thấy khác thường. Ngài cố ý để ác điều theo ta xuất quan lại cố tình dẫn ta đi đường xa ta cũng đã phát hiện ... chỉ là ta không biết dụng ý ra sao mà thôi!”

Chu Nguyệt Minh vỗ tay cười nói: “Quả nhiên không thể gạt được người! Ta phái ác điều đi với người là vì ta phát hiện dã tâm của Thần Thương hội, nằm vùng trong quá trình đi đường chính là ác điều!”

Thiết Thủ tiếp lời: “Cho nên ngài phái gã cùng ta một đường đi Đông Bắc, tính ra nhất cử đa lợi khiến người nằm vùng của đối phương rời đi như vậy ngài có thể rảnh rang mà tới nhưng tin tức lại không bị phát tán ra ngoài.”

Chu lão có vẻ hùa theo ý của gã: “Thật sự chỉ có người mới có thể kềm chế được nhân vật như ác điều ... dọc đường đi hần đã muốn ám toán người mấy lần nhưng đều không thể xuống tay.”

Thiết Thủ lãnh đạm đáp: “Nếu hần hạ thủ thành công có lẽ Chu tổng cũng không nhìn đến ta, ta cũng đã không nghe được ý tốt này!”

Chu Nguyệt Minh cười phụ hoạ: “Nếu hần thật sự xuống tay hần tuyệt đối không tới được Nhất Ngôn đường. Thiết bộ đầu không phải đang trách cứ ta chứ? Ta làm việc đều là vì đại cục!”

Thiết Thủ nghiêm mặt thốt: “Ta thấy ác điều mặc dù cùng chung dòng nhưng chưa hẳn đã hợp lưu ... hần thật sự tại đại khẩu nhất tộc thăm dò tiến hành chuyện cơ mật!”

Chu Nguyệt Minh có chút hân thưởng cười nói: “Thật khó cho người lại vì hần mà nói đỡ lời!”

Thiết Thủ đáp: “Ta chỉ nói theo sự việc!”

Chu Nguyệt Minh lúc này đã nở nụ cười trân trọng thốt: "Khởi đầu đích thực hần là người của Đại Khẩu Nhất Tộc bố trí như một quân cờ trong kinh, hần với Tập Tà cũng như nhau đều do Thần Thương hội Tôn Tam Điểm tuyển chọn từ bên ngoài là thân tín, trợ thủ, đệ tử. Quả thực ác diệu rất có tài, võ công lại cao thâm, địa vị tại kinh thành đã dần dần ổn định, thanh danh trên giang hồ cũng ngày càng vang vọng cũng đã phá nhiều án khó ... người nghĩ xem hần có còn cam tâm làm quân cờ của người khác nữa không, cam tâm tình nguyện để người khác thao túng, lợi dụng nữa không?"

Thiết Thủ nói: "Ta đoán một tên hần vẫn còn tàng thân tại Đông Bắc, tên còn lại ẩn mình ở kinh sư đại khái bình an vô sự. Có thể thấy ác diệu tại địa vị của mình, vị thế quan chức của hần ắt dễ dàng dò xét ra người trong Đại Khẩu Nhất Tộc nội bộ Thần Thương hội đang muốn chế tạo một loại vũ khí bí mật, mà loại vũ khí này một khi thành công có thể đem người cùng vũ khí hợp nhất, lại tuyệt đối trung thành, chấp hành mệnh lệnh, võ công cao tuyệt lại không biết đau đớn ... thiết tưởng ai nắm trong tay vũ khí ấy mà lại có thể sản xuất hàng loạt thì chẳng những có thể xưng bá võ lâm mà nếu có công thành chiếm đất, nam chinh bắc phạt cũng không còn trở ngại! Hần nhận được tin tức ắt đã động tâm, tâm vừa động liền nghĩ đến việc hần có thừa dịp tận dụng hai thân phận của mình tiềm nhập Đông Bắc trục lợi!"

Chu Nguyệt Minh thở dài thốt: "Chuyện người biết so với ta tưởng tượng còn nhiều hơn ... người biết từ khi nào ta có ý phải người đi Đông Bắc kỳ thật là đánh lạc hướng bọn họ mà thôi?"

Thiết Thủ đáp: "Lão là Hình tổng, sự tình lớn nhỏ trên đường ai mà dấu được ngài? Năm đó Tử Vi Tinh Quân Công Tôn Dương Mi tâm cao khí ngạo từ thượng pháp gia truyền biến đổi thành kiếm pháp xưng danh Dương Mi Xuất Kiếm lúc tới kinh sư ý đồ giải cứu Thê Lương vương, sự tình trọng đại như vậy ngài làm sao mà không biết? Ngài đương nhiên cũng biết chuyện ta cùng gã có giao tình. Sau khi gã về Đông Bắc lại thu mình rèn luyện thượng pháp kết quả đại danh Tử Vi Biến Thần thượng lại vang dội trở thành cánh tay phải của đường chủ Nhất Ngôn đường Tôn Cương, ngài tự nhiên cũng không thể không biết. Năm ngoái gã đột nhiên tiêu thanh bất tích nếu lần này ngài phải đi Đông Bắc nhất định biết ta sẽ vì giao tình này mà tra rõ sự tình ... chuyện này Nhất Ngôn đường ắt cũng tường tận, bọn họ đương nhiên bày sẵn trận địa để nghênh tiếp ta tất không để phòng ngài dương đông kích tây, ám độ trần thương. Việc này nếu ngài chỉ thuần túy phải đi tra án Diêu Hồng có nương bị bắt cóc thì quả là một người bất trí, nhưng nếu có dụng tâm thì quả là cao thâm khó lường, ta chẳng qua là ném đá dò đường mà thôi. Việc này khiến ta nhận thấy ghi chép của Diêu Hồng trong Phiêu Hồng tiểu ký hết sức chính xác, đó là vì Thiết Tú không hiểu tiếng người nên hần không thể nào tuyên bố muốn cùng ta quyết đấu được, ngài vì muốn khích ta xuất quan không khỏi phát ra giả thoại."

Chu Nguyệt Minh lắng nghe thần tình có sự biến chuyển rồi đột nhiên bật cười ha hả.

Thiết Thủ lại thở dài một hơi.

Gã lẳng không phát chương lật sách, xua tan độc khí cuối cùng đã đến trang cuối ... nhưng gã phát hiện ra ba trang cuối đã bị lấy đi, xé đi, vết rách có thể dễ dàng thấy được chứng tỏ người xé rất vội vàng.

Trong ba trang ấy có cơ mật trọng đại gì khiến ác diệu phải xé nó đem đi?

Đây là tuyệt bút của Diêu Hồng, Tiểu Hồng đã dùng mạng mình để đưa cho gã. Đáng tiếc gã đã không thể hay là không có cơ hội đọc hết.

Thiết Thủ không khỏi nhói lòng tự cảm thấy mình có lỗi với vị cô nương bạc mệnh kia cùng vị cô nương đang ngộ kiếp nọ.

Chu Nguyệt Minh cũng đã phát hiện.

Đôi mắt ti hí của lão khê đảo qua đã phát hiện sách bị xé mất vài trang liền hỏi gấp: "Quyển sách này ... người còn chưa đọc hết sao?"

Thiết Thủ ảm đạm thốt: "Phải!"

Chu Nguyệt Minh có chút tiếc nuối: "Quả thật đáng tiếc ... đã nghi ngờ hần sao lại giao cho hần!"

Thiết Thủ bình đạm đáp: "Bằng hữu, không đành lòng nghi ngờ!"

Chu Nguyệt Minh có chút buồn cười: "Người cảm kích hắn đêm qua ra mặt chứng minh người không phải là hung thủ giết Tiểu Hồng?"

Thiết Thủ thốt: "Cũng không hắn, hắn không thể không chứng thật cho ta!"

Chu Nguyệt Minh thở dài: "Bởi vì hắn cũng muốn xem Phiêu Hồng tiểu ký mà hắn tự biết không thể đoạt trên tay của người nên mới muốn người nợ hắn một ân tình?"

Thiết Thủ đáp: "Đây cũng là một nguyên nhân!"

Chu Nguyệt Minh rất hứng thú hỏi tiếp: "Còn cò nguyên nhân khác?"

Thiết Thủ đáp: "Bởi vì hắn nói hắn phải đi thám thính Cửu Đỉnh thánh, đến Lục Đỉnh lâu điều tra bí mật của Nhân Hình Đăng Khắc ... có lẽ vì muốn chiếm đoạt bí lục chế tạo Nhân Hình Đăng Khắc. Kết quả đã chạm mặt Tập Tà, bọn họ có lẽ đã giao thủ qua và bị Tôn Bạt Nha phát giác. Có lẽ là hắn cũng có khi là Tập Tà vì diệt khẩu đã hạ sát Bạt Nha rồi mới quay về ngay lúc ta gặp chuyện, hắn thế nào cũng phải đứng ra nói đã theo sau ta nhưng không theo kịp ... hắn làm như vậy chẳng những chứng minh rằng hắn không phải hung thủ giết Tôn Bạt Nha đồng thời có thể đã phán đoán Phiêu Hồng tiểu ký đang ở trong tay của ta mới đúng là bí lục chế tạo Nhân Hình Đăng Khắc. Hắn một khi ra mặt thì Tập Tà cũng không thể ẩn thân, Bạt Nha thăm tử sớm muộn cũng có người phát giác, để chứng tỏ mình không có mặt ở hiện trường hung án hắn chỉ còn cách hào sảng đứng ra chứng minh chuyện này. Cho nên ba người bọn ta vận mệnh quả thực đã đẩy về cùng một phía."

Gã một mặt nói một mặt bước tới.

Tới chiếc bàn để quyển sách.

Tự khi gã bộc lộ một thân nội lực bất kỳ ai cũng không có ý tứ sẽ vọng động đối với gã.

Chỉ có Chu Nguyệt Minh nhìn hắn, giọng nói vô cùng tiếc hận thốt: "Người quả thực trong sạch, cũng vô cùng trong sáng. Ta trước khi tới nơi này đã đi xem qua thi thể Bạt Nha, tiểu Khốc, tiểu Khấp đã nghiệm chứng hắn đã chết đi qua nhiều canh giờ ... chuyện đáng tiếc chính là đã để cho Tập Tà chuồn mất rồi!"

Mọi người nghe xong mờ mắt nhìn quanh đã không thấy bóng dáng Tập Tà đâu cả.

"Ấn đã rõ!" Chu Nguyệt Minh cười nói: "Hắn đi rồi! Hắn chuồn mất!"

'Hắn!' đầu tiên lão ám chỉ là ác điều, 'Hắn!' thứ hai đích xác là Tập Tà.

Thiết Thủ vốn từ lâu đã nhận thấy mối quan hệ mập mờ giữa ác điều cùng Tập Tà ... hai người bọn họ ở cạnh nhau đích thực như những cái bóng, nhưng lại như giời bọ trên xác chết vừa đối địch vừa gán bó.

Tập Tà biến, sắc mặt Tôn Mịch Hoan cũng đã thâm biến.

Lão thật sự đã cười không nổi lắp bắp nói: "Hắn trốn đi? ... hắn thật sự trốn đi hắn thần nhiên vào lúc này trốn đi sao!?"

Hồi đáp lão dĩ nhiên là Thiết Thủ: "Hắn đương nhiên phải chuồn đi. Hắn tưởng rằng chuyện Tôn Bạt Nha chết thảm có thể trút hết lên mình ta, lợi dụng đường chủ Tôn Xuất Yên, trưởng lão Tôn Phá Gia hơn nữa còn có người cùng hắn, Tôn tổng quản Tôn Gia Biến hợp lực có thể đem ta treo lên ... chỉ không ngờ Chu đại nhân đột nhiên đến đây chỉ thoáng nhìn qua đã xác định Bạt Nha chết đã lâu mà Hình tổng đại nhân cũng không như hắn sở liệu sẽ vì bất đồng chính kiến với ta mà hạ thủ. Cho nên hắn có cơ hội ắt sẽ nắm chặt lấy mà chuồn đi thôi!"

Mồ hôi Tôn Mịch Hoan tuôn như tắm, sắc mặt so với móng chân trâu coi bộ còn khó coi hơn.

Chu Nguyệt Minh tỏ vẻ rất quan tâm an ủi hắn: "Người cũng đừng quá khó chịu! Đại nạn lâm đầu phu thê còn phân rã huống chi là đồng mưu!"

Tôn Mịch Hoan giọng khàn khàn: "Ta ... ta đồng mưu ... đồng mưu cái gì?"

Chu Nguyệt Minh bỗng trở giọng tức giận nói: "Người chẳng mưu đồ gì cả! Kỳ thật người cũng chỉ là người đáng thương, cũng chỉ là kẻ phụng mệnh hành sự mà thôi. Chung quy là mệnh lệnh của đường chủ Tôn Tam Điểm phát ra người dám không nghe sao? Huống chi người toàn tâm toàn ý nhòm ngó cái chức trưởng

lão còn có thể không nghe lời sao? Tướng gia khi lạc quyền vàng bạc châu báu trong dân chúng có chuyện xuống một phần cho các người nhằm nghiên cứu một loại võ công cao mà chỉ nghe lệnh hành sự, quyết không bội phản, là cao thủ hoặc vũ khí ... tốt nhất là cả hai nhập một ... để che mắt thiên hạ chú ý chuyện của lão cùng mục tiêu của mình hoặc lão cho rằng tại vùng Đông Bắc xa xôi với cái tổ chức khổng lồ mà nghiêm mật nhưng đang có dã tâm tiến vào Trung Nguyên, chính là Thần Thương hội của các người là thích hợp nhất. Huống chi Tôn Tam Điểm cùng Tướng gia vốn đã có giao tình thâm hậu từ lâu.”

Thiết Thủ thần nhiên tiếp lời:”Không có mặt lệnh của Thái đại nhân Tôn Tam Điểm vị tất đã có thể ngồi yên tại vị trí Tổng đường chủ Nhất Quán đường Thần Thương hội ... Trưởng Tôn Phi Hồng cũng không ngồi tại thiên lao mười năm qua!”

Chu Nguyệt Minh sắc mặt hồng nhuận thốt:”Nói rất đúng! Tướng gia có điểm không an tâm nên đã an bài Tập Tà đến giám sát các người. Hắn đồng thời là người của Hắc Diện Thái gia dùng phương thức chế tạo kỳ môn binh khí Thái thị nhất tộc tham gia kế hoạch, một mặt lấy biện pháp chế tạo Nhân Hình Đăng Khắc xuất mưu hiểm kế mặt khác cũng chính là thủ hạ dưới tay Tướng gia hoàn toàn tin tưởng. Ai cũng biết Tướng gia hùng tài đại lược mà cũng rất tinh thâm trong việc nhìn người.”

Thiết Thủ nói:”Theo ta được biết hẳn được phái đến để giám sát kế hoạch này không chỉ là Phục Ngâm Thần kiếm Thái Tập Tà mà còn có Tử Thần Dẫn Cung Thái Anh Trung an bài trong Nã Uy đường.”

Chu Nguyệt Minh hết sức ngưỡng mộ cũng hết sức thành khẩn lên tiếng:”Người đến đây không lâu nhưng sự tình bên trong nắm bắt không ít chuyện, thật không hổ danh Thiết Thủ!”

Thiết Thủ cảm khái đáp:”Ta đã có nói qua bản lĩnh ấy không phải của ta mà là Diêu Hồng cô nương đã để lại manh mối trọng yếu, Tiểu Hồng cô nương hi sinh tánh mạng mà giữ lại!”

Chu Nguyệt Minh vẫn hảo ngôn hảo ngữ nói tới:”Nói sao cũng được, Nhân Hình Đăng Khắc chế tạo không thành công Tướng gia liền để Nhất Ngôn đường và Nã Uy đường cạnh tranh chế tạo, ai thành công trước sẽ được trọng dụng. Chỉ là kế hoạch này phá hoại thiên lý, trong Thần Thương hội tam đường còn lại vốn không tán đồng. Hai đại trưởng lão trong Nhất Quán đường cũng cực lực phản đối. Tôn Tam Điểm chính là qua mặt hành sự, vốn mong muốn một khi kế hoạch thành công ắt có danh có lợi, quyền hành trong tay. Cho nên hẳn một mặt lừa gạt các lộ nhân mã khác trong Thần Thương hội một mặt âm thầm triển khai kế hoạch để tìm thành quả dâng lên tướng gia.”

Thiết Thủ hỏi:”Cho nên hẳn chiêu dụ Tập Tà?”

Chu Nguyệt Minh thở dài cười nói:”Chính Tập Tà vốn cũng đã có tư tâm!”

Thiết Thủ lại hỏi:”Hắn muốn độc chiếm phương pháp chế tạo Nhân Hình Đăng Khắc sao?”

Chu Nguyệt Minh sắc mặt bất biến đáp:”Chỉ là kế hoạch chỉ chuốc lấy thất bại nhưng quá trình chế tạo quá mức tàn khốc, hi sinh quá lớn. Người bình thường nếu trường kỳ tham dự chủ trì công việc này đều bị được vật ảnh hưởng khó tránh khỏi tính tình đại biến ... Sơn Quân Tôn Cương nhân tâm đã đại biến, lão vì tiến hành kế hoạch đã không thể có hảo ý đối với phụ tử Tôn Xuất Yên ...”

Tôn Xuất Yên ‘Hừ!’ lạnh một tiếng:”Ta vốn đã không xem hắn là người trong nhà!”

Chu Nguyệt Minh cười ha hả:”Chuyện này đương nhiên!”

Thích Khốc đứng kề bên lão thốt:”Cái này gọi là người gạt ta ta gạt người!”

Thích Khấp tiếp lời:”Đó cũng gọi là câu tâm đầu giác!”

Thiết Thủ nói:”Người chiến thắng vĩnh viễn là Thái Kinh, mọi người vì hắn đấu đến người chết ta sống là vì cái gì chứ?”

Chu Nguyệt Minh cười cười nói tiếp:”Bởi vì kế hoạch này ngay từ khi bắt đầu đã thất bại nên bọn họ đành phải lợi dụng tình cảm giữa Dương Mi và Diêu Hồng để thuyết phục gã tham gia, lợi dụng tài hoa của gã cùng độc môn thủ pháp dụng được của gã cải thiện tình hình chế tạo Nhân Hình Đăng Khắc. Rốt cuộc đã có một Nhân Hình Đăng Khắc được chế tạo thành công ... chỉ là gã thanh niên hiệp nghĩa Công Tôn Dương Mi ấy công phần nên đã cùng Tôn Cương bọn họ phát sinh tranh chấp, gã muốn bọn họ đình chỉ kế hoạch ...”

Thiết Thủ bổ sung vài lời: "Kỳ thật có lẽ Công Tôn Dương Mi vì nghe theo lời khuyên của Diêu Hồng cô nương nên mới muốn đình chỉ kế hoạch thảm khốc này ... nhưng bất hạnh thay có lẽ vì việc này mà gã đã lâm đại họa!"

Chu Nguyệt Minh 'Ồi!' một tiếng thất thanh: "Chuyện này ta không rõ lắm! Nhưng Diêu Hồng cô nương đích xác thập phần xuất sắc, Thái Chiết nhi tư tử của tướng gia vừa gặp đã yêu, nhưng nhớ không quên, gã đã cầu xin Tướng gia cầu hôn với nàng ... Tướng gia phái Thái Chiết đi không một tin tức truyền ra chính là để tự thân con mình đến xem một chuyến!"

Thiết Thủ giật mình nói: "Đến lúc này Sơn Quân không thể không có hành động. Lão làm chuyện loạn luân với con gái lại muốn độc chiếm thành quả vậy nhất định sẽ muốn giết người diệt khẩu ... Kỳ thật vì chuyện này Tôn thị đã giết không ít người vô tội trong nhà. Theo ta được biết mấy ngày gần đây bị sát hại ít nhất có Công Tôn Tiểu Nương, Công Tôn Dương Mi, Công Tôn yêu Hồng, Tôn Bạt Nha, Tôn Bạt Hà còn có Tiểu Hồng ..."

Chu Nguyệt Minh nhàn nhạt tiếp lời: "Còn có Công Tôn Từ!"

Thiết Thủ kinh ngạc: "Lão cũng đã chết sao? Đáng tiếc ta còn chưa xem hết Phiêu Hồng tiểu ký bằng không cũng đã biết được chút ít tin tức!"

Chu Nguyệt Minh nói tiếp: "Lão cũng đã chết, ta chỉ biết chuyện phát sinh trong Thần Thương hội vùng Đông Bắc này rất không tầm thường!"

Thiết Thủ thốt: "Nói như vậy trong Thần Thương hội ắt có nội ứng của ngài!"

Chu Nguyệt Minh chỉ mỉm cười không hồi đáp.

Tôn Phá Gia đột nhiên lạnh lùng chen ngang: "Có lẽ là tại Nhất Ngôn đường!"

Chu Nguyệt Minh âm trầm đáp: "Đây là cơ mật của Hình bộ bọn ta!"

Thiết Thủ nói: "Cho nên ngài lập tức động thân đi đến nơi đây?"

Chu Nguyệt Minh cười hắc hắc đáp: "Thái Chiết vừa khởi hành ta đã được uỷ thác của tướng gia, vì bảo vệ sự an toàn cho công tử không thể không đi một chuyến, vì gã mà khai thông đường đi. Thái công tử thân phận cao quý một đường tầm hoa vấn liễu, trên hoa gheo nguyệt tự nhiên cước trình chậm hơn một chút. Thiết bộ đầu thì nhanh hơn nên đành phải ác diệu cầm chân. Ta vốn vô lại nên thừa dịp chiếm tiện nghi đi trước một bước đến An Nhạc đường, Đắc Uy đường thăm do được chút ít manh mối, còn được trưởng lão của Nhất Quán đường Trọng Sắc Khinh Hữu Man Bồ Tát tiếp đón đại khái đã hiểu rõ sự tình, đến giờ phút này đã hoàn toàn minh bạch mọi chuyện."

Chu Nguyệt Minh cười cười bồi thêm một câu: "Ta tạm thời gọi cái nhóm phản kháng của Tôn Tam Điểm lấy chuyện chế tạo thương thiên hại lý Nhân Hình Đãng Khắc nhằm xưng bá thiên hạ gọi là Thực Sắc Nhất Tộc. Bọn họ vốn chỉ muốn sống cho thật tốt, ăn no, ngủ ngon, gái đẹp chơi đùa một chút như thế là xong chuyện, vốn không có hùng tâm bưng bưng, đã tâm hiểm hách như những người khác, đại khẩu nhất tộc."

Thiết Thủ thốt: "Ngài chỉ tới sớm mấy ngày đã nắm giữ nhiều đầu mối như vậy, về điểm này ta không bằng ngài!"

Chu Nguyệt Minh đáp ngay: "Người chỉ trong một ngày có thể biết mấu chốt vụ án, về điểm này ta cũng không bằng người!"

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Ánh mặt trời dần biến mất.

Trên cao mây kéo cuộn cuộn.

Hoa tràn một màu hồng.

Thái Sơn ở chân trời.

... người có bình yên?

Bỗng nhiên Tôn Xuất Yên phẫn nộ từng câu từng chữ hỏi: “Nhi tử của ta thực sự chết đã lâu?”

Chu Nguyệt minh đáp: “Đúng vậy!”

Tôn Xuất Yên hận đến thất khiếu xị khói hỏi lại: “Người khẳng định!?”

Chu Nguyệt Minh đáp: “Đây là Thích Khốc, đó là Thích Khấp. Bọn họ ít nhất tự mình đã kiểm nghiệm qua một ngàn ba trăm sáu mươi tử thi. Phán đoán của bọn họ tuyệt đối không sai. Gã đại khái là chết trước giờ Sửu!”

Tôn Xuất Yên trừng trừng nhìn Thiết Thủ oán hận nói: “Khi đó ta đang bám sát Thái Anh Trung. Sau lại nghe khi đó Thiết Thủ bị người ta bao vây ở Phi Hồng hiên, nghe nói hấn giết Tiểu Hồng!”

“Lúc đó gã vừa giết Tiểu Hồng ắt không kịp lại giết Bạt Nha ... Phi Hồng hiên cùng Lục Đỉnh lâu dù sao cũng có khoảng cách!” Chu Nguyệt mất ánh mắt lấp loé tinh quang, cũng không biết là nụ cười hay là toan tính quỷ quái gì khác: “Có lẽ ngay cả Tiểu Hồng gã cũng không có giết, có người đem chuyện làm loạn lên, nhân lúc mọi người giương đuốc vây bắt Thiết Thủ vu cho gã là hung thủ hấn đã có thể làm rất nhiều chuyện!”

Thiết thủ nói: “Có lẽ cũng vì hấn đã làm chuyện này mục đích đã đạt hoặc muốn che dấu cho nên đành phải rút lui chỉ để lại mấy vị cao thủ này tìm lý do đem ta giết cho xong chuyện ... nhưng không ngờ kinh động tới cả Chu tổng!”

Chu Nguyệt Minh nói: “Nhưng ta vẫn đến chậm một bước. Người tới bọn họ đã như chim sợ nã. Thái Chiết đến bọn họ một mặt giả hoạ người là hung thủ giết người. Nhân lúc Chánh Pháp đường Tôn lão tam phân tâm bọn họ đã nhân cơ hội mang bí mật chế tạo Nhân Hình Đăng Khắc chuồn đi ... Chỉ là bọn họ tự nhiên cũng muốn giết Diêu Hồng diệt khẩu cùng với tiêu diệt Thiết Tú. Về phần ác điều hấn vốn có rắp tâm khác muốn thủ lợi bên trong, hấn thấy ta tới đã lường được ta tất không biết dãi hấn, bài đã ngừa liền nảy sinh lòng ác độc muốn lên núi truy đuổi Sơn Kiêu. Hấn cũng muốn đoạt bí lục chế tạo Nhân Hình Đăng Khắc, một khi đắc thủ tiến có thể xưng bá giang hồ, lui cũng có thể lung lạc tướng gia!”

Lão cười nhẹ giống như rất hào phóng thực ra vạch trần chân tướng nói: “Hấn nếu có gì bất mãn có thể thương lượng với ta. Ta nghĩ, hấn mơ ước ba vị trí của ta đã rất lâu rồi. Thật ra thì, vị trí này của ta như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than sớm mong muốn dự người bớt việc đã lâu!”

Thiết thủ nhìn ra sự khổ sở trong lòng lão liền bình đạm nói: “Ngài anh minh tài trí, pháp nhãn vô biên trên giang hồ ai không rõ? Trong Lục Phiến Môn không người nào không phục. Ta thấy ác điều xốc vác có khả năng, trí dũng song toàn, hấn đối với ngài cũng cảm ân tình nếu việc lớn hoá nhỏ cho hấn cơ hội, ngày khác hấn nhất định tận sức phục tòng. Hấn đã từng vì phá án tận sức lao công, cũng xác thực từng cùng Tập Tà giao thủ còn bị thương, Chu tổng cũng không nên nghi ngờ, để ý ...”

Chu Nguyệt Minh mỉm cười hỏi ngược lại: “Người đang an ủi ta?”

Thiết thủ sững sốt: “Lời này ...”

Chu Nguyệt Minh cười híp mắt nói: “Vậy người sao không an ủi mình đi ... hấn còn xé đi vài trang sách mà người vu oan vạ khổ mới có được!”

Thiết thủ cười khổ nói: “Thật sự bản thân ta vô cùng muốn biết nội dung trang sách hấn xé đi đến tột cùng là gì? Nó nhất định là sự tình trọng đại?”

Gã vừa nói đến đây đã thấy Bán Biên Kiếm Tôn Gia Biến vốn vẫn còn trong phòng sắc mặt tím bầm, lão đảo muốn ngã ... hiển nhiên độc lực bố trí trong Phiến Hồng tiểu ký đã phát tác.

Tôn Xuất Yên thì cầm Thanh Long Yểm Nguyệt thương nặng chín mươi sáu cân giằng co với Tôn Mịch Hoan.

Sầu Thần thương Tôn Mịch Hoan từ lúc phát hiện Tập Tà đã chuồn mất, Tôn Gia Biến trúng độc đã muốn chạy trốn.

Nhưng lão trốn không thoát.

Bởi vì Bán Biên Kiếm đã dùng một nửa gương mặt kỳ quái nhìn chòng chọc lão.

Nhìn thẳng vào lão.

... phảng phất từ trong mắt lão bắn ra thần quang đủ để giết chết Tôn Mịch Hoan .

Thiết thủ thở dài.

Nơi đây là Nhất Ngôn đường , ngày đó tại Sơn Đông Thần Thương hội là một phân đường thịnh vượng mà nay người qua thưa thớt, hoa cỏ tiêu điều.

Chỉ còn Mãn Sơn hồng vẫn đỏ rực.

... Diêu Hồng vẫn ổn chứ?

Gã bỗng nhiên có một ý niệm. Rốt cuộc đoá hồng kia giữa biển hoa, vết thương chồng chất trên thân cây là do người nào nhẫn tâm chém xuống? Rốt cuộc là vì chuyện gì mới lưu lại vết chém sâu như vậy, nhiều như vậy như vậy, vết đao tung hoành như vậy? Đó là bởi vì người hận cái đẹp? Hay là bởi vì trong thâm tâm hận người? Hoặc chỉ là bởi vì chỗ ấy từng có một cô gái xinh đẹp mà thê lương, tên của nàng tên là Diêu Hồng?

Kết thúc quyển 4 - Thảm lục.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-chan-quang-dong-4-tham-luc>